

III квартал

Карлос Е. Стеджер

ВЧЕННЯ ІСУСА

ЗМІСТ

Вступ. Божественний Учитель	2
Урок 1. 28 червня - 4 липня. Наш лю'блячий Небесний Отець	4
Урок 2. 5-11 липня. Син	14
Урок 3. 12-18 липня. Святий Дух	24
Урок 4. 19-25 липня. Спасіння	34
Урок 5. 26 липня - 1 серпня. Як отримати спасіння	44
Урок 6. 2-8 серпня. Зростання в Христі	53
Урок 7. 9-15 серпня. Жити, як Христос	62
Урок 8. 16-22 серпня. Церква	71
Урок 9. 23-29 серпня. Наша місія	81
Урок 10. 30 серпня – 5 вересня. Божий Закон	90
Урок 11. 6 – 12 вересня. Субота	100
Урок 12. 13-19 вересня. Смерть і воскресіння	109
Урок 13. 20-26 вересня. Другий прихід Ісуса	119

БОЖЕСТВЕННИЙ УЧИТЕЛЬ

Більшість із нас, імовірно, пам'ятає якогось талановитого вчителя, котрий справив великий вплив на наше життя, учителя, яким ми захоплюємося та якого цінуємо. Вплив деяких учителів виходить за межі їхнього часу і поширюється на наступні покоління. Видатні вчителі певною мірою вплинули на життя й розвиток людства і часто є всевітньо визнаними особистостями. Але найвидатніший Учитель з усіх учителів – Ісус.

Сучасники Христа визнавали Його Вчителем, оскільки Йому були притаманні загальні характеристики вчителя першого сторіччя. Як і всі вчителі, Він сідав і навчав. Ісус часто цитував і коментував Писання. У Нього була група учнів, які уважно слухали Його, ішли за Ним та служили Йому. Такі основні характеристики вчителів тієї епохи й тієї частини світу.

Проте між Ісусом та іншими вчителями існували глибокі відмінності. У той час як останні переважно зосереджувалися на інтелектуальних аспектах конкретного предмета, Ісус торкався всіх сторін життя Своїх слухачів, запрошуючи їх повернутися до Бога. Крім того, слухачі Ісуса «дивувалися з Його вчення, бо Він навчав їх як Той, Хто має владу, а не як книжники» (Марка 1:22). Христос викликав довіру, оскільки жив так, як проповідував. Але найвищим джерелом Його влади був Він Сам. Ісус навчав істини, бо Він – Істина.

Цього кварталу ми вивчатимемо на підставі євангельських записів деякі важливі істини, виголошені Ісусом. Спаситель виклав багато уроків щодо нашого духовного і практичного життя. Він пропонував Божественне вчення різним аудиторіям, адаптуючи Свій метод викладання до різних слухачів. Часом Ісус проповідував, наступного разу розмовляв з окремими людьми або групами. Іноді висловлювався відкрито, а часом завуальовував значення Своїх слів у притчах та образах. Однак у кожному випадку Він викладав істину про Бога і спасіння.

Існує безліч способів систематизації та викладання вчення Ісуса. Наприклад, можна окремо вивчати Його притчі

або аналізувати Його проповіді. Застосовуючи інший підхід, можна досліджувати діалоги Ісуса з окремими людьми або групами людей, Його дискусії з опонентами. Також було б цікаво зосередитися на вчинках Христа, Його позиції, чудесах, які Він використовував з метою викласти важливі уроки. Кожний з підходів корисний, але щоб усебічно охопити вчення Ісуса, наш посібник об'єднує в собі кілька методів дослідження. Він систематично підходить до вчення Спасителя, показуючи, як Ісус викладав певні теми в різних ситуаціях та різними способами. Це допоможе нам зрозуміти більшу частину Його вчень.

Коли цього кварталу ми будемо розгортати Святе Письмо й читати слова Ісуса, спробуємо уявити себе серед Його уважних слухачів, котрі зібралися на гірському схилі, на березі моря чи в синагозі. Молімося про духовне прозріння, щоб зрозуміти Його вістку й осягнути Його безмежну любов, явлену на хресті. Чуючи ніжний голос Господа, що кличе нас іти за Ним, оновімо наше посвячення, аби з дня на день перебувати з Ним у вірі й послуху. Чим більше часу ми проведемо біля Його ніг, тим переконливіше зможемо сказати, як двоє учнів з Емауса: «Хіба не палало наше серце, коли Він говорив нам у дорозі та пояснював нам Писання?» (Луки 24:32).

Карлос Е. Стеджер звершував служіння пастора, учителя, редактора й адміністратора. У даний час є деканом богословської школи в адвентистському університеті Рівер Плейт. У них з дружиною Етель троє дітей і троє внуків.

НАШ ЛЮБЛЯЧИЙ НЕБЕСНИЙ ОТЕЦЬ

Біблійні тексти для дослідження: Матв. 7:9-11; Івана 14:8-10; Луки 15:11-24; Матв. 6:25-34; Євр. 9:14.

Пам'ятний вірш: *«Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми звалися Божими дітьми! І такими ми є. Світ нас не знає, тому що Його не пізнав» (1 Івана 3:1).*

Ісусові подобалося говорити про Бога як про Отця. Згідно з Євангеліями, Спаситель понад 130 разів називав Бога Отцем. Часом до слова «Отець» Він додавав різні прикметники: «Небесний Отець» (Матв. 6:14), «живий Отець» (Івана 6:57), «Отче Святий» (Івана 17:11), «Отче Праведний» (Івана 17:25). Ім'я «Отець» указує на тісні узи, що мають з'єднувати нас із нашим Господом.

Традиційно *отець* асоціюється з любов'ю, захистом, безпекою, підтримкою та єдністю сім'ї. Батько дає сім'ї своє ім'я й об'єднує її членів. Ми можемо тішитися цими та багатьма іншими перевагами, коли приймаємо Бога як свого Небесного Отця.

Хоч нам надзвичайно важливо знати Отця, наша мета не має обмежуватися лише інтелектуальним або теоретичним пізнанням. У Біблії знати кого-небудь означає мати особисті близькі взаємини з ним або з нею. Наскільки ж більше це стосується нашого Небесного Отця!

Протягом тижня ми досліджуватимемо викладені Ісусом уроки про Свого Отця та Його нескінченну любов до нас. Ми також побачимо, наскільки взаємопов'язані Отець, Син і Святий Дух.

НАШ НЕБЕСНИЙ ОТЕЦЬ

Таке ім'я Бога, як «Отець», не було новим для слухачів Ісуса. Старий Завіт часом представляє Бога як нашого Отця (Ісаї 63:16; 64:8; Єрем. 3:4, 19; Псал. 103:13), однак це Ім'я вживалося нечасто. Для Ізраїлю особистим Ім'ям Бога було Ім'я YHWH (один з варіантів вимови *Ягве*). У Старому Завіті воно зустрічається понад 6800 разів. Ісус приходив не для того, щоб явити нам іншого Бога, відмінного від Ягве. Його місія полягала в тому, щоб розширити об'явлення Бога про Себе, дане в Старому Завіті. Дотримуючись цієї мети, Він представляв Бога як нашого Небесного Отця.

Ісус дав ясно зрозуміти, що Отець перебуває на Небесах. Про цю істину важливо пам'ятати, аби мати правильне уявлення про Бога. У нас є люблячий Отець, Який турбується про потреби Своїх дітей. Водночас ми усвідомлюємо, що цей дбайливий Отець перебуває на Небесах, де Йому поклоняються безліч ангелів, бо Він — святий всемогутній Правитель Усесвіту. Факт, що Бог — наш Отець, спонукає нас приходити до Нього з дитячою вірою. З іншого боку, істина про те, що Він перебуває на Небесах, нагадує нам про Його трансцендентність та про необхідність з благоговінням поклонятися Йому. Зосередженість тільки на одному з цих аспектів за рахунок нехтування іншим призведе нас до спотвореного сприйняття Бога, а це матиме далекосяжні наслідки для нашого практичного повсякденного життя.

Прочитайте Матв. 7:9–11. Що тут сказано про те, як земний батько може відображати характер нашого Небесного Отця?

Не в кожного з нас був дбайливий та люблячий батько. З різних причин деякі люди можуть навіть не знати своїх батьків. Тому для них Ім'я Бога «Отець» може мало що значити або взагалі не означати нічого. Проте кожен із нас має уявлення про те, яким повинен бути хороший земний батько. Крім того, ми можемо знати людей, які справді є хорошими батьками.

Звичайно, усі земні батьки далекі від досконалості, однак ми, як батьки, любимо своїх дітей і всупереч нашим вадам намагаємося дати їм усе найкраще. Але уявіть, що може здійснити для нас наш Небесний Отець!

Яке значення особисто для вас має факт, що ви звертаєтеся до Бога як до свого Небесного Отця? Яке значення це повинно мати для вас?

Понеділок

30 червня

ЯВЛЕНИЙ У СИНІ

Говорячи про Отця, євангеліст Іван пише: «Бога ніхто ніколи не бачив» (Івана 1:18). Від часу гріхопадіння Адама та Єви ми не можемо спілкуватися з Богом віч-на-віч. Мойсей бажав побачити Бога, але Господь пояснив йому: «Ти не зможеш побачити лиця Мого, — бо людина не може побачити Мене — і жити» (Вих. 33:20). Однак пізнання Бога має стати нашим пріоритетом, оскільки вічне життя полягає в знанні Бога (Івана 17:3).

Що нам особливо важливо знати про Бога? Див. Єрем. 9:23, 24. Чому нам необхідно це знати?

У великій боротьбі сатана головним чином спрямовує свою атаку проти Божого характеру. Диявол робить усе зі свого боку, щоб переконати кожного в тому, що Бог егоїстичний, жорстокий і деспотичний. Одна з великих цілей Ісуса під час Його земного життя полягала в тому, щоб найкращим чином викрити облудність цих звинувачень. Христос приходив, щоб явити природу Бога та Його характер, виправити поширене спотворене уявлення про Божество. «Бога ніхто ніколи не бачив; але Єдинородний Бог, Який у лоні Отця, — Він явив Його» (Івана 1:18).

Прочитайте Івана 14:8-10. Зверніть увагу, як мало учні знали про Отця, навіть провівши з Ісусом більше трьох років. Які уроки з цього факту ми можемо почерпнути для себе?

Ісус був засмучений і здивований, почувши прохання Пилипа. Ніжний докір Господа відкриває Його терплячу любов до Своїх нетямущих учнів. Відповідь Ісуса мала на увазі приблизно наступне: «Невже після перебування зі Мною, після слухання Моїх слів та споглядання Моїх чудес – насичення натовпів людей, зцілення хворих і воскресіння мертвих – ви не знаєте Мене? Невже ви не впізнали Отця у вчинках, які Він здійснює через Мене, й у всьому Моему житті?»

Те, що учні не змогли впізнати Отця в служінні Ісуса, не означало, що Ісус неправильно представляв Отця. Навпаки, Ісус був упевнений, що виконав Свою місію, найкращим чином явивши Отця. Саме тому Він сказав учням: «Якби ви Мене знали, то знали б і Мого Отця... Хто Мене бачив, той і Отця бачив» (Івана 14:7, 9).

Вівторок

1 липня

ЛЮБОВ НАШОГО НЕБЕСНОГО ОТЦЯ

Ісус прийшов, щоб підтвердити відкриту в Старому Завіті істину: Отець дивиться на нас із незрівнянною любов'ю (Єрем. 31:3; Псал. 103:13).

«Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми звалися Божими дітьми!» (1 Івана 3:1). Це приголомшливо, що Всемогутній Бог, Правитель Усесвіту, дозволяє нам, бідним, нікчемним грішникам, які живуть на крихітній планеті серед мільярдів галактик, називати Його Отцем. Він робить це тому, що любить нас.

Що є найвищим доказом любові Отця до нас? Івана 3:16, 17.

Христос був прибитий до хреста не для того, щоб викликати в серці Отця любов до людства. Викупна смерть Ісуса не була засобом, призначеним для того, аби переконати Отця

полюбити нас: вона мала місце, *оскільки* Отець полюбив нас ще до створення світу. Чи може бути більше свідчення любові Отця, ніж жертва Ісуса на хресті?

«Бог Отець любить нас не тому, що була принесена велика Жертва примирення; Він приніс цю велику Жертву через те, що любить нас» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 13).

Деякі вважають, що Отець не особливо прихильний до нас. Факт, що Ісус – наш Посередник, не означає, ніби Він переконує Отця полюбити нас. Ісус заперечив цей неправильний погляд, сказавши: «Отець любить вас» (Івана 16:27).

Прочитайте Луки 15:11–24 та поміркуйте про любов батька до свого блудного сина. Перерахуйте, які свідчення про любов батька мав цей син. _____

У чому кожен із нас по-своєму подібний до блудного сина? Чи не пережили ви такий досвід?

Середа

2 липня

НІЖНА ТУРБОТА НАШОГО НЕБЕСНОГО ОТЦЯ

Нам важливо знати, що про нас піклуються. Хоч деякі люди можуть ставитися до нас із байдужістю та зневагою, Ісус навчав, що Небесний Отець постійно піклується про нас. Його милість і ніжність не обумовлені злетами й падіннями, які так властиві людському темпераменту; Його любов постійна, незмінна, незалежна від обставин.

Прочитайте Матв. 6:25–34 . Які підбадьорливі слова записані в уривку? Як ми можемо навчитися більше покладатися на Бога, зображеного в наведених віршах?

«Немає жодного розділу в книзі життя, який був би настільки незрозумілим, щоб Господь не міг його прочитати; жодне становище, у якому б ви не опинилися, не може бути таким важким, щоб Він не міг вам допомогти. Жодне нещастя, ко-

тре спіткало найменшу Його дитину, жодне переживання, що непокоїть душу, жодна радість, жодна щира молитва – ніщо не проходить повз увагу Небесного Отця, усе знаходить живий відгук у Нього. «Розбитих серцем Він лікує і їхні болючі рани перев'язує» (Псал. 146:3). Відносини між Богом і кожною людською душею є настільки повними й визначеними, ніби ця людина є єдиною душею на Землі, що потребує Його опіки, за котру Він віддав Свого улюбленого Сина» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 100).

Ми не можемо ігнорувати факт, що іноді на нас обрушуються трагедії та страждання. Навіть у досліджуваному сьогодні тексті Ісус наголошує: кожний день сповнений своїми турботами (Матв. 6:34), маючи на увазі, що не все в нас буде легко і безхмарно. Ми оточені злом та його сумними наслідками. Однак головна думка полягає в тому, що навіть серед труднощів і турбот нам дано запевнення в любові Отця, так різнобічно відкритій нам, але найбільш яскраво явленій на хресті. Як же важливо для нас постійно бачити дари та благословення нашого Небесного Отця, інакше ми легко розчаруємося, опинившись у скрутних обставинах життя.

Переживаючи важкі часи, чи відчули ви реальність Божої любові до вас? Яким чином виявилася ця любов? Чого ви навчилися з пережитого досвіду? Чи можете поділитися цим досвідом з людиною, яка переживає кризу й сумнівається в реальності Божої любові?

Четвер

3 липня

ОТЕЦЬ, СИН І СВЯТИЙ ДУХ

Ісус навчав і являв у Своєму житті, що Божество складають три Божественні Особи: Отець, Син і Святий Дух. Хоч ми не можемо раціонально пояснити цю істину, проте приймаємо її вірою (як і багато інших біблійних істин) та разом з Павлом намагаємося досягти «повноти розуміння і для пізнання таємниці Бога і Отця та Христа» (Колос. 2:2). Тобто, хоч багато чого ми не розуміємо, але через віру, послух, молитву і дослідження можемо дедалі більше розширювати своє пізнання.

Три Особи Божества брали активну участь у здійсненні Плану спасіння. Визначте роль кожної Особи в таких подіях:

Народження: Луки 1:26–35 _____

Хрещення: Луки 3:21, 22 _____

Розп'яття: Євр. 9:14 _____

Коли земне служіння Ісуса наближалось до кінця, Він пообіцяв Своїм схвильованим і засмученим учням, що пошле їм Святого Духа. Тут ми знову бачимо взаємодію трьох Осіб. «І Я попрошу Отця, – запевнив їх Ісус, – і дасть вам іншого Утішителя, щоб навіки перебував з вами, – Духа Істини» (Івана 14:16, 17; див. також Івана 14:26).

Ісус пояснив, що в Плані спасіння три Божественні Особи співпрацюють у повній гармонії. Як Син прославив Отця, явив Його любов (Івана 17:4), так і Святий Дух прославляє Сина, відкриваючи світові Його благодать і любов (Івана 16:14).

Поміркуйте над деякими іншими біблійними істинами, котрі важко пояснити раціонально. Згадайте незбагненні факти зі світу природи. Що таємниці природи повинні сказати нам про обмеженість нашого раціонального мислення та про необхідність жити вірою? Поділіться вашими відповідями на уроці в суботу.

П'ятниця

4 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ВИВЧЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Свідчення для Церкви», т. 8, розділ «Бог – Особа» (с. 263-278).

«Щоб зміцнити наше довір'я до Бога, Христос навчає нас звертатися до Нього з новим ім'ям, з ім'ям, що асоціюється з найдорожчими узами людського серця. Він дає нам привілей називати безмежного Бога своїм Отцем. Це ім'я, яке ми виголошуємо, звертаючись до Нього або розповідаючи про Нього, є ознакою наших любові та довір'я до Нього, а також запорукою Його батьківської опіки та любові щодо нас. Вимовлене, коли ми просимо в Бога милості чи благословення, воно звучить для Нього як музика. Аби ми не вважали зухвалістю називати Його цим ім'ям, Він повторює

його знову і знову. Він бажає, щоб це звернення стало для нас близьким і дорогим.

Бог вважає нас Своїми дітьми. Він викупив нас із цього безтурботного світу й обрав для того, щоб ми стали членами царської сім'ї, синами і дочками Небесного Царя. Він запрошує нас довіритися Йому глибше й сильніше, ніж дитина довіряється своєму земному батькові. Батьки люблять своїх дітей, проте любов Бога більша, ширша, глибша за найсильнішу людську любов. Вона незмірна» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 141, 142).

«Наш Небесний Отець виявив Свою любов до кожного з нас на Голгофському хресті. Отець любить нас, Він сповнений співчуття і ніжної милості» (Е. Уайт. Ознаки часу, 30 вересня 1889).

Питання для обговорення:

1. Як допомогти людині, чий досвід взаємодії із земним батьком залишає бажати кращого, полюбити Бога і навчитися довіряти Йому як своєму Небесному Батькові?

2. Якщо Бог любить нас, чому ми страждаємо?

3. Обговоріть ваші відповіді на останнє запитання уроку за четвер.

4. Спробуйте уявити собі неймовірні масштаби Всесвіту. Подумайте про те, що Ісус, Творець Усесвіту, помер за нас на хресті. Чи достатньо ми роздумуємо про цю дивовижну вістку надії? Як ми можемо навчитися шомиті радити таким незбагненим об'явленням Божої любові?

ЖИТТЯ, ЯКЕ СПРАВЛЯЄ ДОБРИЙ ВПЛИВ

Елізабет Кімонго народилася в сім'ї масаїв у Кенії. У племені масаї дівчата виходять заміж незабаром після того, як їм виповнюється дванадцять років. Жінки Кенії практично не мають можливості якось влаштувати своє життя, проте Елізабет відмовилася залишити школу задля заміжжя. Вона мала мрію.

Під час канікул, перед тим як перейти в старші класи, Елізабет дізналася, що батько вже все підготував для її весілля з людиною значно старшою за неї. З благословення своєї матері дівчина втекла з дому і повернулася в адвентистську школу.

Навчаючись у старших класах, Елізабет повірила в Христа і незабаром прийняла хрещення. Коли вона сказала матері, що хоче навчатися в адвентистському університеті, мама підтримала її.

Елізабет отримує спеціальність у сфері сільського господарства, вона зможе навчати людей обробляти землю та забезпечувати собі гідне життя. Дівчина працює на території школи й отримує стипендію, яка допомагає їй оплачувати навчання. Іноді їй доводиться пропускати заняття протягом усього семестру і працювати повний робочий день, аби потім заплатити за навчання та продовжити освіту.

Приклад Елізабет надихнув її молодших сестер продовжити навчання в школі й уникнути раннього шлюбу. Раніше батько Елізабет сердився на неї, оскільки вона відмовилася виходити заміж за чоловіка, якого він обрав для неї. Зараз він змирився з її рішенням, проте тепер змушує її молодших сестер вийти заміж за цього чоловіка. Елізабет спонукає своїх сестер бути ближчими до Бога і продовжувати навчання, щоб життя стало кращим. Елізабет переконує інших дівчат племені масаї старанно навчатися і вірити в Бога.

— Не дозволяйте обставинам розпоряджатися вашим життям, — каже вона. — Сатана хоче знищити вас. Вірте в Бога та не дозволяйте сатані стояти на вашому шляху.

Зараз Елізабет досить доросла, тому плем'я, в якому вона живе, не може силою видати її заміж. Люди ставляться до неї як до дорослої жінки, здатної самостійно приймати рішення.

— Я хочу навчати людей вирощувати багатий урожай, щоб їхнє життя покращало, — каже дівчина. — Селище виділило мені ділянку землі для вирощування зернових, тому мої односельчани зможуть самі побачити успіх від використання нових технологій. Якщо вони наслідуватимуть мій приклад, то зможуть також збирати великі врожаї.

Елізабет вдячна адвентистським школам, які підготували її до життя, — життя, що добре впливає на людей племені масаї.

Ваші місіонерські дари і приношення тринадцятої суботи допомагають цим школам досягнути молодих людей у всіх куточках Землі, включаючи дівчат масаї, котрі живуть у самому серці Східної Африки. Дякуємо вам.

Елізабет Кімонго скоро закінчить навчання і повернеться до свого селища, аби працювати серед його жителів та розповідати їм про Божу любов.

СИН

Біблійні тексти для дослідження: Матв. 24:30; Дан. 7:13, 14; Матв. 11:27; Луки 5:17-26; Івана 8:58; Матв. 20:28.

Пам'ятний вірш: *«Бо й Син Людський не прийшов, щоб служили Йому, але щоб послужити і душу Свою дати як викуп за багатьох!» (Марка 10:45).*

Провівши більше двох років у суспільному служінні, Ісус запитав Своїх учнів: «За кого люди вважають Сина Людського?» (Матв. 16:13). Учні повідомили, що чули про Нього від людей. Однак наступне запитання Ісуса виявилось складнішим: «А ви Мене за кого вважаєте?» (Матв. 16:15). Тепер запитання було звернене безпосередньо до них. Ісус не запитував їхню думку про те, яке враження Він справляє або що вони думають про Його характер. Його запитання стосувалося самої сутності Особи Ісуса. Він вимагав від учнів вираження їхніх особистих переконань та віри.

Рано чи пізно кожному доведеться відповісти на це запитання. Кожен повинен особисто вирішити, Хто для нього Ісус. Нам анітрохи не допоможе повторення слів або визнання інших людей; ми повинні щиро засвідчити, у що вірю особисто я. Від цієї відповіді залежить доля кожної людини.

Цього тижня ми шукатимемо відповідь на підставі того, що говорив або робив Сам Ісус. Наша мета полягає в тому, щоб вірою прийти до тієї ж відповіді, яку дав Петро: «Ти є Христос, Син Бога Живого!» (вірш 16).

СИН ЛЮДСЬКИЙ

Найбільше Ісусові подобалося називати Себе Сином Людським. У Євангеліях зазначено, що Він називав Себе цим Ім'ям понад 80 разів. Інші люди ніколи не зверталися до Нього так. Це Ім'я Він обрав з особливим наміром.

Такий ідіоматичний вислів був звичним у Старому Завіті. Крім одного винятку, він завжди стосувався людини; таким чином, Ісус використовував його, щоб підкреслити Свою людську природу.

Святе Письмо представляє Ісуса воістину Людиною. Він народився як немовля, ріс як дитина («росла й міцніла, сповнюючись мудрості» (Луки 2:40, 52)), у Нього були названі брати і сестри (Матв. 13:55, 56). Ісус споживав їжу (Матв. 9:11), спав (Луки 8:23), утомлювався (Івана 4:6), відчував голод і спрагу (Матв. 4:2; Івана 19:28), сумував і тужив (Матв. 26:37).

Випадковий спостерігач бачив у Христі звичайну Людину, Яка жила серед людей, як Одна з безлічі інших. Більшість Його сучасників вважало Його тільки Людиною (Івана 7:46). Багато хто ставився до Нього, як до Одного з них, деякі насміхалися над Ним (Луки 8:53), критикували Його (Матв. 11:19), навіть «глумилися з Нього, б'ючи» (Луки 22:63). Для них Він був просто ще однією Людиною.

На жаль, їм не вдалося побачити щось більше в Імені *Син Людський*. Хоч, згідно з Дан. 7:13, 14, «з небесними хмарами йшов ніби Син Людський, і прийшов аж до Старого днями, і Його підвели перед Нього. І Йому було дане панування й слава та царство». Юдеї ототожнювали цього Сина Людського з Месією. Тому, коли Ісус використовував це Ім'я, Він відкривав істину про те, що є обіцяним Месією, втіленим Христом.

Прочитайте Матв. 24:30; 25:31; 26:64. Що в наведених словах Ісуса перегукується з Дан. 7:13, 14?

Чому для нас так важливо знати, що Ісус був воістину Людиною? Яке значення Його людська природа має для нашого

спасіння? Яке значення вона має для нашого повсякденного життя, особливо коли ми боремося зі спокусою та гріхом?

Понеділок

7 липня

СИН БОЖИЙ

Ім'я «Син Божий» використовував не тільки Гавриїл (Луки 1:35), але також деякі люди, коли зверталися до Ісуса (Матв. 14:33; Марка 15:39; Івана 1:49; 11:27). Він приймав таке звертання, але був обережний у застосуванні цього Імені до Себе, оскільки Його могли побити камінням. Однак Біблія неодноразово говорить про Його особливі взаємовідносини з Отцем.

Під час хрещення Ісуса Отець визнав Його як Свого Сина (Матв. 3:17); те саме відбулося під час преображення (Матв. 17:5).

Взаємовідносини Отця і Сина унікальні. Христос – єдина Особа у Всесвіті, Яка насолоджується цими відносинами, оскільки тільки Він володіє такою ж природою, що й Отець. Нам, віруючим людям, була дарована перевага стати Божими дітьми. Але Ісус завжди був, є і буде унікальним Божим Сином.

Що наведені тексти повідомляють про досконалу єдність Отця і Сина? Матв. 11:27; Івана 3:35; 5:17; 10:30.

Цілковите єднання Ісуса й Отця включає в себе обоюстороннє досконале знання Один Другого: єдність волі, мети і прагнення. Більше того, воно включає в себе єдність природи. Син і Отець – дві Особи («Я і Отець»), Котрі володіють однією (однаковою) природою («Ми одне»), цей факт підкреслює займенник середнього роду «одне» (порівняйте з 1 Кор. 3:8).

Однак ми повинні пам'ятати: оскільки Ісус приходив на Землю, щоб жити тут як людина, Він добровільно понизив Себе (Филп. 2:6-8). Це було функціональне доцільне обмеження, але як таке воно не було частиною Його сутності. Ісус упокорив Себе заради певної мети, з особливим наміром.

Враховуючи цю концепцію, ми можемо зрозуміти, чому Ісус сказав: «Син не може робити нічого Сам від Себе, а тільки те, що бачить, як Отець робить» (Івана 5:19); «не шукаю

Своєї волі, але волі Того, Хто Мене послав» (Івана 5:30). З цієї функціональної точки зору, Він міг сказати: «Отець більший від Мене!» (Івана 14:28).

Ісус був воістину Богом і воістину Людиною. Що повідомляє нам ця дивовижна істина про тісний зв'язок між Небом і Землею? Яку вітху дає нам усвідомлення такого тісного зв'язку?

Вівторок

8 липня

БОЖЕСТВЕННА ПРИРОДА ХРИСТА

(Частина 1)

Божественність Христа — основа нашої віри. Звичайна людина ніколи не змогла б стати нашим спасителем незалежно від того, наскільки незвичайним було б її життя. Через весь Новий Завіт проходить свідчення про Божественність Ісуса. Ми зосередимося на тому, що Він Сам говорив на цю тему.

Ісусові непросто було пояснити людям, Хто Він. Його місія вимагала від Нього заяв про Його месіанство, про те, що Він — Бог у тілі. Однак Спаситель був гранично обережний у Своїх виразах, тому замість прямої заяви «Я — Бог» або «Я — Месія» лише натякав на Свою Божественну природу, неявно ведучи Своїх слухачів до пізнання Його Божественності. Інакше Він наразив би Своє життя на небезпеку.

У міру того як Ісус поступово розкривав Свою Божественну природу, більшість слухачів розуміли Його, проте відмовлялися прийняти Його об'явлення, оскільки воно не відповідало їхнім уявленням про Месію. Це видно з їхньої вимоги: «Доки будеш тримати нас у непевності? Якщо Ти Христос, — скажи нам відкрито!» (Івана 10:24). Контекст показує, що це запитання, на жаль, було нещирим.

«Щоб повернути здоров'я тілу, яке вже фактично розкладалося, необхідна була творча сила. Той же Голос, Який покликав до життя створену із земного порошку людину, повернув здоров'я і вмираючому розслабленому» (Е. Уайт. Христос — надія світу, с. 269, 270).

Ісус стверджував, що володіє Божественною прерогативою прощати гріхи. Він також говорив про те, що «сяде на

престолі Своєї слави» (Матв. 25:31) й судитиме всі народи, вирішуючи вічну долю кожного. Це підвладне тільки Богові. Що ще можна було зробити тут, на Землі, аби відкрити, Ким Він є насправді?

Подумайте, наскільки твердосердими були більшість юдейських вождів щодо Ісуса. І ці мужі вважалися духовними наставниками народу! Як ми можемо переконатися в тому, що не стали твердосердими?

Середа

9 липня

БОЖЕСТВЕННА ПРИРОДА ХРИСТА

(Частина 2)

Ісус проголосив і показав, що Він нарівні з Отцем володіє силою, здатною перемогти смерть. «Отож, як Отець воскрешає мертвих і оживляє, так і Син, кого хоче, оживляє» (Івана 5:21). Тільки Бог може стверджувати: «Я є воскресіння і життя» (Івана 11:25).

Інше ясне свідчення щодо Божественності Ісуса ми знаходимо в Його твердженні, що Він був завжди. Він зійшов з Небес (Івана 3:13), оскільки Його послав Отець (Івана 5:23). Згодом Христос знову підтверджує факт Свого вічного буття: «А тепер Ти прослав Мене, Отче, в Себе тією славою, яку Я мав у Тебе ще перед тим, як світ постав» (Івана 17:5).

Чому текст Івана 8:58 по праву вважається одним з найбільш прямих і глибоких доказів Божественності Ісуса? Див. також Вих. 3:13, 14. _____

_____

_____

На відміну від Авраама, який колись *прийшов до існування* (буквальне значення грецького кореня *гіномай*, перекладеного тут словом *був*), Ісус оголошує Себе існуючим вічно. Він не просто був до народження Авраама, а існував завжди. Вислів «Я Той, що є» передбачає постійне існування. Більше того, «Я Той, що є» – титул Самого Ягве (Вих. 3:14). Вожді безпомилково зрозуміли: Ісус претендував на те, Він — Той Самий

«Я Той, що є», Котрий з'явився Мойсееві в палаючому кущі. Вони розцінили це як богозневагу, тому «схопили каміння, щоб кидати на Нього» (Івана 8:59).

Євангелія свідчать, що Ісус приймав поклоніння людей. Він прекрасно знав, що, згідно з Писанням, тільки Бог гідний поклоніння, адже Сам сказав сатані: «Написано: Господеві Богу своєму поклонятимешся і Йому єдиному служитимеш!» (Матв. 4:10). Тому, приймаючи поклоніння оточуючих, Він тим самим відкривав людям Свою Божественність. Учні на морі (Матв. 14:33), зцілений сліпий (Івана 9:38), жінки біля гробниці Ісуса (Матв. 28:9), учні в Галилеї (Матв. 28:17) – усі відкрито поклонялися Христу, визнаючи його Божественність. Слова Хоми, звернені до Ісуса: «Господь мій і Бог мій!» (Івана 20:28), не промовив би жоден юдей, якби не мав ясного розуміння, що розмовляє з Богом.

Прочитайте Івана 20:29. У що ви вірите з того, чого не бачили? Яке значення має ваша відповідь для питання віри загалом?

Четвер

10 липня

МІСІЯ ХРИСТА

Зрозумівши, Ким був Ісус, ми можемо краще усвідомити, що Він зробив для нас.

Сатана обвинувачує Бога, а Ісус прийшов, щоб відповісти на ці обвинувачення, відкривши характер Отця та виправивши помилкові поняття про Нього. Спаситель хотів, щоб ми знали Бога, оскільки тільки так можна здобути вічне життя (Івана 17:3).

Однак для спасіння нам необхідне щось більше, ніж лише знання. Ми потребуємо Бога, Котрий дарує нам Спасителя, на що вказує Ім'я «Ісус» – *Ягве є спасіння* (Матв. 1:21). Ісус дуже конкретно описав Свою місію: «Син Людський прийшов знайти та спасти те, що загинуло!» (Луки 19:10). В Едемі люди порушили взаємовідносини з Богом, втратили святість, позбулися дому й вічного життя. Ісус прийшов, щоб усе відновити: як Викупитель Він відновлює наші взаємовідносини з Отцем (Івана 1:51), прощає нам гріхи (Матв. 26:28), подає приклад, як жити (1 Петра 2:21), і дарує нам вічне життя (Івана 3:16).

Чому Христос мав померти? Тому що Він добровільно зайняв наше місце та зазнав покарання за наші гріхи. Ми всі грішники (Римл. 3:10-12) і заслуговуємо вічної смерті (Римл. 6:23). Ціна нашого спасіння настільки велика, що для її оплати необхідне було життя Сина Божого.

«Порушений Божий Закон вимагав смерті грішника. У Всесвіті була лише Одна Особа, Яка задля людини могла задовольнити вимоги Закону. Божественний Закон святий, як і Сам Бог, а тому тільки рівний Богові міг здійснити спокуту за його порушення. Ніхто, крім Христа, не міг звільнити грішну людину від прокляття Закону і знову привести її до згоди з Небесами» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 63).

Подумайте про долю нашого світу і долю кожного з нас у цьому світі. Яку надію мали б ми, якби все закінчувалося могилою? Нам абсолютно не було б на що сподіватися, якби не План спасіння. Як ми можемо виявити нашу вдячність Богові за те, що Він здійснив для нас у Христі?

П'ятниця

11 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ВИВЧЕННЯ:

Прочитайте Біблійний коментар АСД, т. 5 (коментар Еллен Уайт), розділ «Божественно-людська природа Спасителя» (с. 1126-1128).

«Однак Боже Слово, свідкуючи про людську сутність Христа під час перебування Його на Землі, висловлюється цілком виразно щодо Його предвічного існування. Слово існувало як Божественна Істота, як вічний Божий Син, у єдності та згоді зі Своїм Отцем...

Світ був створений Ним, “і без Нього не постало нічого з того, що постало” (Івана 1:3). Якщо Христос створив усе, значить Він існував раніше за все. Слова, сказані з цього приводу, настільки певні, що ні в кого не має залишатися ані

найменшого сумніву. Христос був Богом у найвищому розумінні цього слова. Він був з Богом від вічності, Бог над усім, благословенний навіки.

Господь Ісус Христос, Син Божий, існував споконвіку як особлива Особа, однак єдина з Отцем» (Е. Уайт. Вибрані вісті, кн. 1, с. 247).

«Христос володіє життям, не запозиченим і не успадкованим, а первинним. “Хто має Сина, той має життя” (1 Івана 5:12). Божественність Христа — це гарантія вічного життя віруючого» (Е. Уайт. Христос — надія світу, с. 530).

Питання для обговорення:

1. Демони знали і визнавали, що Ісус — «Святий Божий» (Марка 1:24), «Син Божий» (Марка 3:11), «Син Бога Всевишнього» (Марка 5:7). (Див. також Якова 2:19). Чому такого визнання недостатньо для нашого спасіння? Що ще необхідно, окрім розумового визнання Ісуса Сином Божим?

2. Коли сотник, що стояв біля Голгофського хреста, побачив, як помер Ісус, він визнав: «Ця Людина була Божим Сином!» (Марка 15:39). Найкраще Ісуса можна зрозуміти біля підніжжя хреста. Чи часто ви там буваєте? Коли ви приходили туди востаннє? Чому б просто зараз не виділити час, аби поміркувати над безмежною жертвою, яку Ісус приніс заради нашого спасіння?

3. Багато сучасників Ісуса відкинули Його, бо мали неправильні уявлення про Месію. На жаль, сьогодні чимало людей відмовляється присвятити своє життя Ісусові через забобони або спотворене уявлення про Нього. Як ми можемо допомогти цим людям побачити Ісуса таким, яким Він є насправді? Чим особливо володіємо ми, як адвентисти сьомого дня, що могло б допомогти людям отримати більш чітке розуміння того, Ким насправді є Ісус?

ВДЯЧНІСТЬ БОГОВІ

Йесувадіанові було 60 років, коли він уперше побачив Ісуса у сні. Бог покликав його служити Йому, і Йесувадіан відповів на заклик. Він залишив свою ферму родині й пішов виконувати Боже повеління.

Протягом багатьох років він ходив з дому в дім, розповідаючи про Ісуса. За останні 25 років він привів до Христа понад 400 осіб, віродив три «помираючі» громади й організував чотири нові групи. Коли керівники місцевої конференції побачили працю Йесувадіана, вони запропонували йому стипендію, щоб якимось підтримати його.

Виявивши «помираючу» громаду, Йесувадіан відвідує людей у тому районі та приводить їх до Ісуса. Потім стежить за реконструкцією будівлі церкви, щоб зростаюча група мала гарний Молитовний дім.

Відвідавши селище, де немає віруючих, він залишається там і починає поширювати Божу вістку. Він залишається там доти, доки не створить групу або не збудує просту церкву.

Нещодавно Йесувадіан відвідав одне селище і почав шукати людей, які хотіли б почути про Ісуса. Він вивчав Біблію з тими, хто цікавився істиною. Йесувадіан живе в цьому селищі вже два роки і продовжує працювати з його жителями. Не так давно більше 20 осіб прийняли хрещення, група зростає та зміцнюється. Але Йесувадіан не зупиняється. Йому минуло 85, а він планує переїхати ще кудись, аби створити нову групу. Очікуючи Божого заклику, він вивчає з охочими біблійні уроки та запрошує людей на чергову серію зустрічей, які проходять у сусідньому містечку.

– Бог рясно благословив мене, – каже Йесувадіан. – Він веде мене як до багатих, так і до бідних. Він провадить мене до тих, хто хоче більше знати про Бога. Я залишаюся та займаюся з кожним, хто готовий слухати Божу вістку.

Деякі люди, з якими він вивчає Біблію, народилися в християнських сім'ях, інші ні. Йесувадіан дізнається про конкретні потреби селища і намагається задовольнити їх: чи то їжа, одяг, чи суспільна допомога.

— Я не збираюся йти на пенсію, — каже Йесувадіан з усмішкою на засмаглому обличчі. — Я з нетерпінням чекаю нових зустрічей, щоб організувати нову церкву.

Зазвичай Йесувадіан сам не проповідує, він запрошує євангелістів для проведення зустрічей, а сам готує людей, сіючи насіння віри.

— Бог показав мені Свою любов і дав мені сили виконувати Його справу, — каже він. — Розповідаючи про Ісуса, я тим самим приношу Богові подяку.

Йесувадіан, колишній фермер, ділиться своєю вірою в південно-східній Індії.

СВЯТИЙ ДУХ

Біблійні тексти для дослідження: Івана 14:16-18; 14:26; 15:26; Матв. 12:31, 32; Івана 16:8; Івана 3:5-8; Луки 11:9-13.

Пам'ятний вірш: *«І Я попрошу Отця і дасть вам іншого Утішителя, щоб навіки перебував з вами» (Івана 14:16).*

З трьох Осіб Божества Особа Святого Духа найменш зрозуміла. Дивно, що найбільш близька до нас Особа, Котра звершує в нас нове народження, перебуває в нас і перетворює нас, так мало нам відома.

Чому? Почнемо з того, що про Святого Духа Біблія говорить не так докладно, як про Отця і Сина. Святе Письмо неодноразово згадує про Духа, проте більшість цих згадок метафоричні або символічні. Біблія дає нам багато інформації про діяльність Духа, але мало говорить про Його природу.

Інша причина впливає із самого служіння Святого Духа. Він постійно намагається зосередити нашу увагу на Христі, а не на власній Особі. У Плані спасіння Дух служить Отцю і Сину, але це служіння не має на увазі нижче становище.

Протягом тижня, слухаючи вчення Ісуса про Духа, будемо посилено молитися про Його перетворювальну присутність у нашому житті.

ПРЕДСТАВНИК ХРИСТА

Зі страхом і сумом учні слухали слова Ісуса про Його неминучу смерть. Коли Його не буде з ними, хто стане їхнім Учителем, Другом і Порадником? Знаючи про їхню велику потребу, Христос пообіцяв послати їм Свого Представника, щоб Він перебував з ними.

Як Христос назвав Свого Представника? Івана 14:16–18. Чому це Ім'я точно характеризує Святого Духа? Івана 14:26.

Помічник, Порадник, Утішитель – це різні переклади грецького слова «параклетос», яке складається з прийменника «пара» (*поруч*) і прикметника «клетос» (*викликаний*). Буквально це слово означає «викликаний, аби бути поруч», представляючи викликану на допомогу особу. Воно може вказувати на посередника, заступника, помічника, радника і навіть адвоката.

У Новому Завіті тільки Іван використовує термін «параклетос». Цікаво зауважити, що він також застосовував його щодо Самого Ісуса (1 Івана 2:1).

Під час Свого земного служіння Христос був Порадником, Помічником та Утішителем для учнів. Тому цілком логічно, що Його Наступник отримав те саме Ім'я. Святий Дух посланий Отцем у відповідь на прохання Сина та в Ім'я Сина (Івана 14:16, 26). Дух продовжує роботу Христа на Землі.

Ісус перебував з учнями через Святого Духа. «Я не залишу вас сиротами, Я прийду до вас» (Івана 14:18), – сказав Господь. Він говорив не про випадковий візит, який не надто втішив би безпорадних «сиріт», а про постійні близькі взаємовідносини: «Я у вас» (Івана 14:20). Це стало можливим тільки завдяки діяльності Святого Духа.

Звичайно, людська природа Христа не дозволяла Йому особисто перебувати в різних місцях одночасно. Але Святий Дух – всюдисущий (Псал. 139:7). З допомогою Духа наш Спаситель став доступний усім, незалежно від місця їхнього

перебування, незалежно від фізичної відстані, яка відділяла їх від Христа.

Чи пізнали ви реальність Святого Духа, хоч нам нелегко зрозуміти Його природу та дію в нашому житті?

Понеділок

14 липня

СВЯТИЙ ДУХ – ОСОБА

Еллен Уайт писала: «Природа Святого Духа залишається таємницею. Люди не можуть збагнути її... Коли справа стосується таємниць, які надто глибокі для людського розуміння, мовчання є золотом» (Дії апостолів, с. 52).

Проте вона також стверджувала: «Святий Дух — Особа, інакше Він не міг би свідчити нашому духові і разом з нашим духом, що ми — діти Божі. Святий Дух має бути саме Божественною Особою, інакше Він не міг би знати таємниць, прихованих у розумі Бога» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 617). Це твердження ґрунтується на Біблії (Римл. 8:16 і 1 Кор. 2:10, 11). Отже, хоч ми й обмежені у своїй людській природі, однак можемо знати зі Святого Письма, що Святий Дух — Божественна Особа. Цей висновок знаходить підтвердження і в словах Ісуса.

Які дії Святого Духа вказують на те, що Він – Особа? Івана 14:26; 15:26; 16:7-14. _____

Ісус згадував низку дій Духа, кожна з яких передбачає ідею особи. Хто краще за особу може навчити нас і допомогти згадати все, сказане Христом (Івана 14:26)? Або хто краще за особистісну істоту може свідчити про Ісуса (Івана 15:26), обвинуватити світ за гріх (Івана 16:8), вести до повної істини, а також чути й говорити (Івана 16:13)? Тільки розумна особа може прославляти Христа (Івана 16:14).

Дотримуючись учення Ісуса, письменники Нового Завіту ясно показували, що Святий Дух володіє невід’ємними характеристиками особи: воля (1 Кор. 12:11), розум (Дії 15:28; Римл. 8:27), емоції (Римл. 15:30; Ефес. 4:30).

Оскільки Святий Дух – Божественна Особа, ми повинні смиренно підкоритися Його волі й керівництву. Ми запрошуємо Його перебувати в наших серцях (Римл. 8:9), перетворити наше життя (Тита 3:5) і зростити плід Духа в нашому характері (Гал. 5:22, 23). Самі по собі ми безпорадні, і лише завдяки силі Духа, що діє в нас, ми можемо стати такими, як нам було обіцяно в Ісусі.

Святий Дух – також дар, і, як більшість дарів, Його можна відкинути. Чи не відмовляєтеся ви від того, що прагне здійснити у вашому житті Святий Дух? Як можна переконатися в цьому?

Вівторок

15 липня

СВЯТИЙ ДУХ – БОЖЕСТВЕННА ОСОБА

Говорячи учням про Святого Духа, Ісус називав Його «іншим» Утішителем (Івана 14:16). Використане Господом грецьке слово «аллос» означає «інший того самого виду» (ще один), на відміну від слова «хетерос», що означає «інший, несхожого виду або якості». Та сама подібність природи, яка зв'язує Отця й Сина, розкрита у взаємовідносинах між Сином і Святим Духом.

Ісус сказав, що Святий Дух «сповістить вам, що має настати» (Івана 16:13). Тільки Божественна Особа може сповістити майбутнє (Ісаї 46:9, 10).

Божественність Святого Духа також підтверджена Його роллю в інспірації Святого Письма, цю функцію Духа недвозначно визнавав Ісус. Він стверджував: «Сам Давид промовив під дією Святого Духа» (Марка 12:36; див. Псал. 110:1).

Живучи на Землі, Ісус постійно був керований Святим Духом. Коли Він отримав помазання Духа при хрещенні (Матв. 3:16, 17), «Дух повів Його в пустиню» (Луки 4:1). Перемігши спокусника, «Ісус повернувся в силі Духа до Галилеї», щоб звершувати Своє служіння (Луки 4:14). Христос здійснював Свої чудеса через Святого Духа (Матв. 12:28). Факт, що Божий Син залежав від Духа, є ще одним доказом Божественності Духа, оскільки важко собі уявити, аби Божий Син залежав від чогось меншого, ніж Божество.

Ще одне свідчення Божественності Духа можна побачити в тому, як ця Особа на рівних згадується з Отцем і Сином у деяких біблійних текстах. Так, Ісус доручив апостолам хрестити нових учнів «в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» (Матв. 28:19).

Як наступні вірші допомагають нам зрозуміти Божественність Святого Духа? Матв. 12:31, 32. _____

Порівняння слів, сказаних проти Сина Людського (гріх, який може бути прощений), зі словами, сказаними проти Духа Святого (гріх, який не може бути прощений), показує, що Дух – не звичайна Особа. Богозневага – це гріх, учинений безпосередньо проти Бога. Таким чином, ми доходимо висновку, що Святий Дух є однією з трьох Осіб Божества. Хоч багато написано про «непростимий гріх», безпосередній контекст зображує людей настільки запеклими в протидії Духові та Його ролі у спасінні, що вони приписали Його працю дияволу!

Середа

16 липня

ДІЯЛЬНІСТЬ СВЯТОГО ДУХА

Ми вже згадували про важливу роль Святого Духа в земному житті Ісуса та в інспірації Біблії. Тепер зосередимося на вченні Ісуса про діяльність Духа заради нашого спасіння.

Що звершує Святий Дух, намагаючись підготувати нас до прийняття Спасителя? Івана 16:8.

Хто прийматиме ліки, не усвідомивши, що хворий? Так само ми не зможемо отримати спасіння, якщо не визнаємо себе грішниками. М'яко, але неухильно Святий Дух переконує нас у тому, що ми згрішили, винні й підлягаємо справедливому Божому суду.

Потім Дух скеровує нас до Христа, свідкуючи про Нього (Івана 15:26) як про єдиного нашого Спасителя. Оскільки

Ісус — істина (Івана 14:6), то, ведучи нас до Ісуса, Дух також провадить нас до істини (Івана 16:13). Інакше бути не може, оскільки Святий Дух названий Духом Істини (Івана 14:17).

Коли Дух докорив нам за гріхи (що передбачає наше покаяння в них) та спрямував до Ісуса і Його істини, тоді ми готові, аби Святий Дух здійснював у нас Свою велику працю.

Чому так важливо «народитися від Духа»? Івана 3:5-8.

Люди, які намагалися власними силами змінити своє життя, знають, наскільки марні їхні зусилля. Без Божественного втручання ми не можемо перетворити наше спотворене гріховне життя. Відродження грішника вимагає такої творчої сили, яку може дарувати тільки Божественний Святий Дух. Ми спасенні «через купіль відродження і оновлення Святим Духом» (Тита 3:5). Дія Духа полягає не у видозміні або поліпшенні колишнього життя, а в зміні моральної природи людини, у створенні нового життя. Результати такого чуда чітко видимі та є незаперечним аргументом на користь Євангелія.

Праця Святого Духа необхідна не тільки на початку нашого християнського життя, ми потребуємо Його постійно. Сприяючи нашому духовному зростанню, Він навчає нас та нагадує нам усе, чого навчав Ісус (Івана 14:26). Якщо ми дозволимо, Дух завжди перебуватиме з нами як наш Помічник, Утішитель і Порадник (Івана 14:16).

Погані звички і вади характеру важко змінити, чи не так? Вони знову й знову можуть долати нас, якщо тільки ми не перебуваємо в стані постійного пильнування. Що наші спадкові слабкості і схильність до гріха повинні відкривати нам про постійну потребу в керівництві Святого Духа ?

Четвер

17 липня

НАПОВНЕНІ СВЯТИМ ДУХОМ

Безперечно, для нас дуже важливо знати, Хто такий Святий Дух. Але це знання не матиме сенсу, якщо не провадить нас

до повної відкритості для Його присутності в нашому житті. Ісус дав ясно зрозуміти: якщо ми не запрошуємо Небесного Утішителя щодня перебувати в нас, є інший дух, який намагається заповнити собою порожнечу життя і спричинити в ньому духовний занепад (Матв. 12:43-45). Ісус був «сповнений Духа Святого» (Луки 4:1). «Щодня Він одержував нове хрещення Святим Духом» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 139).

Що повідомляють тексти Луки 11:9-13 про те, як ми можемо отримати Святого Духа? Що відкривають ці вірші про бажання Отця дарувати нам Святого Духа?

Під час Таємної вечері Ісус пообіцяв Своїм учням, що пошле їм Святого Духа. Він підкреслив утішливе й просвітницьке служіння Духа, яке має своєчасно задовольнити їхні потреби. Однак після воскресіння Христа обставини змінилися й учні зіткнулися з новими труднощами.

У чому полягав зміст обітниць Ісуса про Святого Духа, Якого учні мали отримати після воскресіння Христа? Дії 1:4-8.

Тільки в тексті Дії 1:5 міститься запис про те, що Ісус говорив про хрещення Святим Духом. Іван Хреститель також повідомляв про це особливе хрещення (Матв. 3:11; Івана 1:33), але воно мало відбутися після вознесіння Христа. Що означає хрещення Духом?

У тексті Дії 1:8 Ісус Сам пояснив це в паралельному висловлюванні. Ви «будете хрещені Духом Святим» (Дії 1:5), «коли Святий Дух зійде на вас» (Дії 1:8). Бути хрещеним означає повністю зануритися в щось, зазвичай у воду. Хрещення Святим Духом означає, що людина повністю перебуває під впливом Духа, наповнена Духом (Ефес. 5:18). Цей досвід не відбувається «раз і назавжди», а потребує постійного оновлення.

Що і чому саме так ви відповісте, якщо хтось запитає вас: «Ви коли-небудь були наповнені Духом?»

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ВИВЧЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Свідчення для Церкви», т. 8, розділ «Обіцяна сила» (с. 19-23); із книги «Дії апостолів» розділ «Дар Духа» (с. 47-56).

«Усякого часу і на кожному місці, у всякому горі й скорботі, коли майбутнє здається похмурим і непевним, коли відчуваємо себе безпорадними і самотніми, нам посилається Утішитель як відповідь на молитву віри. Обставини можуть розлучити нас із нашими земними друзями, але жодні події, жодна відстань не зможуть розлучити нас із небесним Утішителем. Де б ми не були, куди б не йшли, Він завжди по правіці в нас, аби підтримувати, допомагати, підіймати і підбадьорювати» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 669).

«Дух Святий – це найбільший з усіх дарів, які Він [Христос] міг просити в Отця для духовного піднесення Свого народу. Дух мав діяти як відновлювальна Сила, і без Нього жертва Христа була б даремною. Сила зла утверджувалася протягом століть, а покірність людей сатанинській неволі гідна подиву. Опиратися гріхові і перемагати його можна було лише завдяки могутньому впливу Третьої Особи Божества – Духа Святого, Котрий виявляє Себе не у видозміненій енергії, а у всій повноті Божественної сили. Дух робить ефективною діяльність Спасителя світу. Дух очищає серце» (там же, с. 671).

Питання для обговорення:

1. Враховуючи людську схильність до самозвеличення, чого навчає нас покірна й підпорядкована діяльність Святого Духа?

2. Спілкуючись із Никодимом, Ісус порівнював дію Святого Духа з вітром. Які духовні уроки ми можемо почерпнути із цього порівняння?

3. Деякі люди стверджують, що свідченням хрещення Духом є здатність говорити на так званих мовах. Що нам слід відповідати на такі твердження?

4. Ми вважаємо, що Святий Дух діє на кожную людину зокрема, і це правильно. Водночас, як можемо ми, будучи єдиним тілом, пережити реальність Його присутності в нашій Церкві?

ПЕРЕТВОРЕНЕ ЖИТТЯ

Коли я був дитиною, моя сім'я жила поруч із церквою Адвентистів сьомого дня в одному з міст північної Намібії. Мама відвідувала з нами церкву, але ми не були адвентистами. Мені подобалося в церкві. У суботу після обіду ми відвідували села племені хімба, щоб поспівати і поговорити з жителями про Бога. Але коли мені виповнилося вісім років, ми переїхали, і я вже не міг відвідувати церкву.

Підрісши, я почав ображати інших дітей у школі. Я знав, що це неправильно, але мені подобалося відчувати свою владу. Мої батьки хотіли вберегти мене від проблем, тому доручили мені продавати речі на ринку. Однієї суботи я втік з ринку, щоб пограти у футбол. Прямуючи на футбольне поле, я побачив адвентистську церкву та дітей, що йшли на служіння. Вони були добре одягнені і виглядали дуже щасливими. Мені захотілося якомога більше дізнатися про цих дітей, і я пішов разом з ними. Деяких дітей я впізнав, оскільки вони навчалися зі мною в школі. Я думав, що вони не візьмуть мене до своєї церкви, проте даремно переживав. Вони тепло привітали мене. Коли служіння розпочалося, діти запросили мене приєднатися до них. Я був вражений. На мені був старий одяг і в мене не було взуття. Однак на це ніхто не звертав уваги.

Під час служіння один з керівників церкви оголосив, що можна приєднатися до нещодавно організованого клубу «Слідопит». Я ніколи раніше не чув про цей клуб, але мені хотілося дізнатися про нього, і я подав заявку. Того ж вечора керівник церкви запросив мене на зустріч.

Я розповів мамі, що був у церкві і хотів би туди повернутися. Вона погодилася. Я взяв із собою своїх молодших сестер. Потім я запросив на заняття клубу свою двоюрідну сестру. Спочатку вона ходила тільки до клубу слідопитів, але з часом стала відвідувати і церкву.

Я присвятив своє життя Богові. Мама бачить зміни, які Бог здійснює в мені, і вона дуже рада. Інші теж бачать ці зміни. Я більше не ображаю дітей. Бог показав мені, що діти відчували, коли я погано до них ставився, тому тепер намагаюся бути добрим до інших дітей та підтримую їх.

Бог дав мені чудову роботу! Я допомагаю записувати й редагувати біблійні уроки для людей племені хімба, більшість з яких не вміє читати. Я щасливий, що Бог дозволяє мені впливати на життя людей. Моя мама з племені хімба, і я хочу допомогти цьому племені полюбити Ісуса й успадкувати вічне життя з Ним.

Частина приношень тринадцятої суботи допоможе нам записати більше історій і поширити їх серед людей племені хімба, щоб вони могли почути істину, зрозуміти її та відповісти на заклик Ісуса. Дякую.

Віллем Ніфікепуні – студент , який служить Богові в Опуво, Північна Намібія.

СПАСІННЯ

Біблійні тексти для дослідження: Луки 18:9-14; Івана 6:44; Луки 15:3-10; Матв. 20:28; Івана 8:34-36; Івана 6:35, 47-51.

Пам'ятний вірш: *«Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).*

Люди часто кажуть, що смерть – частина життя. Та ні, смерть – це припинення життя, а не його частина. Але ми настільки звиклися з реальністю смерті, що даємо їй неправильне визначення, вважаємо її зовсім не тим, чим вона насправді є. Як би ми не розуміли це питання, одне можна сказати точно: без Божественної допомоги нашою спільною долею була б вічна смерть.

На щастя, ця допомога прийшла. Бог у Своїй нескінченній любові пропонує нам спасіння через Христа. Коли ангел сповістив про народження Месії, він назвав Його Ісусом (від єврейського слова, що означає «спасіння»), «бо Він спасе Свій народ від його гріхів» (Матв. 1:21).

Протягом тижня ми будемо розглядати тему спасенної праці Ісуса. Насамперед звернемо увагу на основу нашого спасіння, а потім на його результати.

Біблія чітко повідомляє лише про два шляхи розплати за наші гріхи: або ми розплачуємося за свої гріхи в озері вогняному, або приймаємо плату, яку Христос віддав за них на хресті. Розглядаючи щедрий дар Божої благодаті, дарований через Христа, ще раз із покірною оновімо нашу віру в Ісуса як нашого особистого Спасителя.

СПАСІННЯ – БОЖИЙ ДАР

У тексті Івана 3:16 для опису того, що Бог зробив для нашого спасіння, використано два дієслова. Які ці дієслова і як вони співвідносяться одне з одним? Що вони відкривають про витоки нашого спасіння? _____

Сьогодні дієслово «любити» через його часте недбале використання зовсім не передає тієї глибини щирої зацікавленості, яка закладена в грецькому дієслові *agapao* («любити»). У Новому Завіті цей термін та споріднений йому іменник *agape* («любов») розкривають глибоку незмінну любов Бога до Його творіння, не гідного цієї любові. Любов – найвидатніша властивість характеру Бога. Він не тільки любить нас, Він є любов (1 Івана 4:8).

Любов Бога – не імпульс, що ґрунтується на почуттях або уподобаннях. Його любов не вибіркова, вона не залежить від наших вчинків. Бог полюбив світ, тобто всіх людей, включаючи і тих, які не люблять Його.

Істинну любов можна пізнати у звершених нею діях. Часом ми кажемо, що любимо когось, а наші вчинки свідчать про зворотне (1 Івана 3:17, 18). Але Бог не такий. Його любов відображена в діях. Керований любов'ю, Він віддав Свого Єдинородного Сина задля нашого спасіння. У цій дії Бог віддав нам усе, що в Нього було, Він віддав нам Себе.

Прочитайте Луки 18:9–14. Яким має бути наше ставлення до Бога та Його благодаті?

Ми неодноразово читали цю притчу, і нас уже не дивує вердикт Ісуса: «Кажу вам, що цей повернувся до свого дому оправданий більше, ніж той» (Луки 18:14). Однак слухачі Ісуса, імовірно, відчули шок, коли Він промовив ці слова. Хіба це справедливо?

Звичайно, ні! Грішник отримав незаслужене виправдання. Але така суть спасіння. Це Божий дар. Дарунки не заробляють, їх просто приймають. Ми не можемо купити спасіння, натомість можемо тільки отримати його. Хоч Ісус рідко використовував термін «благодать», Він ясно навчав, що спасіння дароване через благодать, тобто людина отримує те, чого не заслужила.

Якби Бог відплачував нам тим, на що ми заслуговуємо, що б ми отримали і чому?

Понеділок

21 липня

СПАСІННЯ: БОЖА ІНІЦІАТИВА

Просте прочитання Євангелій показує, що ми повністю зобов'язані своїм спасінням Богові. Ісус прийшов у цей світ не тому, що ми Його запросили, а тому, що Він добровільно прийняв рішення віддати Себе в жертву за нас і Отець з любові до нас послав Його на Землю. Сам Христос не раз говорив: «Той, Хто послав Мене», «Отець, Який послав Мене» (Івана 7:28; 8:29; 12:49).

Що ще зверху Бог для нашого спасіння? Івана 6:44.

Хоч ми були грішниками й не любили Бога, Він любив нас і подбав про те, щоб наші гріхи були прощені через Його Сина (1 Івана 4:10). Ця дивовижна любов вабить нас до Нього.

До справи нашого спасіння залучені всі Особи Божества: Отець, Син і Святий Дух. Ісус прийшов у світ з певною місією: «Син Людський прийшов знайти та спасти те, що загинуло!» (Луки 19:10). Щоразу, коли ми споглядаємо Його на Голгофському хресті, Він вабить нас до Себе (Івана 12:32).

Як далеко готовий зайти Господь у Своїх зусиллях спасти нас? Луки 15:3-10.

Ці дві притчі показують, що Бог не очікує пасивно, коли ми прийдемо до Нього, натомість активно шукає нас. Незалежно від того, заблукали ми в далекому небезпечному місці

чи загубилися в себе вдома, Господь невтомно шукатиме нас, доки не знайде.

«Як тільки вівця пропала, смуток і неспокій охоплюють пастиря. Він лічить і перелічує отару. Упевнившись, що вівця таки загубилася, він не дрімає ні хвилини. Залишаючи дев'яносто дев'ять у кошарі, він вирушає на пошуки тієї, що відбилася від отари. Чим темніша й буремніша ніч, чим небезпечніший шлях, тим сильніше занепокоєння пастиря і тим наполегливіші його пошуки. Він докладає всіх зусиль, аби знайти цю одну загублену овечку.

З яким же полегшенням чує він удаліні перші слабкі звуки її голосу! Ідучи на голос, він підіймається на стрімкі кручі, ступає самим краєм провалля, ризикує власним життям. Так пастир продовжує пошуки, у той час як дедалі слабші звуки свідчать, що вівця може ось-ось померти. Але нарешті його зусилля винагороджені: загублена вівця знайдена» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 187, 188).

Вівторок

22 липня

НЕОБХІДНА СМЕРТЬ

Іван Хреститель назвав Ісуса Божим Агнцем, «що на Себе бере гріх світу!» (Івана 1:29). Цей образ був зрозумілий будь-якому ізраїльтянині, знайомому з храмовими жертвоприношеннями та зі священною історією Старого Завіту. Авраам виявив свою віру в те, що «Бог нагледить ягня Собі»; і Господь справді послав тварину, яка була принесена в жертву замість Ісаака (Бут. 22:8, 13). У Єгипті ізраїльтяни принесли в жертву ягня як символ Божественного звільнення народу з єгипетського рабства (Вих. 12:1-13). Пізніше, коли було встановлено служіння у святині, щодня на вівтарі незмінно приносили в жертву двох ягнят: одного вранці, а другого ввечері (Вих. 29:38, 39). Усі ці жертви символізували майбутнього Месію, Котрий «як ягня був проваджений... на заколення», бо «на Нього Господь поклав гріх усіх нас!» (Ісаї 53:7, 6). Тому, представляючи Ісуса як Агнца Божого, «що на Себе бере гріх світу» (Івана 1:29), Іван Хреститель підкреслював замісну природу викупної смерті Христа.

Під час Свого служіння Ісус неодноразово говорив про Свою смерть, хоч учням було складно зрозуміти, чому Він має померти (Матв. 16:22). Поступово Спаситель пояснював їм велику мету Своєї смерті.

Які ілюстрації використовував Ісус, аби показати, що Він має померти як наш Заступник? Матв. 20:28; Івана 10:11.

«Більшої любові ніхто не має за ту, коли хто душу свою кладе за друзів своїх» (Івана 15:13), – це твердження залишається істиною, навіть якщо люди не розуміють і не приймають цієї жертви. На хресті Ісус пролив Свою Кров «за багатьох» «на відпущення гріхів» (Матв. 26:28).

Важливо зауважити, що Ісус помер добровільно. Як Отець віддав Свого єдиного Сина, так і Син віддав Своє життя, щоб викупити людство. Ніхто не змушував Його зробити це. «Ніхто не бере її [душу] від Мене, але Я Сам віддаю її», – оголосив Ісус (Івана 10:18).

Навіть Каяфа, котрий відкрито відкидав Ісуса і брав участь у змові про Його вбивство, висловив думку про замісну смерть Ісуса, не розуміючи її значення (Івана 11:49-51).

Подумайте, наскільки люди невдячні Богові за спасіння, дароване їм через Христа. Як нам переконатися, що ми не потрапили в ту саму пастку? Чому потрапити в неї так легко, особливо коли ми переживаємо важкі часи?

Середа

23 липня

ВІЛЬНІ ВІД ГРІХА

Без Христа ми були рабами гріха, рабами гріховних імпульсів нашої грішної людської природи. Ми жили егоїстичним життям, задовольняючи себе, замість того, щоб жити для Божої слави. Неминучим результатом такого духовного рабства була смерть, «бо заплата за гріх – смерть» (Рим. 6:23).

Але Ісус прийшов «проповідувати полоненим визволення... пригноблених відпустити на волю» (Луки 4:18). Це не буквальні

полонені, а духовні бранці сатани (див. Марка 5:1-20; Луки 8:1, 2). Ісус не вивів Івана Хрестителя з в'язниці Ірода, проте визволив скутих кайданами гріховного життя, звільнив їх від важкої ноші вини й вічного осуду.

Яка велика обітниця міститься в наведених віршах? Івана 8:34-36.

Слово «справді» в 36-му вірші показує, що існує також фальшива свобода, псевдосвобода, яка сковує людей, і вони продовжують опиратися Богові. Слухачі Ісуса сподівалися, що їхній зв'язок з Авраамом є запорукою їхньої свободи. Нам загрожує така ж небезпека. Ворог хоче, щоб у питанні спасіння ми поклалися на що завгодно, наприклад, на знання доктрин, особисте благочестя, добродійність, участь у служінні Богові, тільки не на Христа. Але ніщо з переліченого, яким би важливим воно не було, не може звільнити нас від гріха та його осуду. Єдиним істинним Визволителем є Син, Котрий ніколи не був поневолений гріхом.

Ісус із задоволенням прощав людям гріхи. Коли четверо чоловіків принесли до Нього паралізованого, Христос знав, що цей чоловік захворів унаслідок свого розпусного життя, але Він також знав, що паралізований покається. У його благальному погляді Господь побачив прагнення серця до прощення та віру в Ісуса як свого єдиного Помічника. Ісус ніжно сказав йому: «Сину, прощаються твої гріхи!» (Марка 2:5). Це були найпрекрасніші слова з усіх, які паралізований будь-коли чув. Його розум звільнився від тягаря відчаю, прощення наповнило його душу світлом. У Христі він знайшов духовне й фізичне зцілення.

У домі фарисея грішна жінка омивала ноги Ісуса сльозами і мастила миром (Луки 7:37, 38). Знаючи про несхвалення фарисея, Ісус пояснив йому: «Прощаються її численні гріхи» (Луки 7:47). Потім Він сказав жінці: «Прощаються твої гріхи» (Луки 7:48).

«Прощаються твої гріхи». Чому це найкращі слова, які кожен із нас будь-коли почує?

ХРИСТОС ДАРУЄ ВІЧНЕ ЖИТТЯ

Ми – грішники, тому заслуговуємо смерті. Але Христос зайняв наше місце на хресті і зазнав смерті, яку мали пережити ми. Невинний, Він узяв нашу вину та поніс наше покарання, щоб ми, покаючись у своїх гріхах, могли бути визнані невинними. Завдяки Йому ми замість смерті отримуємо вічне життя. У тексті Івана 3:15 нам дана дивовижна обітниця: «Щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав вічне життя»; ця сама обітниця повторюється в Івана 3:16.

Деякі вважають, що навіть після прийняття Христа як Спасителя обітниця про вічне життя стане реальною тільки *після* Його Другого приходу. Проте обітниця про спасіння звучить у теперішньому часі: «Хто вірить у Сина, той має вічне життя» (Івана 3:36). Хто вірить у Христа, той «має вічне життя» зараз «і на суд не приходять» останнього дня, «але перейшов він від смерті до життя» (Івана 5:24). Таким чином, навіть якщо ми помираємо і спочиваємо в могилі, цей тимчасовий сон не применшує реальності вічного життя.

Коли Ісус стає нашим Спасителем, життя набуває нового змісту і ми можемо насолоджуватися його благами й повнотою. «Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб надміру мали» (Івана 10:10). Замість тимчасових світських утіх, які не приносять істинного вдовolenня, Спаситель пропонує нам зовсім інше життя, сповнене невичерпною радості в Ньому. Це нове благословенне життя наповнює все наше ество. Ісус здійснив багато чудес, щоб відновити фізичне життя безлічі людей. Але понад усе Він бажав дарувати їм оновлене духовне життя, очищене від гріха, сповнене віри в Нього й надії на спасіння.

Яку метафору використав Ісус, щоб передати результати прийняття Його як Спасителя? Яке значення це має в нашому практичному повсякденному житті? Івана 6:35, 47-51.

Поміркуйте над концепцією вічного життя. Це не просто безперевне існування, натомість благословенне, радісне,

щасливе життя, сповнене любов'ю спілкування з Богом на новій землі. Продовжуючи жити в сучасному світі, як ми можемо почати насолоджуватися (хоча б частково) усвідомленням вічного життя?

П'ятниця

25 липня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ВИВЧЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Дорога до Христа» розділ «Грішник потребує Спасителя» (с. 17-22); із книги «Вибрані вісті», т. 1, розділ «Питання, яке постало в 1883 р.» (с. 350-354).

«Споглядаючи розп'ятого Спасителя, ми краще розуміємо ціну і значення жертви, принесеною Величністю Небес. Перед нами постає План спасіння в усій своїй славі, і роздуми про Голгофу пробуджують у наших серцях живі святі почуття. Ми будемо прославляти Бога й Агнця серцем і устами, тому що гордість та самозакоханість не можуть жити в душі, котра пам'ятає про Голгофські страждання.

Хто споглядає незрівнянну любов Спасителя, той матиме високі помисли, його серце очиститься і характер зазнає перетворення. Така людина буде світлом для світу; певною мірою вона відобразатиме таємничу Божу любов. Чим більше будемо роздумувати про хрест Ісуса, тим краще зрозуміємо слова апостола: «А я не став би хвалитися нічим іншим, як тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, яким для мене розп'ятий світ, а я для світу» (Гал. 6:14)» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 661).

Питання для обговорення:

1. Спасіння — дар, а це означає, що платити за нього не потрібно. Водночас, хіба воно нічого не коштує? Чого нам коштує прийняти цей дар і чому дар спасіння все одно набагато цінніший за все на світі?

2. У понеділок ми читали тексти про те, що спасіння є результатом ініціативи Бога. Він робить усе зі Свого боку, щоб спасти нас. Проте Ісус сказав, що ми повинні шукати Царства Божого та Його праведності (Матв. 6:33). Слова Спасителя:

«Силкуйтесь увійти через вузькі двері» (Луки 13:24) мають на увазі, що ми повинні докладати зусиль у пошуках спасіння. Як ми можемо це пояснити?

3. Як смерть Ісуса на хресті розкриває справедливість і милість Бога?

4. Якби ми могли заробити вічне життя власними зусиллями, добрими ділами або навіть самостійним дотриманням Закону, що б це говорило про серйозність гріха? Подумайте, наскільки жадливим є гріх, що тільки смерть Ісуса могла викупити нас від гріха!

5. Релігійні юдеї вважають суботу передчуттям вічного життя. Чому ми можемо назвати цю ідею (вічне життя, представлене в суботі) цілком розумною?

МОЛИТВА ПАТРИЦІЇ

Патриція живе в центральному Камеруні. Вона багато в чому подібна до інших дівчаток. Як і всім, їй подобається стрибати через скалку та спілкуватися з друзями. Але є те, що відрізняє Патрицію від інших дітей. Вона ВІЛ-інфікована і тому часто хворіє. Два роки тому мати Патриції померла від СНІДу, і Патриція із сестрою переїхали до бабусі. Дівчатка навчалися в школі адвентистів сьомого дня, але батько не зміг платити за навчання дочок, тому відправив їх у державну школу, яка знаходиться поруч з їхнім домом.

Діти в новій школі уникали спілкування з Патрицією через її хворобу. Дівчинка благала батька повернути її в адвентистську школу.

— Учителі й діти в адвентистській школі не дражнять мене, — сказала вона. — Вони моляться за мене. Вони допомагають мені, коли мені погано чи виникає якась потреба. Будь ласка, дозволь мені повернутися в цю школу.

Зрештою батько Патриції виконав її бажання.

— Я люблю свою школу, — каже дівчинка. — Коли почуваюся добре, я звичайна дитина в класі. А коли мені погано, учителі й діти допомагають мені.

Батько Патриції ледве оплачує навчання дочки. Тому Патриція молиться, щоб Бог знайшов будь-який спосіб залишити її в школі.

Патриція також любить відвідувати Субботню школу. Найбільше їй подобаються біблійні історії.

— Моя улюблена — історія про Мойсея, — розповідає дівчинка. — Коли він народився, його сховали в кошику, а дочка фараона знайшла хлопчика. Бог зберіг його від смерті, адже його мати молилася за нього. Бог дуже сильно любив Мойсея, Він доручив йому особливе служіння. Я знаю, що Бог любить також мене і має для мене щось особливе. Бог може використати мене, щоб допомогти людям прийти до Ісуса. Я не знаю як, але Він це зробить.

Патриція хоче, щоб інші знали: незважаючи на всі наші проблеми — лиха, хвороби чи нестачу грошей, — Бог з нами і завжди допоможе нам.

— Вірте Богові і поклоняйтеся Йому, — закликає вона. — Усе, що ви робите, робіть, як для Ісуса. Таким чином ви покажете всім, що Ісус живе у вашому серці.

Патриція знає, що не Бог зробив її хворою, але вона вірить, що завдяки їй інші дізнаються про Його любов. Вона зрозуміла це в маленькій адвентистській школі в Камеруні.

Наші місіонерські дари допомагають будувати такі школи, у якій навчається Патриція. Завдяки вам Божа справа звершується по всьому світу. Дякуємо.

ЯК ОТРИМАТИ СПАСІННЯ

Біблійні тексти для дослідження: Луки 5:27-32; 13:1-5; Матв. 22:2-14; Зах. 3:1-5; Івана 8:30, 31; Луки 14:25-27.

Пам'ятний вірш: *«Як Мойсей підняв змія в пустині, так має бути піднятий Син Людський, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав вічне життя» (Івана 3:14, 15).*

Коли в пустелі ізраїльтян жалили змії, Бог наказав Мойсеєві зробити мідного змія та помістити його на жердину, аби будь-яка ужалена змією людина могла подивитися на нього і залишитися живою.

Якими цілющими властивостями може володіти мідний змії? Жодними. Зцілення походило від Бога. Однак, дивлячись на мідний виріб, ізраїльтяни виявляли свою віру в Бога як єдину надію на життя і спасіння.

Господь бажав викласти їм духовний урок. Він перетворив символ смерті на символ життя. Мідний змії був символом Христа, Котрий заради нашого спасіння взяв на Себе наші гріхи. Вірою ми всі можемо дивитися на піднесеного на хресті Христа й отримати зцілення від смертельного укусу стародавнього змія, сатани. Інакше ми приречені на смерть у власних гріхах. Слово Боже відкриває нам незаперечну істину: як люди, ми є грішниками, котрі потребують благодаті, і ця благодать була запропонована нам у Христі Ісусі.

Протягом тижня ми будемо досліджувати настанови Ісуса щодо простих практичних кроків, необхідних для спасіння.

ВИЗНАННЯ СВОЄЇ ПОТРЕБИ

Прочитайте Луки 5:27-32. Як ви можете дізнатися, до якої групи згаданих тут людей належите?

Багато людей фізично здорові і не потребують лікаря. Але хто насправді здоровий духовно? Серед людей «нема доброчинця, нема ні одного!» (Псал. 14:3); «Нема праведного ні одного» (Римл. 3:10). Ми можемо робити правильні вчинки, але не можемо зробити себе праведними перед Богом. Сказавши, що Він «прийшов закликати до покаяння не праведних» (Луки 5:32), Ісус мав на увазі фарисеїв, які вважали себе праведними, проте не були такими. Хоч вони вірили, що Бог прихильний до них, але, на жаль, були духовно сліпими (Івана 9:40, 41).

Отже, першим кроком до отримання зцілення від гріха є визнання свого гріховного стану і повної нездатності зцілити себе. Але як нам побачити свою справжню потребу, якщо ми сліпі? Як визнати себе грішниками, якщо саме гріхи не дають нам побачити свій справжній стан?

Хто може відкрити наші духовні очі, щоб ми усвідомили свою крайню потребу в Спасителі? Івана 16:8.

Єдиною «мазю для очей», яка може допомогти нам побачити свій справжній духовний стан, є Святий Дух. Перш ніж здійснювати в нас будь-яку роботу, Він повинен обвинуватити нас за гріх. Він наполегливо звертається до нашої совісті, аби привести нас до усвідомлення наших гріхів та глибокого почуття вини, бо тільки тоді ми побачимо свою велику потребу в Спасителі. Почувши цей поклик, ми повинні підкоритися йому, інакше незабаром станемо настільки бездушними до впливу Святого Духа, що Він уже нічого не зможе зробити для нас. Яка страшна думка!

Хоч іноді почуття вини може стати непосильним тягарем, проте як Святий Дух може використовувати це почуття для нашої духовної користі?

Понеділок

28 липня

ПОКАЯННЯ

Недостатньо просто визнати власні гріхи, визнання має супроводжуватися покаянням. Біблійне покаяння включає в себе три аспекти: визнання свого гріха, смуток через скоєний гріх та бажання не грішити. Якщо відсутній один із цих аспектів, правдивого покаяння не відбудеться. Наприклад, Юда визнав свій гріх, але йому бракувало смутку через те, що він зрадив свого Вчителя (Матв. 27:3, 4). Юда відчував докори сумління, проте не було істинного каяття. Його визнання вини було викликане страхом через можливі наслідки, а не любов'ю до Христа.

Важливість покаяння підтверджує той факт, що Іван Хреститель та Ісус почали своє служіння, проповідуючи: «Покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне!» (Матв. 3:2; 4:17). Пізніше, коли Ісус послав дванадцять учнів у їхню першу місіонерську подорож, вони також проповідували «покаяння» (Марка 6:12). Після П'ятидесятниці Петро теж закликав народ покаятися (Дії 2:38; 3:19).

Яким чином Ісус підкреслював потребу кожної людини в покаянні задля отримання спасіння? Яку вістку Він передає нам? Луки 13:1-5. _____

Ісус стверджував, що всі люди грішні, тому попереджав Своїх слухачів: «Якщо не покаєтесь, то всі отак загинете!» (вірш 5). Без покаяння викуплення неможливе, адже відсутність покаяння свідчить про те, що люди відмовляються довіритися Господу.

Апостол Павло наголошував: «Доброта Божа веде тебе до покаяння» (Римл. 2:4). Що це означає? Брила льоду може розколотися на маленькі шматочки, але ці шматочки так і залишаться крижинками. Однак ту саму брилу льоду можна помістити поряд з вогнем, і вона розтане, перетворившись

на воду. Лід нашої гордості може розтанути, тільки якщо на нас впливає тепло доброти й любові Бога. Тому дуже важливо якомога частіше розмірковувати над дарованими нам свідченнями Божої любові.

«Ми каємося не для того, аби Бог міг полюбити нас, але Він відкриває нам Свою любов, щоб ми могли покаятися» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 189).

Які свідчення Божої любові ви можете навести? Що з пережитого вами або іншими людьми спонукує вас довіряти Його доброті? Чому важливо завжди пам'ятати ці досвіди, особливо у важкі часи?

Вівторок

29 липня

ВІРИТИ В ІСУСА

Справжнє покаяння йде пліч-о-пліч з вірою в Ісуса як нашого єдиного Спасителя. Ісус часто говорив про необхідність вірити в Нього, щоб отримати Його благословення. «Щодо “якщо можеш”, то все можливе віруючому!» (Марка 9:23). Віра вкрай важлива для спасіння. Сатана знає про це, тому докладає всіх зусиль, щоб перешкодити нам вірити (Луки 8:12).

Згідно з ученням Ісуса, що значить вірити? Це не примарне відчуття, що щось раптом станеться. Це не розумова вправа. Спасення віра має певну мету – Ісуса Христа. Вірити можна не тільки в щось, але головним чином у Когось. Віра – це довіра Ісусові й надія на Його смерть заради нас. Вірити в Ісуса – значить знати Його, розуміти, Хто Він (Івана 6:69), та особисто приймати Його (Івана 1:12).

Бог так полюбив світ, що віддав Ісуса, аби всі, істинно віруючі в Нього, успадковували вічне життя. Однак Його смерть не означає, що всі будуть спасенні. Ми маємо бути покриті Його праведністю. Віруючи, ми отримуємо праведність, упевненість і велику обітницю про те, що Він воскресить нас в останній день (Івана 6:40).

Ісус сказав Марії Магдалині: «Прощаються твої гріхи... Твоя віра спасла тебе» (Луки 7:48, 50). Що це означає? Чи спасе нас наша віра?

Згідно з євангельськими оповідями, коли Ісус зміяв деяких людей, Він говорив їм: «Віра твоя спасла тебе» (Матв. 9:22; Марка 10:52; Луки 17:19). Промовляючи ці слова, Господь не приписував їхній вірі якусь цілющу силу. Їхня віра полягала в повній довірі силі Ісуса, здатній їх зцілити. Сила віри походить не від віруючої людини, а від Бога, у Якого ця людина вірить.

Чому нам слід дуже зважено оцінювати роль віри в молитві, особливо коли ми просимо про зцілення? Враховуючи вищенаведені вірші, чому буде неправильно зробити такий висновок: якщо в результаті нашої молитви зцілення не відбулося, значить у нас недостатньо віри?

Середа

30 липня

ВЕСІЛЬНИЙ ОДЯГ

Іноді Ісус говорив слова, які шокували слухачів, наприклад: «Коли ваша праведність не перевищить праведності книжників і фарисеїв, то не ввійдете до Царства Небесного» (Матв. 5:20). Мало хто більш ретельно дотримувався букви Закону, ніж фарисеї. Проте вони зазнали невдачі, оскільки більше прагнули справити враження на людей, а не коритися Богові. Ісус застерігає нас від такої помилки (Матв. 6:1).

Яким же чином ми можемо бути праведними перед Богом? Притча про весільний бенкет указує на джерело істинної праведності.

Прочитайте Матв. 22:2-14. Чому цар бажав переконатися, що кожен гість зодягнений у весільний одяг? Що символізував цей одяг? Див. також Ісаї 61:10; Зах. 3:1-5.

Цар роздав гостям весільний одяг, за який не потрібно було платити. Присутні були запрошені навмання, з різних місць. Тому вони, імовірно, не мали відповідного весільного одягу, а в декого не було й грошей для його придбання. І запрошення, і одяг були дарами царя. Єдине, що мали зробити присутні, – прийняти обидва дари.

Від часу гріхопадіння в Едемському саду кожна людина духовно гола. Виявивши непослух, Адам і Єва відчули свою наготу та спробували прикритися фіговим листям. Проте такий одяг виявився незручним і даремним (Бут. 3:7). Найкраща праведність, якої може досягти людина власними зусиллями, подібна до поплямованого одягу (Ісаї 64:6).

Як цар у притчі, Бог дарує нам необхідний одяг. Він приготував одяг для Адама та Єви й одягнув їх (Бут. 3:21), що було символом Його праведності, яка покриває покайного грішника. Господь також дарує одяг Христової праведності Своїй Церкві, щоб вона могла «одягнутися в чистий світлий вісон» (Об'явл. 19:8) і «не має ні плями, ні вади, і нічого такого подібного» (Ефес. 5:27). «Вісон — це праведність Христа, Його власний бездоганний характер, котрим через віру наділяються усі, що приймають Його як свого особистого Спасителя» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 310).

Чому ми повинні розуміти, що наше спасіння залежить від Христової праведності, яку Він дарує нам? Чому ми завжди маємо про це пам'ятати?

Четвер

31 липня

СЛІДУВАННЯ ЗА ІСУСОМ

Коли, віруючи, ми визнаємо свою нужду, каємося, сповідуємо гріхи й покладаємося на праведність Христа, то стаємо Його учнями. Під час Свого служіння Ісус закликав різних людей, таких як Петро, Яків та Іван, стати Його учнями. Цей заклик мав на увазі залишення всього заради слідування за Ним (Матв. 4:20, 22; Марка 10:28; Луки 5:28). Фактично в Євангеліях дієслово «слідувати» стало синонімом слову «учень».

Які дві складові необхідні для того, аби бути учнем Ісуса? Івана 8:30, 31. _____

Деякі люди намагаються відокремити віру в Ісуса від послуху Його вченню, ніби перше важливіше за друге. Але Ісус не робив такого поділу. У контексті істинного учнівства Він тісно

пов'язував обидва аспекти. Учень Ісуса відданий Його Особі так само, як і Його словам. Хоч завжди існує небезпека надмірно зосередитися на доктринах та формах віри і випустити з уваги Самого Ісуса, проте ми також повинні усвідомлювати небезпеку потрапити в іншу крайність і вирішити, що тільки віра в Ісуса має значення в наших відносинах з Господом.

Яка ціна учнівства? Луки 14:25-27.

Ісус використав дієслово «зненавидіти» як гіперболу (перебільшення), щоб передати ідею «любити менше». Паралельний уривок у Матв. 10:37 з'ясовує значення Його слів: «Хто любить батька або матір більше, ніж Мене, той недостойний Мене; і хто любить сина або дочку більше за Мене, той недостойний Мене». Якщо ми хочемо бути учнями Ісуса, Він має займати перше місце в нашому житті.

Яку ціну платите ви за те, щоб слідувати за Христом і бути Його учнем? Що ваша відповідь говорить про ваші взаємовідносини з Господом?

П'ятниця

1 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ВИВЧЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Дорога до Христа» розділ «Покаяння» (с. 23-32).

«Ми так само не можемо покаятися без Духа Христового, Який пробуджує нашу совість, як не можемо отримати прощення без Христа» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 26).

«Коли ми бачимо Агнця Божого на Голгофському хресті, тоді починаємо розуміти таємницю викуплення, і доброта Божа веде нас до покаяння. Своєю смертю заради спасіння грішників Христос явив незбагненну любов. Коли грішник відчуває цю любов, вона пом'якшує його серце, опановує розум і веде душу до покаяння» (там же, с. 26, 27).

«Смиренне і скрушене серце, сповнене щирого покаяння, зможе повною мірою зрозуміти любов Божу і Жертву, принесену на Голгофі. Як син зізнається у своїх поганих вчинках

перед люблячим батьком, так і грішник, який широко кається, визнає гріхи перед Богом. «Коли ми свої гріхи визнаємо, — запевняє Біблія, — то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1 Івана 1:9)» (там же, с. 41).

Питання для обговорення:

1. Багато хто намагається заглушити почуття вини алкоголем, наркотиками, світськими задоволеннями або надмірним зануренням у роботу. Чому кожен із цих методів не ефективний? Як допомогти людині, котра переживає щось подібне, прийти до істинного вирішення проблеми вини?

2. Можна визнавати свої гріхи, не приносячи «плодів покаяння». Чому це не справжнє покаяння? А що таке «плоди покаяння»? Можливо, це добрі вчинки, які здійснюють люди з метою домогтися Божої прихильності? Поясніть вашу відповідь.

3. Поміркуйте над фактом, що праведність Христа ми отримуємо даром, але вона коштує дуже дорого. Хоч нам не потрібно за неї платити, однак Господу на хресті довелося сплатити за неї безмірну ціну. Подумайте про гріховний стан людства, уявіть всю серйозність гріха, адже для нашого спасіння від нього було потрібно щось настільки надзвичайне, як смерть Самого Божого Сина!

ДЛІТИСЯ ВІСТКОЮ

Я робив багато такого, про що сьогодні соромно згадувати. Хоч моя мама не відвідувала жодної церкви, однак молилася за мене. І завдяки її молитвам Бог діяв у моєму житті. Я був в армії, коли вперше відчув, що Бог веде мене. Я почав відвідувати різні церкви: як великі і впливові, так і маленькі й мало кому відомі.

Якось я йшов вулицею Софії, столиці Болгарії, і побачив вивіску церкви, про яку нічого не знав. Я відчув, що Бог запрошує мене зайти, тому увійшов і став слухати проповідь. Це була Церква адвентистів сьомого дня. Тепле ставлення членів громади зворушило моє серце. Після служіння я вирушив на пошуки Біблії.

Часом я відвідував адвентистську церкву, але продовжував випивати і ходив на дискотеки. Одного разу в стані алкогольного сп'яніння я викрав машину і мене заарештували. Я зрозумів, що випивка привела мене до в'язниці і може завести ще далі, тому кинув пити.

Я попросив адвентистського пастора вивчати зі мною Біблію і через рік прийняв хрещення.

Якось члени церкви взяли мене із собою, щоб відвідати одну людину. Саймон, у минулому ватажок мафіозної організації, тепер був паралізованим алкоголіком. Члени церкви представили мене йому як свого друга і колишнього алкоголіка. Саймон пожвавився і почав запитувати, як Бог привів мене до Себе та в адвентистську церкву, як звільнив мене від алкоголізму. На прощання я подарував Саймону кілька брошур.

Через два тижні я знову відвідав Саймона, але цього разу сам. Саймон прочитав книги, які я йому залишив, і почав читати Біблію. Він ставив мені запитання за запитанням і не хотів мене відпускати. Я запропонував йому разом вивчати Біблію.

Це було нелогічно, але я почав з другого розділу книги пророка Даниїла. Ми з'ясували, що Саймон непогано орієнтується у світовій історії та немало знає про країни з пророцтв Даниїла. Він був натхненний вивченням, а пізніше розповів мені, що вивчав мої уроки і читав книги з історії до половини третьої ночі. «І все сходиться!» – здивовано сказав Саймон.

Саймон кинув пити й курити і зараз відновлюється після паралічу. Він уже відмовився від інвалідного крісла. Він присвятив своє життя Богові та готується до хрещення.

Я дякую Богові за молитви моєї матері і за те, що Він побачив у мені, алкоголіку, чие життя котилося в прірву, потенціал. І я вдячний за ваші приношення, завдяки яким люди по всьому світу можуть знати, що наш чудовий Спаситель любить їх.

Камен Павлов служить Господу в східній Болгарії.

ЗРОСТАННЯ В ХРИСТІ

Біблійні тексти для дослідження: Івана 3:1-15; Матв. 13:33; 2 Кор. 5:17; Івана 15:4-10; Матв. 6:9-13; Луки 9:23, 24.

Пам'ятний вірш: *«У відповідь Ісус сказав йому: Знову й знову запевняю тебе: коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства!» (Івана 3:3).*

Христос приваблював Никодима, але він не наважувався відвідати Його відкрито, тому прийшов уночі. Він чемно привітався з Ісусом, визнавши Його Вчителем від Бога. Господь знав, що за цим чемним привітанням стоїть шукач істини, тому, не гаючи часу, сказав Никодимові, що йому не стільки потрібні теоретичні пізнання, скільки духовне відродження, нове народження.

Никодимові було важко визнати це. Як нащадок Авраама, він вважав, що місце в Божому Царстві йому гарантоване. Крім того, будучи скрупульозним фарисеєм, він неодмінно заслуговував на Божу прихильність, хіба не так? Для чого ж йому потрібна настільки радикальна зміна?

Ісус терпляче пояснив, що духовне перетворення – це надприродна дія Святого Духа. Хоч ми не бачимо і часто не розуміємо, як це відбувається, проте можемо зауважити результати такої дії. Ми називаємо це наверненням, новим життям у Христі.

Ми не тільки завжди повинні пам'ятати, як Господь покликав і навернув нас, але нам також необхідно постійно, щодня перебувати в Ньому, щоб Він дедалі більше перетворював нас за Своїм образом.

НАРОДЖЕННЯ ЗГОРИ

Ревна християнка, зустрівшись із політичним діячем, запитала: «Чи пережили ви повторне народження?» Розсердившись, як їй здалося, на таке особисте запитання, політик відповів: «Вдалося з першого разу, дякую».

Враховуючи нашу грішну природу, першого народження нам явно недостатньо, принаймні для вічного життя. Тому ми повинні народитися згори.

Прочитайте розмову Ісуса з Никодимом в Івана 3:1-15. Як Ісус пояснив, що означає народитися згори?

Безперечно, Никодим, учитель Ізраїлю, знав старозавітні тексти про необхідність мати «нове серце» і про бажання Бога створити його в нас (Псал. 51:12; Єзек. 36:26). Ісус пояснив Никодимові цю істину та як це може відбутися.

Записаний Іваном діалог завершується словами Ісуса. Никодим не дає відповіді. Напевно, він вирушив додому, поглинутий глибокими роздумами. Святий Дух тихо працював у ньому, і через три роки Никодим був готовий відкрито стати учнем Ісуса.

Факт, що нам необхідно народитися згори, свідчить: з духовної точки зору, першого народження недостатньо. Нове народження має бути подвійним: від води і Духа. У світлі служіння Івана Хрестителя Никодим цілком розумів, що народження від води стосується водного хрещення. Але йому також необхідно було знати, що народження від Духа — це відновлення серця Святим Духом.

Фізичне і духовне народження подібні. Обидва знаменують початок нового життя. Крім того, жодного народження людини не здійснює сама, інші здійснюють це для неї. Однак між ними існує і важлива відмінність: якщо фізичне народження відбувалося без нашої згоди, то щодо духовного народження тільки ми маємо право зробити вибір. Народжуються згори

тільки ті люди, які охоче дозволяють Святому Духові створювати в них нове духовне єство. Бог поважає нашу свободу і, незважаючи на глибоке бажання змінити нас, Він не робить цього насильно.

Подумайте про те, як Бог здійснював у вас перетворення. Можливо, воно відбувалося в результаті драматичних обставин, а може, це був довгий непомітний процес. Яким чином ви пережили народження згори?

Понеділок

4 серпня

НОВЕ ЖИТТЯ В ХРИСТІ

Народитися згори можна лише завдяки впливу Святого Духа. Ісус використав грецьке слово «пнеума», що означає «дух» і «вітер», аби проілюструвати процес навернення (Івана 3:8). Вітер віє, і ніхто з нас не може його викликати, спрямувати чи зупинити. Це велика сила, непідвладна людському контролю. Ми лише можемо реагувати на нього, опиратися йому або використовувати його потенціал у своїх інтересах.

Таким же чином і Святий Дух постійно працює над серцем кожної людини, наvertsаючи її до Христа. Ніхто не може контролювати Його велику перетворювальну силу. Ми можемо опиратися їй або прийняти її. Коли ми відкриваємося для настанов та докорів Святого Духа, Він створює в нас нове життя.

Чи можна якось дізнатися, що ми народилися згори? Так. Дух діє незримо, але результати Його дій видимі. Оточуючі люди дізнаються, що Ісус створив у нас нове серце. Дух завжди показує в зовнішніх проявах ті перетворення, які здійснює всередині нас. Ісус сказав: «За їхніми плодами пізнаєте їх» (Матв. 7:20).

Нове життя в Христі — це не щось хитке, котре виявляється в деяких зовнішніх змінах. Це не видозміна чи поліпшення колишнього життя — це повне перетворення.

Що повідомляють наведені тексти про процеси, які відбуваються в нас унаслідок нового народження? Тита 3:5-7; 2 Кор. 5:17; Гал. 6:15.

Через Святого Духа Христос дає нам нові думки, почуття і мотиви. Він пробуджує наше сумління, змінює свідомість, допомагає приборкувати кожне згубне бажання та наповнює нас солодким миром Небес. Хоч зміна не відбувається швидко, але з часом ми справді стаємо новим творінням у Христі. Це необхідно, оскільки людина — грішна і сама не здатна змінитися.

Подумайте про своє життя за останні 24 години. Чи побачили оточуючі вас люди Христа у ваших словах, поглядах, діях? Моліться про зміну тих рис вашого характеру, які засмучують Христа.

Вівторок

5 серпня

ПЕРЕБУВАННЯ В ХРИСТІ

Успішне духовне життя можливе тільки за умови, якщо ми невинно залежимо від Христа. Ісус використав ілюстрацію з виноградною лозою, щоб навчити нас цієї залежності. «Я є Виноградна Лоза, ви — галузки», — сказав Ісус (Івана 15:5). У Старому Завіті Ізраїль був зображений Господнім виноградником (Ісаї 5:1-7; Псал. 80:9, 10; Єрем. 2:21). Однак Ісус представляє Себе істинною виноградною лозою (Івана 15:1) і закликає Своїх послідовників бути єдиними з Ним, як гілки єдині з лозою.

Що повідомляє наведений біблійний уривок про постійне перебування в Христі? Івана 15:4-10.

Галузка, недавно відсічена від лози, може якийсь час здаватися живою, проте вона неодмінно засохне і помре, оскільки була відрізана від джерела життя. Таким же чином ми отримуємо життя лише завдяки зв'язку з Христом. Аби бути плідними, необхідно підтримувати цей зв'язок. Спілкування з Богом уранці важливе, але воно має тривати протягом усього дня. Перебування в Христі означає невинне прагнення до Нього, прохання про Його керівництво, молитви про Його силу для підпорядкування Його волі та благання про наповнення Його любов'ю.

Спроба жити християнським життям незалежно від Господа – одна з найбільш підступних пасток. «Без Мене не можете робити нічого» (Івана 15:5). Без Нього ми не можемо протистояти жодній спокусі, не можемо подолати жодного гріха чи розвинути в собі хриstopодібний характер. Нове духовне життя може розвиватися тільки в результаті безперервного спілкування з Христом.

Читаючи Слово і розмірковуючи над ним, ми живимося та зміцнюємося. «Слова, які Я вам сказав, є дух і життя», – проголосив Ісус (Івана 6:63). Збережені в серці й розумі, ці слова надихатимуть наші молитви, щоб ми могли підтримувати зв'язок з Господом. Хоч дуже легко відволікатися на «клопоти віку» (Марка 4:19), однак ми маємо докладати цілеспрямовані зусилля, аби перебувати в Ісусі.

Що найбільше заважає вам постійно перебувати в Христі? Які кроки ви можете зробити, щоб усунути ці перешкоди або подолати їх?

Середа

6 серпня

МОЛИТВА

Щоб перебувати в Христі і зростати духовно, окрім вивчення Біблії, також необхідна молитва. Навіть Сам Ісус потребував молитви, щоб підтримувати зв'язок з Отцем. Спаситель залишив нам приклад молитовного життя. Молитвою відзначені всі критичні моменти Його життя. Він молився, коли приймав хрещення; часто молився в безлюдних місцях до ранкової зорі або на гірському схилі після заходу сонця. Нерідко Ісус проводив у молитві цілу ніч, наприклад, перед обранням дванадцятьох апостолів. Він молився перед воскресінням Лазаря. Навіть хрест не міг перешкодити Йому молитися.

Але чому ми повинні представляти Богові наші потреби в молитві, якщо «ваш Отець знає, чого потребуєте, перш ніж ви попросите в Нього» (Матв. 6:8)? Тому що через молитву ми навчаємося не покладатися на себе і стаємо більш залежними від Бога.

«Просіть – і дасться вам; шукайте – і знайдете; стукайте – і відчинять вам», – така обітниця Ісуса (Матв. 7:7). Хоч нам не потрібно намагатися вразити Його нескінченними молитвами, сповненими даремних повторень (Матв. 6:5-8), ми повинні бути наполегливими в молитві, за будь-яких обставин покладаючись на Його обітниці (Івана 15:7; 16:24).

Як різні частини Господньої молитви можуть сприяти нашому зростанню в Христі? Матв. 6:9-13.

Ісус – наш Посередник на Небесах. Тому Він навчив нас молитися Отцю в Ім'я Ісуса Христа. «Знову й знову запевняю вас: чого тільки попросите від Отця в Моє Ім'я, – дасть вам» (Івана 16:23). Христос наголошував, що для виконання цієї чудової обітниці необхідно виконати певні умови. Нам необхідно вірити, що Бог може нам відповісти (Матв. 21:22). Також ми повинні бути готовими пробачити свого ближнього (Марка 11:25). І найголовніше: наша воля завжди має бути підпорядкована волі Отця (Матв. 6:10; Луки 22:42). Будь-яка «затримка» з відповіддю не повинна нас розчаровувати, навпаки, ми маємо постійно молитися і не занепадати духом (Луки 18:1).

«Господи, навчи нас молитися» (Луки 11:1), – це прохання завжди актуальне, незалежно від того, як давно ми прийняли Христа як свого Спасителя. Яка складова вашого молитовного життя потребує зростання і дотику Божої благодаті?

Четвер

7 серпня

ЩОДЕННА СМЕРТЬ ДЛЯ СВОГО «Я»

Парадоксально, але тільки помираючи (в переносному значенні), ми можемо по-справжньому жити. Хрещення – символ смерті старої, гріховної природи та воскресіння для нового життя. Було б чудово, якби стара гріховна людина назавжди померла під час занурення у води хрещення. Однак рано чи пізно ми всі виявляємо, що наші минулі звички й нахили все ще живі і намагаються панувати над нами. Після хрещення

необхідно знову й знову умертвляти свою стару природу. Тому Ісус порівнював християнське життя з хрестом.

Що означає хрест, про який ідеться в текстах Луки 9:23, 24?

Багато хто вважає, що хрест, який їм потрібно нести, — це серйозна хвороба, несприятливі життєві обставини або постійна непрацевдатність. Хоч усе це справді важко пережити і часом слово «хрест» може мати й таке значення, однак наведені слова Ісуса мають глибше значення. Узяти свій хрест — значить щодня зрікатися самого себе. Не час від часу, а щодня, не чогось одного в собі, а всього себе.

Християнське життя — хриstopодібне життя. «Я розп'ятий разом з Христом. І живу вже не я, а Христос живе в мені» (Гал. 2:19, 20). У стародавньому світі жертви розп'яття не помирали відразу. Зазвичай вони мучилися, висячи на хресті протягом багатьох годин, а часом і кількох днів. Наша стара природа, хоч і розп'ята, намагається вижити, звільнитися від хреста.

Нелегко відкинути себе. Гріховна природа не відступає, стара людина не бажає помирати. Крім того, ми не можемо прибити себе до хреста. «Однак ніхто не може самостійно звільнитися від свого «я». Ми можемо лише дозволити Христові здійснити цю роботу. Тоді душа буде благати: «Господи, візьми моє серце, бо я сам не можу його віддати. Це Твоя власність. Очисти його, бо я сам не можу зберегти його чистим для Тебе. Спаси мене, незважаючи на мій характер, мої слабкості та нехриstopодібні риси. Відтвори мене й обнови, піднеси мене до чистої, святої атмосфери, де щедрий потік Твоєї любові може омийти мою душу».

Це самозречення має здійснюватися не тільки на початку християнського життя. Його необхідно відновлювати з кожним наступним кроком на шляху до Неба... Лише завдяки постійному самозреченню та залежності від Христа ми можемо бути в безпеці» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 159). Необхідно щодня віддавати себе Господу.

Коли востаннє ви помирали для свого «я»? Що відкриває ваша відповідь, особливо в контексті досліджуваних сьогодні віршів?

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ВИВЧЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Дорога до Христа» розділ «Посвячення» (с. 43-48); із книги «Христос – надія світу» розділ «Никодим» (с. 167-177).

«Боротьба із власним “я” є найбільшою битвою у світі. Зречися себе, повністю підкоритися волі Божій можна лише ціною великої боротьби. Для людини, яка повністю не віддала себе Богові, нове життя у святості неможливе» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 43).

«Ми не можемо чіплятися за власне “я” і водночас наповнюватися Божою повнотою. Ми повинні звільнитися від себелюбства. Якщо ми й досягнемо Небес, то відбудеться це тільки через зречення свого “я” та прийняття розуму й волі Христа Ісуса» (Е. Уайт. У небесних оселях, с. 155).

«Коли Божий Дух оволодіває серцем, Він перетворює життя. Гріховні думки зникають, лихі вчинки залишаються в минулому, а гнів, заздрощі й суперечки поступаються любові, смиренню та миру. Смуток перетворюється на радість – і обличчя людини починає відображати небесне світло... Благословення зливається на душу, яка з вірою підкоряється Богові. Тоді сила, яку не може побачити людське око, творить нову істоту за образом Божим» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 173).

Питання для обговорення:

1. Який ваш особистий досвід перебування в Христі? Що відбувається, коли ви з'єднуєтеся з Ісусом? Що відбувається в протилежному випадку?

2. Хто не переживав через молитви, які нібито залишилися без відповіді? Як вам вдається зберігати віру в Бога та Його обітниці, коли на ваші прохання не надходить бажана відповідь? Про що надзвичайно важливе ми повинні завжди пам'ятати в таких ситуаціях?

3. Чого ми повинні щодня зрікатися в собі, у самій своїй сутності? Подумайте: якби ви не зрікалися себе, дозволяючи егоїзму керувати вашими думками і вчинками, яким було б ваше життя? Чи нагадувало б воно хоч у чомусь життя нашого Вчителя? Що ваша відповідь відкриває вам про самих себе, про те, якими б ви були без Христа?

НОВЕ ЖИТТЯ

Десятирічний Мойсей дивився на велике місто з ліюмінатора літака, у якого летів. Це місто — його новий дім. «Чи сподобається мені жити в Сполучених Штатах? — запитував себе Мойсей. — Чи будуть у мене тут друзі? Чи зможу я з ними спілкуватися?»

Наскільки Мойсей міг пам'ятати, його сім'я жила в таборі біженців у Центральній Африці.

Його домом було натягнуте на палиці брезентове накриття. Коли йшов дощ, усе намокало. У таборі було мало їжі і ще менше чистої води.

Одного разу батько Мойсея сказав родині:

— Незабаром ми покинемо цей табір і вирушимо до нового дому, до Америки.

Сім'я прибула на нове місце проживання й оселилася у квартирі. Першого дня в школі Мойсей почувався загубленим. Він не зміг знайти свого класу і попросити про допомогу, бо не знав англійської мови. Зрештою хтось відвів його до класу.

Мойсей старанно навчався і незабаром досить добре став говорити англійською, спілкуватися з однокласниками. Він розповів своїм новим друзям про те, що Ісус любить їх. Одні слухали його, а інші ігнорували. Його батькові й матері довелося вивчати англійську мову, щоб знайти роботу. Усе здавалося їм дуже складним. Їм насилу вдавалося знайти продуктовий магазин і церкву. Їздити на автобусі було складно, поки вони не вивчили мову. Через кілька місяців старанного вивчення мови батько Мойсея нарешті знайшов роботу.

Одного разу батько хлопчика, спотикаючись, увійшов до кімнати, кров заливала його обличчя й одяг.

— Дехто не хоче, щоб ми тут жили, — сказав він. — Один з підлітків кинув у мене каменем.

Після травми батько Мойсея перестав бачити на одне око. Але він не сердився.

— Ми не повинні сердитися, коли хтось завдає нам болю. Нам слід прощати їх і молитися за них.

Мойсей знав, що батько правий, але було непросто пробачити підлітків, які скалічили батька.

Сім'я переїхала в інше місце, а члени церкви допомогли заплатити за навчання дітей, тому тепер вони навчаються в школі адвентистів сьомого дня.

Мойсей хоче бути пастором, як і його дідусь в Африці. Він розповідає про Божу любов іншим та пропонує їм разом вивчати Біблію.

— Бог був з нами в скрутні часи, — каже хлопчик. — Він ніколи не залишить нас.

Завдяки приношенням тринадцятої суботи мільйони біженців у Північній Америці дізнаються про Божу любов. Дякуємо, що звершуєте служіння по всьому світу, ділячись Євангелієм у Північній Америці.

Мойсей Текерезе разом зі своїми батьками, братами і сестрами служить Богові на півночі Сполучених Штатів Америки.

ЖИТИ, ЯК ХРИСТОС

Біблійні тексти для дослідження: Матв. 9:36; Марка 10:21; Луки 10:30-37; Матв. 25:31-46; Луки 6:32-35; Івана 15:4-12.

Пам'ятний вірш: *«Нову заповідь даю вам: Любіть один одного! Як Я полюбив вас, щоб і ви любили так один одного» (Івана 13:34).*

Заповідь про любов до ближнього з'явилася задовго до Нового Завіту. У Старому Завіті Бог уже велів Своему народові: «І будеш любити ближнього свого, як самого себе!» (Левит 19:18), «ти будеш любити його [приходька], як самого себе» (Левит 19:34).

Чому ж Ісус сказав: «Нову заповідь даю вам»? Новизна даного Ісусом повеління полягає в його новому вимірі — «як Я полюбив вас». До втілення Христа людям ще не була відкрита вся повнота Божої любові. Тепер же у Своему безкорисливому житті й смерті Ісус явив істинний, найглибший зміст любові.

«Любов була тією стихією, в якій Христос діяв, ходив і трудився. Він прийшов, щоб обійняти світ Своєю любов'ю... Ми повинні наслідувати залишений Христом приклад, зробити Його своїм зразком, поки в нас не буде такої ж любові до оточуючих, яку Він виявив до нас» (Е. Уайт. Турбота нашого Отця, с. 27).

Протягом тижня ми роздумуватимемо про ніжне, сповнене співчуття й уваги до людей життя Ісуса. Нехай же наші серця будуть зворушені і наповнені Його Божественним принципом активної любові, що є ознакою істинного християнства.

ЯК ЖИВ ІСУС

Хоч Ісус постійно зазнавав лютих нападів сатани, Його безкорисливе життя було сповнене любові та служіння. Він був зосереджений насамперед на оточуючих людях, а не на Собі. З дитинства і до хреста Він являв невпинне бажання служити оточуючим. Ісус завжди був готовий простягнути руки, щоб полегшити страждання Своїх створінь. Він з любов'ю піклувався про людей, які не мали в тому суспільстві великої цінності, таких як діти, жінки, приходьки, прокажені, митарі.

«Син Людський – прийшов Він не для того, щоб служили Йому, а щоб послужити» (Матв. 20:28). Тому «Він ходив, роблячи добро й оздоровлюючи всіх поневолених дияволом» (Дії 10:38). Його співчуття і щира зацікавленість у щасті людей були для Нього важливішими, ніж задоволення власних фізичних потреб у їжі й житлі. Навіть на хресті Спасителя більше непокоїло благополуччя Його матері, ніж власні страждання (Івана 19:25-27).

Що наведені тексти повідомляють про те, як Ісус ставився до людей? Матв. 9:36; 14:14; 15:32. _____

_____

Ісус чуйно ставився до людських потреб і справді дбав про них. Його серце було сповнене співчуття до втомлених розпорошених людей. Він переповнювався жалістю, зустрічаючи таких безпорадних людей, як двоє сліпих поблизу Єрихона (Матв. 20:34), прокаженого, який благав про допомогу (Марка 1:40, 41), і вдови, яка втратила єдиного сина (Луки 7:12, 13).

Яким принципом керувався Ісус, зустрічаючись з різними людьми? Марка 10:21; Івана 11:5.

_____

_____

Кожний акт милосердя, кожне диво, кожне слово Ісуса були мотивовані Його нескінченною, непохитною, вічною любов'ю. Наприкінці Свого життя Він переконливо явив учням, що, полюбивши їх від початку, «до кінця полюбив їх» (Івана 13:1).

Своєю смертю на хресті Спаситель показав цілому Всесвітові, що безкорислива любов – усепереможна сила. У світлі Голгофи ясно видно, що принцип самовідданої любові – єдина надійна підстава життя на Землі і на Небесах.

«Більшої любові ніхто не має за ту, коли хто душу свою кладе за друзів своїх» (Івана 15:13). Як ви розумієте значення цих слів у практичному повсякденному житті? Як можна щодня виявляти таку любов?

Понеділок

11 серпня

ЛЮБИТИ БЛИЖНЬОГО

Жити подібно до Ісуса – значить виявляти таку ж любов, яку виявляв Він. Господь проілюстрував цю любов у притчі про милосердного самарянина (Луки 10:30-37), яку розповів одному законникові. Законник резюмував наш обов'язок перед Богом і ближніми: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всією думкою своєю, і ближнього свого, як самого себе» (Луки 10:27). Законник добре знав Писання (він процитував напам'ять П. Зак. 6:5 та Левит 19:18), але, мабуть, відчував вину за те, що не виявляв любові до ближнього. Намагаючись виправдати себе, він запитав Ісуса: «А хто є моїм ближнім?» (Луки 10:29).

Як Ісус пояснив, хто такий ближній? Яке значення притча про милосердного самарянина має для нас? Див. Луки 10:30-37. Як заповідь про необхідність любити ближнього, як самого себе, пов'язана із «золотим правилом»? Матв. 7:12.

Відповідаючи на запитання: «Хто є моїм ближнім?», Ісус показав, що ближнім може бути будь-яка людина, котра потребує нашої допомоги. Тому замість того, щоб запитувати: «Що мій ближній може зробити для мене?», ми повинні запитати: «Що я можу зробити для свого ближнього?»

Ісус пішов значно далі тодішнього негативного викладу цього правила: «Не роби іншим того, що не подобається

тобі самому». Представивши його позитивно, Він торкнувся не тільки того, чого нам слід уникати, але головним чином того, що нам потрібно робити. Нам важливо пам'ятати: цей принцип не говорить, що ми повинні ставитися до оточуючих так, як вони ставляться до нас. Зрештою, легко бути добрим до тих, хто робить добро нам, або недоброзичливим до своїх недоброзичливців — це властиво більшості. Однак наша любов до ближнього ніколи не повинна залежати від його ставлення до нас.

Подумайте про людину, яка погано до вас ставиться. Як ви реагуєте на це? Згадайте, як Ісус ставився до людей, котрі жорстоко поводитися з Ним. Як приклад Христа спонукає вас краще ставитися до ваших недоброзичливців?

Вівторок

12 серпня

СЛУЖІННЯ ЛЮБОВІ

Яка головна вістка міститься в уривку Матв. 25:31-46?

В останній день буде чимало сюрпризів. Люди, які стоять праворуч Сина Людського, ніколи не уявляли, що їхній прояв безкорисливої любові матиме вирішальне значення. Христос цінує не тільки виголошені красномовні проповіді, сумлінно виконану велику роботу, щедрі грошові пожертвування. Він з радістю запросить на Небеса і тих, хто виявив навіть невелику турботу про Його найменших братів.

Люди, котрі стоятимуть ліворуч, також будуть здивовані причиною винесеного Царем вердикту. Деякі з них навіть скажуть: «Господи, Господи, чи не Твоїм Ім'ям ми пророкували, чи не Твоїм Ім'ям бісів ми виганяли, чи не Твоїм Ім'ям численні чудеса чинили?» (Матв. 7:22). Хоч це були добрі діла, але, позбавлені любові, вони втратили свою цінність. Ці люди відкрито заявляли, що служать Христу, проте Господь не визнає їх Своїми (Матв. 7:23), оскільки вони ніколи по-справжньому не любили Його та Його братів. Вони не практикували принципів істинної релігії (Якова 1:27).

Коментатори пропонують різні тлумачення словосполучення «найменші брати» (Матв. 25:40). Важливо встановити, хто це, щоб знати ступінь нашої християнської відповідальності. Деякі тлумачі стверджують, що найменші брати Ісуса – це апостоли та інші християнські місіонери. Вони обґрунтовують свій погляд текстами Матв. 10:40-42 і вважають, що доля кожної людини залежить від того, як вона ставилася до християнських місіонерів. Інші дослідники, ґрунтуючись на Матв. 12:48-50, вважають, що найменші брати Ісуса – це всі Його послідовники загалом. Безперечно, усі послідовники Ісуса є Його братами, але масштаб слів Ісуса ще ширший. Христос «ототожнює Себе з кожною людиною... Він – Син Людський, а тому – брат кожного Адамового нащадка» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 638).

Подумайте про час, коли ви вкрай потребували допомоги і хтось надав її вам. Що значила для вас у ваших стражданнях і бідах ця допомога? Як цей досвід свідчить про важливість нашої охочої допомоги оточуючим у їхніх потребах?

Середа

13 серпня

ЛЮБИТИ ВОРОГІВ

Найвищим підтвердженням справжнього християнства є любов до ворогів. Ісус установив цей високий стандарт, на відміну від поширеної ідеї того часу. До заповіді: «І будеш любити ближнього свого, як самого себе!» (Левит 19:18) багато хто додавав продовження, якого Господь ніколи не вимовляв і не планував: «і ненавидіти свого ворога». Звичайно, це продовження жодним чином не пов'язане з біблійним текстом.

Згідно із вченням Христа, як на практиці виявляється любов до ворогів? Луки 6:27, 28. _____

Ворог може виявляти до нас ворожість у трьох напрямках: через неприязнь («ненавидять вас»), погані слова («проклинають вас») та образливі дії («кривдять і переслідують вас») (Матв. 5:44). Христос навчає, що на цей потрійний прояв ворожості необхідно реагувати потрійним проявом любові: робити їм

добро («робіть добро»), говорити добро («благословляйте») і заступатися за них перед Богом («моліться»). «Не будь переможений злом, але перемагай зло добром» (Римл. 12:21), – це християнська відповідь на ворожість та неприязнь.

Зауважте: спочатку Ісус просить нас любити наших ворогів, а потім, як результат, продемонструвати цю любов у добрих вчинках, словах та заступницькій молитві. Без натхненої згоди любові ці дії, слова й молитви будуть дзвінкою міддю або гучним кимвалом (див. 1 Кор. 13:1).

Які причини навів Ісус, пояснюючи, чому ми повинні любити своїх ворогів? Луки 6:32-35.

Щоб допомогти нам зрозуміти цю високу заповідь, Господь використав три аргументи. По-перше, наше життя має будуватися на вищих стандартах, аніж стандарти цього світу. Навіть грішники люблять один одного, і навіть злочинці допомагають один одному. Якщо слідування за Христом не облагороджує нас, не спонукає жити краще й любити сильніше, ніж світські люди, у чому ж тоді цінність такого слідування? По-друге, Бог винагородить нас за любов до ворогів, і, хоч ми любимо не за нагороду, Він щедро дарує нам її. І, по-третє, така любов свідчить про наше тісне спілкування з Небесним Отцем, Який «добрий і до невдячних, і до злих» (Луки 6:35).

Четвер

14 серпня

ЯК ЖИТИ ПОДІБНО ДО ІСУСА

Учення Ісуса встановлює такий високий ідеал безкорисливого, сповненого любові життя, що більшість із нас, напевно, відчувають себе приголомшеними і збентеженими. Як можемо ми, егоїстичні за своєю природою люди, безкорисливо любити ближнього? Більше того, чи можемо ми взагалі любити своїх ворогів? З людської точки зору, це неможливо.

Однак Господь ніколи не просив би нас любити ворожих і неприємних людей та служити їм, не давши нам для цього все необхідне. «В основі кожної заповіді, кожної вимоги Бога міститься позитивна обітниця. Бог зробив усе, щоб ми могли

стати подібними до Нього, і Він здійснить цю роботу для всіх, хто не чинить опір і не відкидає Його милість» (Е. Уайт. Невесні принципи щасливого життя, с. 76).

Яка обітниця лежить в основі заповіді про любов до ворогів? Це запевнення в тому, що Бог добрий і милосердний до невдячних і злих (Луки 6:35, 36), включаючи і нас. Ми можемо любити наших ворогів, оскільки Бог спочатку полюбив нас, хоч ми були Його ворогами (Римл. 5:10). Коли ми щодня підтверджуємо своє прийняття Його сповненої любові жертви, принесеної заради нас на хресті, Його самовіддана, безкорислива любов наповнює наше життя. Чим більше ми усвідомлюємо й відчуваємо любов Господа до нас, тим більше Його любов зливатиметься від нас на інших, навіть на наших ворогів.

Як перебування в Христі та Його любові пов'язане з любов'ю до ближнього? Івана 15:4-12. _____

Ми щодня маємо потребу не тільки в прийнятті смерті Христа заради нас, але також у підпорядкуванні Йому нашої волі та в перебуванні в Ньому. Як чинив Сам Ісус – шукав не Своєї волі, але волі Отця (Івана 5:30), – так і ми повинні залежати від Ісуса та Його волі. Адже без Нього ми не можемо робити нічого.

Коли ми щодня приймаємо рішення підкорятися Ісусові, Він живе в нас і через нас. Тоді «живу вже не я, а Христос живе в мені» (Гал. 2:20), змінюючи мої егоцентричні прагнення на самовіддане, наповнене любов'ю життя.

Ще раз прочитайте Івана 15:4-12. Про яку радість говорить тут Ісус? Як ми можемо відчувати радість, яка приходить унаслідок служіння Йому, навіть якщо не особливо задоволені обставинами нашого життя?

П'ятниця

15 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ВИВЧЕННЯ:

Прочитайте з книг Е. Уайт «Христос – надія світу» розділи «Милосердний самарянин» (с. 497-505) та «Одному з найменших братів Моїх» (с. 637-641).

«Усі довкола нас – бідні спокушувані душі, що потребують співчутливого слова і допомоги. Є вдови, котрі чекають співчуття й підтримки. Є сироти, турботу про котрих Христос довірив Своїм послідовникам... Вони – члени великої Божої родини, і християни, як Його управителі, відповідальні за них. “Його кров, – говорить Він, – Я вимагатиму з ваших рук”» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 386, 387).

«Не велич роботи, яку ми звершуємо, а любов і вірність, з якою її виконуємо, заслуговує схвалення Спасителя» (Е. Уайт. У небесних оселях, с. 325).

Питання для обговорення:

1. На перший погляд здається, що притча про овець і козлів закликає до спасіння ділами; тобто, чим більше добрих учинків ми робимо, тим більше маємо шансів потрапити до Божого Царства. Але здивування спасених свідчить про те, що вони виявляли любов не з метою заслужити щось. Ісус яно навчає, що вічне життя – це результат віри в Нього (Івана 3:15; 6:40, 47; 11:25, 26). Справжні діла любові походять від віри й любові до Бога (Гал. 5:6). Такі діла є свідченням про спасіння, а не його причиною. Як ми можемо намагатися звершувати діла любові і водночас уникати хибного уявлення про те, що робимо все це з метою заробити собі право бути на Небесах? Чому ми завжди повинні бачити різницю між плодом спасіння та засобом його досягнення?

2. Звичайно, любити таких «ворогів», як дратівливі, недоброчливі люди (наприклад, неприємні співробітники, грубі знайомі або невдячні сусіди), досить складно. Але як щодо справжніх ворогів – людей, котрі заподіяли нам шкоду або мали намір зробити зло нам чи нашій родині? Як нам любити їх? Чи є якась полегшення в тому, що ми не отримали вказівки любити їх, «як самих себе»?

3. Люди можуть сперечатися з нами на богословські теми, з приводу нашого вчення, способу життя та інших питань. Але що можна сказати проти безкорисливої, неегоїстичної любові? Безкорислива любов – це сила, що перевершує раціональні та логічні аргументи. Як ми можемо навчитися виявляти таку любов, чого б це нам не коштувало?

ТРИУМФ ТОГИ

Мої друзі називають мене Тоги. Я живу в столиці Монголії. Моя родина не християнська, тому я виріс, мало що знаючи про Ісуса. Одного разу друг моєї бабусі дав їй запрошення на євангельські зустрічі в церкві адвентистів сьомого дня, які проводив місіонер. Бабуся віддала цей квиток моїй тітці, а тітка покликала мене із собою. Я зовсім не цікавився релігією, але через повагу до тітки пішов. І християни зацікавили мене.

Мені подобалися ці зустрічі. Люди були добрі, а пастор говорив про Боже Царство. Тому я вирішив ще раз прийти до церкви. Через деякий час мені захотілося стати членом цієї церкви.

У сім'ї я виявився єдиним віруючим, і це була моя проблема. Не бажаючи, щоб я ходив до церкви, батько давав мені в суботу роботу. Але мама підтримувала мене в моєму виборі, оскільки сама багато доброго чула про Ісуса та Його вчення.

Мої друзі дражнили мене через те, що я став християнином, і я відчував себе ізгоем суспільства. Деякі з них погано на мене впливали, тому, ставши християнином, я перестав з ними спілкуватися. Дехто з дітей вважав: до того як стати християнином, я був поганим, а тепер став ще гіршим. Я не знав, як їм пояснити мою віру. У Монголії мало адвентистів, тому я почувався самотньо.

Влітку пастор запросив мене на табірні збори. Я був у захваті! У мене з'явилося багато нових друзів, і я отримав величезне задоволення, граючи в спортивні ігри та дізнаючись про Бога. Це був чудовий досвід. Спілкування з християнською молоддю допомогло мені зміцнитися у вірі.

Раніше я був сором'язливим і говорив небагато, але зараз навчаюся виступати перед людьми та грамотно висловлювати свої думки. Христос і мої нові друзі в церкві додали мені впевненості, тепер я з легкістю спілкуюся з людьми. Бачачи зміни, які відбулися в мені, мої однокласники розуміють, що це Бог змінив мене і що християнство – це не так же й погано.

Дуже складно бути єдиним віруючим у сім'ї, проте друзі в церкві стали моєю другою сім'єю. Вони допомагають мені залишатися вірним Богові, коли я слабну. Особливо вдячний я за молодіжні зустрічі, які організовує моя церква. Молодіжний табір був організований завдяки приношенням тринадцятої суботи. Дякую вам за участь.

Мунхтогтох Нямдава – підліток, який живе в Улан-Баторі, Монголія.

ЦЕРКВА

Біблійні тексти для дослідження: П. Зак. 32:4; Псал. 28:1; Івана 17; Івана 15:1-5; Матв. 7:1-5; Матв. 5:23, 24 ; 18:15-18.

Пам'ятний вірш: *«Та благаю не лише за них, а й за тих, що повірять у Мене через їхнє слово, щоб усі були одне, – так, як Ти, Отче, в Мені, а Я в Тобі, – щоб і вони в Нас були; щоб світ повірив, що Ти Мене послав» (Івана 17:20, 21).*

Витоки християнської Церкви сягають Адама, Авраама та синів Ізраїлю. Господь покликав Авраама, а пізніше ізраїльтян, щоб вступити з ними у відносини заповіту і через них благословити весь світ. Через століття спадкоємицею цих відносин заповіту стала Церква.

Церква не була створена апостолами або якоюсь іншою людиною. Під час Свого служіння Христос Сам оголосив про намір заснувати Церкву: «Я збудую Свою Церкву» (Матв. 16:18). Своїм існуванням Церква зобов'язана Ісусові Христу. Він її Автор.

Згідно з Євангеліями, Ісус тільки тричі згадав слово «церква» (Матв. 16:18; 18:17). Однак це не означає, що Він не займався цим питанням. Фактично Він виклав дуже важливі концепції щодо Церкви. Наше дослідження цього тижня зосереджуватиметься на двох головних ідеях: основа Церкви та єдність Церкви.

ОСНОВА ЦЕРКВИ

Ісус сказав: «На цій скелі Я збудую Свою Церкву» (Матв. 16:18). Хто ця «скеля» (грецькою *петра* – скеля, кам'яна брила, стрімчак), на якій збудована Церква? Деякі дослідники вважають, що цією скелею є Петро. Проте глибше дослідження грецького тексту не дозволяє дійти такого висновку. Господь використовував гру слів: «камінь» і «скеля» (грецькою відповідно *петрос* і *петра*). Грецький текст, записаний Матвієм, розрізняє слова *петрос* (камінь) та *петра* (скеля), і на це розходження не можна не звернути увагу.

Є всі підстави стверджувати, що слово *петра* стосується Христа. Безпосередній контекст твердження Ісуса (Матв. 16:13-20) зосереджений на місії й ідентичності Христа, а не Петра. Крім того, раніше Ісус використав образ дому, збудованого на скелі, чітко визначаючи, що скеля вказує на Нього та Його вчення (Матв. 7:24, 25).

Яке символічне значення слова «скеля» («твердиня») у Старому Завіті? П. Зак. 32:4; Псал. 28:1; 31:3, 4; 62:3; Ісаї 17:10.

Коли Петро та інші апостоли почули, що Ісус збудує Свою Церкву на скелі, вони повинні були пригадати цей образ зі Старого Завіту, а саме, що це символ Бога.

Сам Петро стверджував, що Христос «є камінь, знехтуваний вами, будівничими, – камінь, що став наріжним» (Дії 4:11). Також у своєму Посланні він застосовував слово «камінь» до Христа як основи Церкви (1 Петра 2:4-8; тут використане вже інше слово – не *петрос*, а *литос*). Порівнюючи християн з «камінням живим», Петро застосовував слово «скеля» (*петра*) тільки до Христа. У Біблії жодна людина не названа словом *петра*, а тільки Ісус.

Апостол Павло, говорячи про Христа, також використовував слово *петра* (Римл. 9:33; 1 Кор. 10:4) та рішуче заявляв, що «ніхто не може покласти іншої основи, окрім уже покла-

деної, а нею є Ісус Христос» (1 Кор. 3:11). Тому ми доходимо висновку, що апостольська Церква одностайно розуміла: Сам Ісус Христос – фундаментальна *петра* (скеля), на якій збудована Церква, а всі пророки й апостоли, включаючи Петра, є першим «пластом» живих каменів у духовній будівлі Церкви (Ефес. 2:20).

Чому важливо пам'ятати, що Церква, яка іноді може здаватися немічною, заснована на Самому Христі?

Понеділок

18 серпня

МОЛИТВА ХРИСТА ПРО ЄДНІСТЬ

Це було в четвер уночі. Після Таємної вечері Ісус та учні вирушили на Оливну гору. На шляху до Гефсиманії Ісус зупинився і помолився за Себе, Своїх учнів і всіх, хто згодом повірить у Нього через проповідь апостолів. Хоч попереду Його чекала хресна агонія, найбільше Господь турбувався не про себе, а про Своїх послідовників. В Івана 17 представлена найдовша заступницька молитва Ісуса, записана в Біблії. Приємно усвідомлювати, що Він молився за всіх віруючих у Нього, включаючи кожного з нас.

Прочитайте Івана 17. Яким було основне молитовне прохання Ісуса до Отця щодо віруючих? (Зверніть особливу увагу на вірші 21-23).

Єдність надзвичайно важлива для життя Церкви. Її важливість ми можемо оцінити хоча б з того факту, що у Своїй молитві Христос чотири рази повторив Своє палке бажання про єдність Його послідовників (Івана 17:11, 21-23). Цієї особливої останньої години Господь міг би молитися про чимало інших значущих і необхідних питань. Але Він зосередив Свою молитву на єдності віруючих. Він знав: найбільша небезпека для Церкви — дух суперництва й розділення.

Ісус молився не про одноманітність, а про єдність особистостей, подібну до Його єдності з Отцем. Ісус та Отець – дві

Божественні Особи, Які відрізняються одна від одної і мають різні функції. Однак Вони єдині за природою й метою. Таким самим чином і всі ми – люди з різними темпераментами, різним походженням, різними здібностями й ролями – повинні бути єдиними в Ісусі Христі.

Така єдність не виникне сама по собі. Щоб досягти єдності, нам необхідно повністю підкоритися керівництву Христа в нашому житті. Він має формувати наш характер, а ми – підкорити свою волю Його волі.

Єдність не є самоціллю. Вона слугує свідченням, яке надихає світ вірити в Христа як посланого Отцем Спасителя. Гармонія та єдність серед різних людей – один з найсильніших доказів того, що Бог послав Свого Сина спасти грішників. Це незаперечне свідчення спасенної та перетворювальної сили Христа. І ми маємо перевагу нести це свідчення.

Часто єдності загрожує егоїзм. Чи не руйнують єдність громади ваші егоїстичні амбіції? Як вам упевнитися в цьому?

Вівторок

19 серпня

ТУРБОТА ХРИСТА ПРО ЄДНІСТЬ

Що Ісус бажав бачити в основі єдності Своєї Церкви? Івана 17:23; 15:1-5. _____

«Ви в Мені, і Я у вас» (Івана 14:20) – такі тісні взаємовідносини нам необхідно мати з Ісусом. Присутність Христа в наших серцях породжує єдність. Він приносить у наше життя дві необхідні для єдності складові: Божественне Слово і Божественну любов.

Якщо Ісус перебуває в нашому серці, значить у нас є і Його Слово, яке фактично є Словом Отця (Івана 14:24; 17:8, 14). Ісус – істина, «правда» (Івана 14:6), і Слово Отця також «істина» (Івана 17:17). Єдність в Ісусі – це єдність у Божому Слові. Щоб досягти єдності, нам необхідно погодитися з істиною, представленою в Божому Слові. Будь-яка спроба домогтися єдності без дотримання біблійного вчення – даремна.

Господь також бажає, щоб Його послідовники були об'єднані широкою любов'ю. Якщо в нашому серці живе Ісус, значить ми володіємо досконалою любов'ю, яку Отець має до Сина (Івана 17:26). Така любов – не тимчасова емоція або минуше почуття, натомість живий вічний принцип дії. Щоб мати справжню любов, нам необхідно менше думати про себе, а більше про Ісуса. Наша гординя повинна померти, а її місце має зайняти Ісус. Тоді ми будемо по-справжньому, широко любити один одного, являючи досконалу єдність, про яку молився Ісус.

«Коли люди, котрі називають себе віруючими в істину, будуть освячені істиною, коли вони навчаться від Христа Його лагідності й покорі, тоді в Церкві буде повна, досконала єдність» (Е. Уайт. Ознаки часу, 19 вересня 1900 р.).

Дотримуватися високих стандартів істини і водночас мати глибоку любов один до одного завжди непросто. Існує небезпека виділяти щось одне за рахунок іншого. Був час, коли головним елементом єдності вважали доктрину. На щастя, така незбалансована позиція поступово вирівнялася. Проте сьогодні ми ризикуємо впасти в іншу крайність, вважаючи, що для єдності любов важливіша за істину. Ми повинні пам'ятати: любов без істини сліпа, а істина без любові безплідна. Розум і серце повинні працювати разом.

Апостольська Церква явила єдність, про яку молився Христос. «Перебували вони постійно в навчанні апостолів [в істині] і в братерській спільності [в любові]» (Дії 2:42).

Середа

20 серпня

СЕРЙОЗНА ПЕРЕШКОДА ДЛЯ ЄДНОСТІ

Як слова Ісуса, записані в Матв. 7:1–5, можуть допомогти нам уникати розділень та конфліктів у Церкві?

Значно простіше бачити вади оточуючих, ніж свої власні. Критика дає хибне відчуття переваги, оскільки критик порівнює себе з оточуючими людьми, котрі здаються йому

гіршими за нього. Проте наша мета порівнювати себе не з оточуючими, а з Ісусом.

Скількох проблем ми могли б уникнути, якби всі корилися Божественній настанові: «Не будеш ходити пліткарем серед народу свого» (Левит 19:16). Гірко і правдиво звучать слова: «Обмовник розділює друзів» (Прип. 16:28).

Проте бувають обставини, коли необхідно поговорити про іншу людину. Однак перш ніж це зробити, ми повинні поставити собі три запитання:

1. *Чи правда те, що я хочу сказати?* «Не свідкуй неправдиво на свого ближнього!» (Вих. 20:16). Часом ми говоримо про щось як про факт, у той час як це є лише припущенням або здогадкою. Крім того, ми можемо підсвідомо додати власну суб'єктивну оцінку, ризикуючи неправильно представити наміри інших людей.

2. *Чи повчальне те, що я бажаю сказати?* Чи допоможуть мої слова тим, хто почує їх? Павло закликає нас говорити «тільки добре для зміцнення» (Ефес. 4:29). Якщо якась інформація правдива, але не зміцнює, можливо, краще її не говорити?

3. *Чи можна сказати це з любов'ю?* Те, як ми говоримо, настільки ж важливе, як і *що* ми говоримо (див. Прип. 25:11). Якщо інформація правдива і якщо вона зміцнює, ми повинні переконатися в тому, що можемо сказати її таким чином, щоб не образити інших людей.

Яків порівнює язик з маленьким вогником, який спалює великий ліс (Якова 3:5, 6). Почувши плітки, ми не повинні додавати дров у вогонь, бо «з браку дров огонь гасне, а без пліткаря мовкне сварка» (Прип. 26:20). Для поширення чуток потрібний живий ланцюг переносників пліток. Ми можемо перервати цей ланцюг, просто відмовившись слухати; а якщо вже почули щось, не передавати далі. «Замість того, аби пліткувати і тим самим створювати зло, будемо розповідати про незрівнянну силу Христа і говорити про Його славу» (Е. Уайт. Дивлячись угору, с. 306).

Не викликає сумніву факт, що критика оточуючих допомагає нам відчувати власну перевагу. Але що відбувається, коли ми порівнюємо себе з Ісусом?

ВІДНОВЛЕННЯ ЄДНОСТІ

Чому примирення зі скривдженим братом є умовою, за якої Бог приймає поклоніння? Матв. 5:23, 24.

До жертovníка приносили різні дари, але Ісус, очевидно, мав на думці жертвоприношення, яке дозволяло грішникові отримати Божественне прощення. Однак перш ніж отримати Боже прощення, ми повинні владнати наші відносини з оточуючими. Примирення вимагає покірнього визнання своєї вини. Як можна просити про прощення від Бога без примирення з ближніми?

Які три кроки слід зробити, якщо хтось нас образив? Матв. 18:15–18.

Ісус навчає: замість того, щоб обговорювати чийсь неправильний вчинок з оточуючими, ми повинні насамперед поговорити з людиною, яка припустилася помилки. Більше того, метою нашої розмови має бути не критика, а щире бажання допомогти людині, указати на її помилку та запросити покаятися (Левит 19:17). У душі лагідності й ніжної любові ми маємо зробити все зі свого боку, щоб допомогти їй побачити свою помилку, дозволити розкаятися і вибачитися. Дуже важливо не зганьбити людину, виставивши її проступок на загальний огляд. Це може значно ускладнити процес її виправлення.

Особиста бесіда має привести до покаяння і примирення. Проте якщо кривдник не визнає своєї вини і не бажає все виправити, наступним кроком буде запросити одного або двох свідків (П. Зак. 19:15), щоб вони допомогли переконати цю людину. Вони не мають бути особисто залученими в конфлікт, аби не стати зацікавленою стороною, закликаючи людину до покаяння. Якщо кривдник не побажає прислухатися до їхніх порад, вони зможуть засвідчити про зроблені ними спроби примирення й викриття.

Зрештою, якщо перші дві спроби були безуспішними, нам слід сказати громаді, але не заради дисциплінарного стягнення, а для останнього заклику до покаяння. Від початку і до кінця мета цього процесу – виправити, а не покарати (Гал. 6:1).

Ми повинні пам'ятати, що виправлення – найкращий спосіб принести зцілення кожній залученій у конфлікт людині. Коли хтось завдає нам болю, чому ми часто не дотримуємося встановленого Ісусом порядку дій? Як навчитися приборкувати бажання помсти, котре затуманює розум?

П'ятниця

22 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ВИВЧЕННЯ:

З книги Е. Уайт «Свідчення для Церкви», т. 5, прочитайте розділ «Християнська єдність» (с. 236-248); із книги «Свідчення для Церкви», т. 8, розділ «Єдність з Христом у Бозі» (с. 239-243).

«В єдності – сила, у розділенні – слабкість. Коли віруючі в істину для теперішнього часу єдині, вони справляють великий вплив. Сатана добре розуміє це. Ніколи ще він не був більш рішучим, ніж зараз, аби позбавити Божу істину її ефективності, викликаючи образи й розбрат серед Божого народу» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 236).

«Нам потрібно намагатися думати про всіх людей добре, особливо про наших братів, якщо тільки обставини не змусять нас думати інакше. Нам не слід поспішно підхоплювати чужі чутки та приймати їх на віру. Чутки часто є наслідком заздрості чи непорозумінь, вони також можуть бути результатом перебільшення або часткового приховування фактів» (там же, с. 58).

Питання для обговорення:

1. Як ви взаємодієте з людьми, котрі, маючи хибні погляди (ви в цьому впевнені), привітні до вас, доброзичливі, виявляють любов, незважаючи на відмінності в поглядах? Як ви повинні ставитися до них? З іншого боку, як ви ставитеся до людей, котрі, незважаючи на вашу з ними згоду в теологічних питаннях, грубі, осудливі та не виявляють любові до інакомислячих?

2. Чи вдається підтримувати єдність у вашій громаді? Як нехристиянин, дивлячись на християн, може побачити «християнську єдність»?

3. Ісус навчає нас прощати наших кривдників. Але як бути, якщо вони не каються і не просять у нас пробачення? Як нам до них ставитися?

4. Як пов'язані любов та дисципліна?

5. Представники екуменічного руху заявляють про своє прагнення створити єдність, про яку молився Христос. Якими б добрими не були їхні мотиви, які проблеми ми бачимо в екуменічному русі, крім відомих нам проблем, пов'язаних з подіями останнього часу? 6. «Нам потрібно намагатися думати про всіх людей добре, особливо про наших братів, якщо тільки обставини не змусять нас думати інакше». Як нам слід розуміти цей вислів Еллен Уайт, особливо в контексті грішної людської природи?

БОГ ЗМІНЮЄ ЛЮДЕЙ

Робер і його сім'я живуть у маленькому містечку в східному Перу. Його дружина Роксана разом з двома дітьми почала відвідувати церкву адвентистів сьомого дня. Вона часто запрошувала Робера піти з нею, але релігія його не цікавила.

Однак Робер відчував, що його життя не таке, яким має бути. Він часто випивав, хоч і усвідомлював, що подає дітям поганий приклад. Він хотів бути кращим чоловіком і батьком, але не знав, як цього досягти.

Потім стався нещасний випадок, який змінив його життя.

— Я був п'яний, коли втратив керування мотоциклом, — розповідає Робер, — невдало приземлився, отримав черепно-мозкову травму і роздробив собі ще кілька кісток. Я був без свідомості, і мене відвезли до лікарні. Нарешті, трохи одужавши, я повернувся додому. Роксана багато часу проводила зі мною, читаючи мені Біблію та розповідаючи, що Ісус означає для неї. У мене було достатньо часу подумати про своє життя і з Божою допомогою змінити його. Я вирішив узаконити свої стосунки з Роксаною і прийняти хрещення. Пастор та члени місцевої церкви приходили до нас, щоб вивчати Біблію з нами, і коли ми підготувалися, то разом з дружиною прийняли хрещення.

— Раніше наше життя було безглуздим і безпросвітним, — розповідає Роксана. — Але тепер, коли ми об'єдналися в Христі, у нас з'явилася надія. Ми разом співаємо, молимося й читаємо Біблію. Ми дуже щасливі.

Робер повернувся на роботу і тепер розповідає колегам про Ісуса.

— Щоразу, коли в мене з'являється можливість, я розповідаю їм про Христа, — каже Робер. — На своєму ноутбукі я показую їм відеоролики про Біблію й Бога.

Робер розповідає про Бога і своїм родичам. Хоч вони не адвентисти, але слухають його, оскільки бачать зміни в його житті. Дивлячись на Робера, вони також бажають змінити своє життя.

Робер бажав брати більш активну участь у житті своєї родини, а Господь зробив більше — Він допоміг йому стати прикладом для наслідування.

— Нам необхідно бути такими батьками, які навчають своїх дітей жити з Ісусом та показують їм, що Бог завжди поруч з нами, — говорить Робер. — Це найважливіше, що ми, як батьки, можемо зробити для наших дітей.

При підтримці дружини Робер бажав вивчати теми, пов'язані зі здоров'ям та охороною здоров'я, аби потім допомагати людям вести здоровий спосіб життя. Таким чином він зможе подавати приклад оточуючим людям.

Наші місіонерські дари допомагають будувати церкви в бідних регіонах Перу та по всій Південній Америці. Дякуємо вам за жертвність.

Робер Акіно зі своєю сім'єю служить Богові в центральній частині Перу.

НАША МІСІЯ

Біблійні тексти для дослідження: Матв. 5:14-16; Луки 24:48, 49; Івана 20:21; Матв. 28:19, 20; Об'явл. 14:6-12.

Пам'ятний вірш: *«І це Євангеліє Царства буде проповідуватися по всьому світі на свідчення всім народам, – і тоді прийде кінець» (Матв. 24:14).*

На початку Свого служіння Ісус покликав Петра й Андрія, щоб вони були Його учнями. Це означало, що вони мали вести до Нього інших людей: «Ідіть за Мною і зроблю вас ловцями людей» (Матв. 4:19). Пізніше Господь призначив дванадцятьох учнів, «аби були з Ним, і щоб посилати їх проповідувати» (Марка 3:14). Христос послав дванадцятьох апостолів, а пізніше сімдесятьох учнів на проповідь Євангелія (Матв. 10:5-15; Луки 10:1-12). Протягом сорока днів після Свого воскресіння Христос кілька разів з'являвся учням (1Кор. 15:3-8) і поклав на них відповідальність проповідувати Євангеліє (Дії 1:2, 3). Знову і знову Він доручав їм проповідувати Добру вістку. Хоч жодний із письменників Євангелій не зафіксував кожне сказане Ісусом слово, проте кожен записав по кілька речень з Господнього доручення, і кожна така розповідь підкреслює окремий аспект євангельського доручення. Таким чином, ми маємо цінне бачення мети, методології та масштабу цього доручення.

Протягом тижня ми розглядатимемо євангельське доручення у світлі того, як виклав його Сам Ісус.

БУТИ СВІТЛОМ ДЛЯ СВІТУ

Прочитайте Матв. 5:14–16. Що тут Ісус говорить кожному з нас і Церкви загалом? _____

У всій Біблії світло асоціюється з Богом. «Господь мое світло», — співав Давид (Псал. 27:1), а Іван стверджував: «Бог є світло, і в Ньому нема жодної темряви!» (1 Івана 1:5). Бог — джерело світла. Фактично Він створив світло на самому початку, оскільки світло необхідне для життя.

Зображуючи тісний зв'язок між світлом і Богом, Святе Письмо часто використовує світло як символ істини, знання і праведності. Ходити у світлі — значить мати богоподібний характер (Ефес. 5:8; 1 Івана 1:7). Світло символізує Бога, темрява — сатану. Тому люди, які «ставлять темноту за світло, а світло — за темряву» (Ісаї 5:20), припускаються важкого гріха.

Ісус Христос, вічний Божий Син є «Світлом людей... То було справжнє Світло, яке освічує кожну людину» (Івана 1:4, 9). Тільки Христос — Світло, здатне освітити темряву гріховного світу. Через Нього ми можемо бути просвітлені пізнанням Божої слави (див. 2 Кор. 4:6), тобто пізнати Його характер.

Приймаючи Христа як нашого Спасителя, ми стаємо «синами Світла» (Івана 12:36; 1 Сол. 5:5). Однак ми не маємо світла самі в собі. Як Місяць, ми можемо тільки відобразити світло, що освічує нас. Дозволяючи Ісусові сяяти через нас, ми робимо добрі діла не з метою продемонструвати власну чесноту, а щоб вести людей до прославлення Бога.

«Коли в серці панує Христос, то приховати це неможливо. Якщо ті, хто видає себе за послідовника Христа, не є світлом для світу... то лише через те, що не мають зв'язку з його Джерелом» (Е. Уайт. Небесні принципи щасливого життя, с. 41).

Чи не абсурдно було б запалювати світильник лише для того, щоб поставити його «під посудину чи під ліжко» (Марка 4:21)? Чому ж ми часом чинимо так зі світлом Христа? Таємний учень не більш корисний, ніж схований під посудиною

світильник у темну ніч. Тому Господь закликає: «Уставай, світися, Єрусалиме, бо прийшло твоє світло, а слава Господня над тобою засяла!» (Ісаї 60:1).

Як ми вже говорили вище, Місяць не має власного світла, а відбиває світло Сонця. Виходячи із цього прикладу, подумайте, як має бути явлене наше духовне світло?

Понеділок

25 серпня

БУТИ СВДКАМИ

Перша зустріч Ісуса з учнями після Його воскресіння була надзвичайно важливою. Вони були налякані, розчаровані, розгублені, переживали страждання. Зі страху учні замкнули двері кімнати, в якій зібралися, однак Ісус увійшов і став посеред них. Ясним теплим голосом Він сказав: «Мир вам». Приголомшені й перелякані апостоли не могли повірити своїм очам і вухам. З любов'ю Ісус показав учням Свої руки і ноги та пояснив старозавітні пророцтва про Нього. Тієї ночі Його присутність і слова змінили їх, розсіявши занепокоєння й невір'я та наповнивши миром і радістю, які походили від упевненості в Його воскресінні.

Потім Христос почав пояснювати учням їхню місію, поступово допомагаючи збагнути значення покладеної на них відповідальності як свідків Його життя, смерті, воскресіння, Його сили прощати гріхи і перетворювати життя (Луки 24:46-48). Вони точно бачили, що Він помер, а тепер споглядали Його живим. Тепер учні могли свідчити, що Ісус – Спаситель світу.

Свідком може бути людина, яка особисто бачила якусь подію або явище. Якщо людина дає свідчення на підставі чийось слів, вона не може бути свідком. Ми можемо свідчити, ґрунтуючись тільки на власному досвіді, а не на досвіді іншої людини. Будучи прощеними і спасеними від своїх гріхів, ми маємо перевагу розповідати оточуючим, що зробив для нас Ісус.

Який існує зв'язок між отриманням Святого Духа та свідченням про Христа? Луки 24:48, 49; Дії 1:8. Див. також Ісаї 43:10, 12; 44:8. _____

Книга Дії апостолів показує, що свідчення віруючих володіє силою переконання тільки завдяки присутності Святого Духа в їхніх серцях. Отримавши Духа, «апостоли з великою силою свідчили про воскресіння Господа Ісуса» (Дії 4:33). Тобто вони могли говорити відкрито і з великою силою про те, свідками чого були та що пережили. Наше свідчення про Христа завжди має включати в себе наш особистий досвід з Ним.

Який ваш особистий досвід спілкування з Господом? Що Бог зробив у вашому житті, про що ви можете засвідчити оточуючим? Поділіться вашою відповіддю на уроці в суботу.

Вівторок

26 серпня

«І Я ПОСИЛАЮ ВАС»

Євангеліє від Івана також описує першу зустріч Ісуса з учнями у верхній горниці, однак згадує деталі, про які не сказано в Євангелії від Луки.

Згідно з Євангелієм від Івана, як Ісус окреслив місію віруючих? Івана 20:21. _____

Ісус уже висловив цю думку кілька днів тому, коли молився: «Як Ти послав Мене у світ, так і Я послав їх у світ» (Івана 17:18). Зазвичай той, хто посилає, має владу над посланим. Також необхідна мета, оскільки людину посилають з певною місією, яку вона має виконати. Ісус був посланий Отцем спасти світ (Івана 3:17), а ми послані Ісусом проголошувати дароване Ним спасіння. Нам доручено продовжувати справу Христа, яка полягає в безкорисливому служінні всім людям (Матв. 9:35). Проте Він очікує від нас більшого, ніж продовження розпочатої Ним справи. «Хто вірить у Мене, той робитиме діла, які Я роблю, – навіть більші від них зробить» (Івана 14:12).

Ісус послав Святого Духа, щоб учні могли виконати свою місію. При творінні Бог «вдихнув» в Адама «дихання життя» (Бут. 2:7). Тепер Ісус «дихнув», щоб учні прийняли «Святого Духа» (Івана 20:22). Як подих життя перетворив неживий порошок на живу істоту, так і Святий Дух перетворив боязких розчаро-

ваних учнів на сильних живих свідків, щоб вони продовжили справу Ісуса. Сьогодні для виконання довіреного нам доручення необхідно таке ж помазання Святим Духом.

Ісус закликав вас бути свідком. Про що ви можете свідчити? Тобто, що ви бачили або пережили з Ісусом, про що можете розповісти оточуючим?

Середа

27 серпня

РОБІТЬ УЧНЯМИ

Після Свого воскресіння Ісус зустрівся з учнями в Галилеї на горі, куди звелів їм прийти (Матв. 28:16). Не тільки одинадцять апостолів, але понад п'ятсот братів зібралися там, щоб зустріти воскреслого Господа (1 Кор. 15:6). Той, Хто переміг смерть, сказав їм: «Дана Мені вся влада на небі й на землі» (Матв. 28:18). Тепер сила і влада Христа вже не були добровільно обмежені, як під час Його земного служіння. Як і до втілення, тепер Його влада поширилася на цілий Усесвіт. Грунтуючись на Своїй незаперечній владі, Господь озвучує Своїм послідовникам їхню місію.

Згідно з розповіддю Матвія, Ісус, проголошуючи велике доручення, використав дієслова та їхні форми: *йдіть, навчіть, хрестячи і навчаючи*. На жаль, багато перекладів Біблії не відображають того факту, що в грецькому тексті в наказовій формі вжите тільки одне дієслово «навчіть» (грец. – *робіть учнями*), у той час як інші три слова – форми дієслова. Це означає, що речення зосереджене на словосполученні «робіть учнями», а інші три дії залежні від цього.

Яка роль таких дій, як іти, хрестити і навчити, у виконанні повеління «робіть учнями»? Матв. 28:19, 20.

Доручення Ісуса вказує на три дії, пов'язані з веденням людей до учнівства. Ці три дії не обов'язково повинні чергуватися в суворій послідовності; вони доповнюють одна одну. Відвідуючи різні місця й охоплюючи вісткою світ, ми повинні

навчати всього, чого навчав Ісус, та хрестити тих, хто приймає Його як Спасителя і бажає виконувати Його повеління.

Ми радіємо, коли хтось приймає хрещення, але хрещення – не кінець історії. Це лише частина процесу ведення до учнівства. Наше завдання – запросити людей слідувати за Ісусом, тобто вірити в Нього, дотримуватися Його вчення, наслідувати Його приклад і запрошувати оточуючих також ставати Його учнями.

У розглянутому нами тексті слово *всі* має велике значення. Оскільки Ісусові дана *вся* влада, ми повинні йти до *всіх* народів, навчаючи їх зберігати *все*, передане в Євангелії, з упевненістю, що Христос з нами завжди, по *всі* дні аж до кінця віку.

Подумайте про свою громаду. Що члени громади роблять для того, аби навчати й наставляти новонавернених? Що ще можна зробити? Також запитайте себе: якими талантами ви володієте, котрі можна використати у виконанні євангельського доручення?

Четвер

28 серпня

ПРОПОВІДУЙТЕ ЄВАНГЕЛІЄ

З характерною лаконічністю та ясністю Євангеліє від Марка передає велике доручення в одному короткому реченні: «Ідіть по цілому світі й усьому творінню проповідуйте Євангеліє» (Марка 16:15). Як і в Євангелії від Матвія, дієслово «ідіть» у грецькому оригіналі є дієприкметником, який указує не на завдання, а на рух, необхідний для виконання цього завдання. Сама місія виражена грецьким дієсловом «керюссо» в наказовому способі. *Керюссо* означає *голосно проголошувати, оповіщати, проповідувати*. Марко використовує цей термін чотирнадцять разів, більше за будь-якого іншого євангеліста. Церква має проголошувати Євангеліє.

Під час служіння Ісуса дванадцять учнів не були послані до язичників, а тільки «до загнаних овець дому Ізраїля» (Матв. 10:6). Тепер же вони послані проповідувати по всьому світу, «усьому творінню». Одинадцять учнів ніколи не змогли б донести Євангеліє всьому світові, а тим більше кожному його мешканцеві. Таке завдання всесвітнього масштабу вимагає

участі всієї Церкви. Воно доручене всім віруючим в Ісуса в усі часи, включаючи вашу і мою участь.

Прочитайте Об'явл. 14:6-12. Що тут сказано про всесвітню місію Церкви? _____

Проголошення Євангелія всім людям не означає, що кожна людина автоматично прийме почуту вістку. Тільки той, «хто повірить і охреститься, буде спасений» (Марка 16:16). Ми повинні старанно благовістити, сподіваючись, що кожний наш слухач відгукнеться на євангельське запрошення. Проте нам слід пам'ятати: багато хто не прийме Слово, як це ясно показано в образі широких воріт (Матв. 7:13, 14).

Яку ми маємо гарантію, що всесвітня місія Церкви буде виконана? Матв. 24:14. _____

Ми можемо простежити чудову паралель між Марка 16:15 та Матв. 24:14. Обидва тексти повідомляють про проголошення Євангелія всьому світові, але якщо перший вірш містить доручення Ісуса проповідувати, то другий дає обітницю, що ця місія обов'язково буде виконана.

Христос «забезпечив їх усім необхідним для виконання роботи і взяв на Себе відповідальність за її успіх. Доки вони будуть слухняні Його Слово і співпрацюватимуть з Ним, вони не зазнають поразки» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 822). А тепер запитаємо себе: наскільки ми готові до того, щоб Христос використовував нас у цій найважливішій роботі?

П'ятниця

29 серпня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ВИВЧЕННЯ:

З книги Е. Уайт «Христос – надія світу» прочитайте розділ «Ідіть і навчіть усі народи» (с. 818-828); із книги «Дії апостолів» розділ «Велике доручення» (с. 25-34).

«Кожний справжній учень Ісуса негайно стає місіонером для Божого Царства. Той, хто п'є з Джерела живої води, сам стає

джерелом життя. Той, хто отримує, починає віддавати. Благодать Христа в душі подібна до джерела в пустелі, яке освіжає всіх і пробуджує в душах, що гинуть, бажання напитися води життя» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 195).

«Доручення Спасителя, яке Він дав учням, поширюється на всіх віруючих у Христа аж до кінця часу. Фатальною помилкою буде думати, що спасіння душ є справою лише посвяченого в духовний сан служителя... Усі, хто прийняв життя у Христі, покликані до праці в ім'я спасіння своїх ближніх. Для цього заснована Церква, і, приймаючи на себе її святі обов'язки, ми обіцяємо стати співпрацівниками Христа» (там же, с. 822).

Питання для обговорення:

1. Не кожний може подорожувати по світу, проповідуючи Євангеліє. Проте як кожен із нас може бути залучений до справи проповіді Євангелія світові в контексті Трьохангельської вістки?

2. Як ваша громада продовжує служіння Ісуса у вашому місті? Як ви можете поліпшити місіонерську роботу вашої церкви?

3. Ісус сказав, що євангельська вістка пошириться по всьому світу. Відколи Він проголосив ці слова і до новітньої історії система зв'язку практично не змінювалася. Швидкість передачі інформації 200 років тому була не набагато більшою, ніж 2000 років тому, коли Ісус давав нам євангельське доручення. Звичайно, усе змінилося, особливо за останні 50 років, коли людство розробило нові дивовижні методи передачі інформації. Як ми можемо навчитися краще використовувати ці неймовірні технології з метою здійснювати справу проповіді Євангелія?

4. Повернувшись до питання уроку за понеділок, запропонуйте бажаним поділитися своїми особистими досвідами з Ісусом. Як ми можемо використовувати своє свідчення в спілкуванні з людьми? Чому нам слід звертатися до особистого досвіду?

УКРАДЕНИЙ КАВУН

Емпо і Тендай* живуть у Замбії. Якось після гри їм стало жарко і дуже захотілося пити. Вони сіли відпочити в тіні дерева. Раптом Емпо підхопився.

– На полі, недалеко звідси, росте величезний кавун! Підемо, зірвемо його!

Хлопчики пішли на поле. Емпо побіг уперед, зірвав кавун і помчав у кущі. Тендай пішов за ним. Він хотів запитати дозволу в господаря поля, але коли дійшов до Емпо, той уже розбив кавуна. При вигляді соковитої м'якоти в Тендая потекли слинки. Шматок за шматком вони з'їли весь кавун.

Було вже пізно, і Тендай поспішив додому. Мама поралася на кухні.

– Вечеря готова, – сказала вона.

– Я не голодний, – відповів Тендай. – Я поїв з Емпо.

– Тоді виконуй домашнє завдання та приходь на вечірнє сімейнє служіння.

Після служіння Тендай ліг на солом'яний килимок і заснув. Йому приснилося, ніби його сім'я потрапила на Небо, але він не зміг увійти туди, оскільки вкрав кавуна. Вигукуючи у сні, він прокинувся. Три ночі поспіль йому снівся один і той самий сон. Нарешті він вирішив розповісти про все мамі.

– Ми повинні розповісти про це фермерові, у якого ти вкрав кавуна, – сказала мама.

Вони пішли до фермера. Тендай зізнався, що вони з другом украли в нього кавуна.

– Ми вчинили неправильно, – сказав хлопчик. – Мені дуже шкода.

Фермер сказав:

– Так, ви вчинили неправильно. Але тепер ти повинен заплатити за кавун. У тебе є гроші?

Тендай похитав головою.

– Тоді ти будеш працювати в мене, – сказав фермер.

Мама кивнула Тендаю.

– Мені потрібна нова вигрібна яма. Я покажу, де копати.

Тендай узяв лопату фермера і пішов за ним на поле. Робота була важкою, сонце пекло йому спину. Але він копав, поки не закінчив роботу. Потім хлопчик зібрав усе сміття навколо ями.

Тепер, коли Тендаєві хочеться зробити щось погане, він пригадує, як сонце пекло йому спину, коли він копав яму. Свої сні він теж пам'ятає і йде геть від спокуси, бо дуже хоче потрапити на Небо.

---

*Імена змінені. *Історію розповів* адвентистський місіонер Міррен Кашвека.

БОЖИЙ ЗАКОН

Біблійні тексти для дослідження: Матв. 5:17-19; 5:21-44; Марка 7:9-13; Матв. 19:16-22.

Пам'ятний вірш: *«Якщо любите Мене, ви будете дотримуватися Моїх заповідей» (Івана 14:15).*

Хоч багато хто з духовних вождів Ізраїлю звеличував і підносив Закон, деякі з них неправильно розуміли його мету, бо вважали, що, підкоряючись Законові, вони здобудуть праведність. Як писав Павло: «Бо не розуміючи Божої праведності й силкуючись встановити власну праведність, вони не підкорилися Божій праведності» (Римл. 10:3).

Ось чому Ісус часто ставив під сумнів і навіть відкидав передання «старших» (Марка 7:1-13). А вони, у свою чергу, через хибне розуміння Закону критикували Його та протистояли Його поглядам на Закон.

Важливо розуміти: хоч Ісус відкрито критикував законницькі звичаї фарисеїв, Він підносив Десять Заповідей, ясно стверджуючи вічність Декалогу, а також пояснюючи його значення й мету. Христос Сам сказав, що прийшов виконати Закон (Матв. 5:17). Його смерть підтвердила дієвість Божого Закону.

Цього тижня ми будемо аналізувати вчення Ісуса щодо Закону, а також розмірковувати про вплив, який Його вчення має справляти на наше життя.

ІСУС НЕ ЗМІНИВ ЗАКОН

Що тексти Матв. 5:17-19 повідомляють про ставлення Ісуса до Закону? _____

Хоч словом «закон» часто називають перші п'ять книг Біблії (також відомих як П'ятикнижжя або Тора), у даному випадку контекст указує на те, що Ісус говорив саме про Десять Заповідей. Наголосивши, що Він не прийшов «відмінити» Закон, Ісус буквально сказав: «Я прийшов не для того, щоб зробити недійсними або скасувати Десять Заповідей». Його висловлювання цілком зрозуміле. Крім того, Ісус показав, що Закон відмінив не Він, а релігійні вожді (старші), принизивши своїми переданнями його дієвість (див. Матв. 15:2-6). На противагу їхній поведінці Христос відкрив глибоке значення Закону, виконав його і показав, яким має бути досконалий послух Божій волі (див. Римл. 8:3, 4).

Прочитайте Дії 7:38. Ким був Ангел, Котрий говорив з Мойсеєм і дав йому Закон на горі Синаї? Ісаї 63:9; 1 Кор. 10:4. Чому це важливо знати?

_____

_____

«Христос не тільки провадив євреїв у пустелі... Він і дав Закон Ізраїлю. Оточений величчю на Синаї, Христос у присутності всього народу проголосив Десять Заповідей Закону Отця. Саме Він вручив Мойсеєві Закон, написаний на кам'яних таблицях» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 366).

Факт, що Сам Христос на горі Синаї дав Мойсеєві Закон, ще раз підкреслює, що нам необхідно ставитися до нього з усією серйозністю. Більше того, якщо Законодавець Сам пояснив Закон у Своему вченні, як записано в Євангеліях, то ми вчинимо правильно, якщо будемо дотримуватися цього Закону. У житті і вченні Ісуса немає жодної вказівки на те, що Десять Заповідей не обов'язкові для християн. Його слова й особистий приклад навчають нас протилежного.

Знаючи, що Закон обов'язковий для виконання, ми також усвідомлюємо, що він не може нас спасти (див. Гал. 3:21). Як зрозуміти взаємозв'язок між Законом і благодаттю?

Понеділок

1 вересня

ІСУС ПОГЛИБИВ ЗНАЧЕННЯ ЗАКОНУ

Утвердивши незмінність Десяти Заповідей, Ісус продовжив Нагірну проповідь, пояснюючи деякі особливі приклади зі старозавітних законів. Люди не розуміли значення заповідей, тому Ісус вважав за необхідне пояснити їхнє справжнє значення.

Як Ісус пояснював кожний аспект Закону, згаданий у Нагірній проповіді? На чий авторитет Він посилався в кожному випадку? Матв. 5:21-44.

Зауважте, що в кожному випадку Ісус спочатку цитує текст Старого Завіту (Вих. 20:13, 14; П. Зак. 5:17, 18; Вих. 21:24; Левит 24:20; П. Зак. 19:21), а потім поглиблює його зміст. Чи ставив Ісус моральний Закон під сумнів? Звичайно, ні. Пояснюючи та розширюючи принципи, зведені релігійними вождями до рівня формальності, Він просто порівнював учення фарисеїв з істинним значенням Закону.

Рабини посилалися на традицію як на авторитет при інтерпретації Закону. На відміну від них, Христос спирався на власний авторитет як Законодавця. Вислів: «А Я кажу вам» зустрічається в цьому розділі шість разів. Хто, крім Самого Господа, мав право робити такі заяви?

Цікаво, що вимоги Христа виходили за рамки простої форми Закону. У Його вченні був дух, який надає значення і життя тому, що інакше може перетворитися на форму. Закон відображає істину про те, що означає бути спасеним через благодать. Дотримання Закону як самоціль веде лише до смерті.

Обговоріть позиції книжників та фарисеїв, описані в Матв. 23:3-5, 23-28. Як ми можемо щиро дотримуватися Божих заповідей, не впадаючи в подібне лицемірство і закон-

ництво? Як розуміння благодаті може втримати нас від законництва?

Вівторок

2 вересня

ІСУС І СЬОМА ЗАПОВІДЬ

Згідно з Матв. 5:27, 28, як Ісус розширив значення Закону? Що Він сказав у віршах 29 і 30? Як слід розуміти ці слова?

У наведених текстах Христос торкнувся двох заповідей: сьомої та десятої. До цього ізраїльтяни розглядали перелюб як статевий акт з чужим чоловіком/дружиною. На підставі десятої заповіді Ісус показав, що насправді перелюб включає в себе також хтиві думки й бажання.

У віршах 29 і 30 Христос використовує образний вислів. Звичайно, хтось може стверджувати, що краще жити калікою, ніж втратити вічне життя з Христом. Однак тут Ісус не стільки говорить про каліцтво (що суперечило б іншому біблійному вченню – Левит 19:27, 28; 21:17-20), скільки про необхідність контролювати свої думки і спонукання. Говорячи про виривання ока чи відтинання руки, Христос фактично підкреслює необхідність приймати тверді рішення та кроки, спрямовані на захист себе від спокуси і гріха.

Про що фарисеї запитали Ісуса в Матв. 19:3 і чому це було каверзне запитання? (Див. вірш 7). Що відповів Ісус? Матв. 19:4-9; порівняйте з Матв. 5:31, 32.

Обидва тексти (Матв. 5:31 і 19:7) посилаються на П. Зак. 24:1. За днів Ісуса існували дві школи рабинів, які інтерпретували цей текст у двох різних напрямках. Школа Гіллеля навчала, що цей текст дозволяє розлучення практично з будь-якої причини, у той час як школа Шаммая стверджувала, що тут ідеться тільки про явний перелюб. Фарисеї намагалися

лукавством змусити Ісуса зайняти сторону або однієї, або іншої школи. Але вони не врахували, що спочатку в Божих планах розлученню взагалі не було місця, тому Ісус сказав: «Що Бог спарував, людина хай не роз'єднує» (Матв. 19:6). Пізніше «Мойсей через вашу жорстокість дозволив вам» (Матв. 19:8) давати своїй дружині «розводного листа», якщо знаходив у ній «яку ганебну річ» (П. Зак. 24:1). Христос пояснив значення цього уривка, піднісши святість та незмінність шлюбу; єдина причина для розлучення перед Богом – сексуальна розбещеність або перелюб (грецькою – «порнейя», буквально «блуд», «розпуста»).

Наскільки серйозно ми сприймаємо застереження Ісуса про виривання ока та відтинання руки? Чи міг Він ясніше застерегти нас відносно того, що може зробити гріх з нашою вічною долею? Якщо дане попередження лякає вас, можливо, це непогано?

Середа

3 вересня

ІСУС І П'ЯТА ЗАПОВІДЬ

Під час іншої зустрічі Ісуса з книжниками та фарисеями (Матв. 15:1-20; див. також Марка 7:1-13) вони запитали Його про передання старців, яке не зустрічається в законі Мойсея. Це передання передбачало ритуальне обмивання рук перед їжею, чим і знехтували учні Ісуса. Христос відповів, навівши інше передання фарисеїв, яке скасовувало п'яту заповідь.

Перш ніж проаналізувати аргумент Христа, нам потрібно зрозуміти встановлену фарисеями традицію, яка називалася *корван* (походить від слова, що означає «дар»). Коли людина говорила про щось: «Це корван», вважалося, що вона виголосила клятву. Відтепер це присвячувалося Богові та храму.

Прочитайте Марка 7:9-13. Яким чином фарисейська традиція порушувала п'яту заповідь? Поміркуйте про важливість принесення дарів Богові (Вих. 23:15; 34:20) та святість даної Богові обітниці (П. Зак. 23:21-23).

Здається, фарисеї знайшли бездоганну відмовку, щоб позбавити батьків законної підтримки. Вони розхитали тверді принципи, які містяться в П'ятикнижжі, та замінили їх людськими заповідями, котрі, на думку вождів, могли замінити одну з Божих заповідей.

Це не єдиний випадок, коли Ісус мав справу з таким духовним спотворенням: «Горе вам, фарисеям, бо ви даєте десятину з м'яти й рути та всякого зілля, але обминаєте суд і Божу любов; і це належить робити, і того не залишати!» (Луки 11:42). Вони мали виконувати обидві заповіді: шанувати батька й матір і при цьому продовжувати приносити дари Господу.

Не дивно, що Ісус, узагальнюючи Свої аргументи, описав фарисеїв словами з книги пророка Ісаї. За 700 років до Христа Ісаї сказав про ізраїльтян: «Цей народ наближається до Мене своїми устами, губами шанує Мене, серце ж їхнє далеко від Мене; та даремно поклоняються Мені, навчаючи людських заповідей» (Матв. 15:8, 9). Ще раз Христос підніс Десять Заповідей і протиставив Свою позицію позиції фарисеїв.

Які виправдання, можливо, знаходите ви, щоб не виконувати свої обов'язки?

Четвер

4 вересня

ІСУС І СУТЬ ЗАКОНУ

Прочитайте Матв. 19:16–22. Які важливі істини про Закон ми можемо почерпнути із цієї незвичайної історії?

Багатий молодий чоловік не міг зрозуміти, що спасіння від гріха ніяк не пов'язане з ділами Закону. Звільнення дарує Законодавець, Спаситель. Ізраїльтяни від самого початку знали цю істину, однак забули про неї. Тепер Ісус пояснював те, на що їм насамперед потрібно було звернути увагу: послух і повне посвячення Богові настільки взаємопов'язані, що одне без другого – тільки удавання, а не християнське життя. «Ніщо, менше за послух, не буде прийняте. Самопожертва – ось суть

науки Христа. Часто заклик до самозречення може видаватися категоричним, але не існує іншого шляху для спасіння людини, як тільки відтяти все те, що деморалізує людську істоту» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 523).

Наступного разу садукеї запитали Ісуса про воскресіння. Христос вразив їх Своєю відповіддю, і вони змушені були замовкнути. А потім і фарисеї зібралися разом, готові зробити останню спробу, аби змусити Спасителя сказати такі слова, які вони могли б тлумачити як ворожий виступ проти Закону. Фарисеї вибрали законника, котрий запитав Ісуса, яка заповідь у Законі найбільша (Матв. 22:35-40).

Можливо, запитання законника виникло внаслідок спроби рабинів розставити всі заповіді в порядку зростання їхньої важливості. Якщо їм здавалося, що дві заповіді суперечать одна одній, то пріоритет віддавали тій заповіді, яка вважалася важливішою, і людині дозволялося порушувати «менш важливу» заповідь. Фарисеї особливо підносили перші чотири приписи Декалогу, вважаючи їх більш значущими в порівнянні з іншими шістьма, а в результаті страждав практичний аспект релігії.

Ісус відповів як можновладний: найголовніше – щоб у серці перебувала любов. Послух без любові неможливий і безглуздий. Якщо людина щиро любить Бога, вона беззастережно приводитиме своє життя в гармонію з Божою волею, вираженою в Десяти Заповідях. Тому пізніше Ісус сказав: «Якщо любите Мене, ви будете дотримуватися Моїх заповідей» (Івана 14:15).

П'ятниця

5 вересня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ВИВЧЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Небесні принципи щасливого життя» розділ «Духовна природа закону» (с. 45-78); із книги «Христос – надія світу» розділи «Нагірна проповідь» (с. 307-314) і «Суперечка» (с. 606-609).

«Говорячи про Закон, Ісус зауважив: “Я не руйнувати прийшов, але виконати”... тобто повністю виконати всі вимоги Закону і дати приклад абсолютної згоди з Божою волею...

Його місією було “звеличити та прославити Закон” (Ісаї 42:21). Він мав відкрити духовну природу Закону, показати вічність та незмінність його вимог і принципів...

Ісус, точна подоба Отця, сяйво слави Його, самовідданий Викупитель, у Своєму служінні любові на Землі став живим утіленням природи Божого Закону. Його життя було доказом того, що вічний Закон ґрунтується на небесній любові та християнських принципах» (Е. Уайт. Небесні принципи щасливого життя, с. 48, 49).

Питання для обговорення:

1. Як, подібно до фарисеїв, ми можемо стати законниками в дотриманні заповідей? Складіть список практичних рішень, які допоможуть нам уникнути тієї чи іншої крайності. Поділіться своїми ідеями з класом.

2. Як ми знаємо, майже всі напади на Десять Заповідей обумовлені небажанням дотримуватися суботи. Перегляньте всі записані в Євангеліях історії зцілень у суботу. Як вони підтверджують юридичну силу не тільки всього Божого Закону, а й суботи? Чому люди, котрі відкидають суботу, не мають права спиратися на слова і приклад Ісуса?

3. Богослови іноді згадують таке поняття, як «моральний Усесвіт». Що це означає? Яким чином наш світ є «моральним»? Як ви вважаєте, що робить світ моральним? Яка роль має бути відведена Божому Законові в моральному Всесвіті? Чи міг би Всесвіт бути моральним без Бога, Котрий керує ним за допомогою морального Закону? Обговоріть. Як наявність Божого Закону в моральному Всесвіті пояснює спробу сатани позбавити цей Закон сили?

ВОНИ МАЮТЬ ПОЧУТИ

Віллі Сісо живе в Папуа-Новій Гвінеї. Одного разу, сидячи в класі, він зауважив, що почав гірше чути. Лікар сказав, що в нього запалення вуха. Але слух Віллі і далі погіршувався.

«Чому Бог допускає це?» – запитував він себе. Через деякий час Віллі зрозумів, що йому потрібно вивчити мову жестів. Він закінчив педагогічний університет і став працювати вчителем у середній школі. Крім своєї основної роботи, він навчав п'ятеро дітей з порушенням слуху.

У 2011 році Віллі вирушив вивчати теологію в Тихоокеанському адвентистському університеті. Під час викладання дітям з вадами слуху в сусідній школі він зустрів Ноя, помічника вчителя, який був адвентистом і також мав проблеми зі слухом. Ной розповів Віллі, що він не ходить до церкви.

– Я не можу зрозуміти, про що говорять у церкві, – скаржився Ной, – а поруч немає нікого, хто б міг перекладати мені.

І тут же запропонував:

– Якщо ти ще можеш хоч щось чути і знаєш мову жестів, давай організуємо служіння для тих, хто погано чує.

Віллі з Ноем почали відвідувати адвентистів з вадами слуху і запрошувати їх на служіння, яке організували на території університету. Віллі міг чути досить добре, щоб перекладати для групи вдячних віруючих.

Члени церкви вітали цих віруючих і допомагали їм ходити з міста до університету і назад. Група зростає і тепер складається з десяти постійних членів та кількох відвідувачів.

Коли пастор запропонував Віллі проповідувати для всієї церкви, він погодився і супроводжував свою проповідь мовою жестів для друзів з проблемами слуху, які прийшли на служіння. Наступного разу Віллі попросив Ноя проповідувати і привести групу людей з вадами слуху на урок Суботньої школи. А Віллі перекладав для цієї групи.

– Я звершую служіння людям з порушенням слуху, – каже Віллі. – Мені б хотілося розміщати проповіді мовою жестів в Інтернеті, щоб такі люди могли дивитися їх та отримувати благословення.

Віллі викладає мову жестів студентам у Тихоокеанському адвентистському університеті, щоб і вони змогли служити людям з вадами слуху.

– Майже кожний пастор та інші служителі у своїй роботі зустрічаються з такими людьми, – каже Віллі. – Вони повинні служити цим людям.

Віллі розширює географію свого служіння, оскільки члени церкви з порушенням слуху щосуботи відвідують різні громади.

– Тепер я розумію, що Бог використав мої проблеми зі слухом, аби відкрити нове служіння в південній частині Папуа-Нової Гвінеї. Ісус сказав: «Але спочатку по всій Землі сповістять Вістку про Царство, щоб почули її всі народи...» (Матв. 24:14, інший переклад). Люди з вадами слуху – частина нашого світу, і вони теж повинні почути Добру вістку.

Наші місіонерські приношення підтримують Тихоокеанський адвентистський університет, у якому навчаються студенти з Папуа-Нової Гвінеї й усього Південно-Тихоокеанського дивізіону. Дякуємо.

СУБОТА

Біблійні тексти для дослідження: Івана 1:1-3; Матв. 12:1-5; Луки 4:16-21; Івана 5:16, 17; Матв. 24:20.

Пам'ятний вірш: *«І сказав їм: Суботу встановлено для людини, а не людину для суботи, тому Син Людський є Володарем і суботи» (Марка 2:27, 28).*

Під час земного служіння Христа релігійні вожді не раз обвинувачували Його в неправильному дотриманні суботи. Зазнаючи критики, Христос підкреслював Свою владу як Володаря суботи (Матв. 12:8; Марка 2:28; Луки 6:5). Він також показував, що значить правильно дотримуватися суботи.

Сьогодні ми зустрічаємося не тільки з проблемою «правильного дотримання» суботи, а й з популярним переконанням, що не субота, а неділя є святим днем. Проте поборники недільного дня не можуть знайти в Євангеліях жодного свідчення на користь своїх поглядів. Згадані в Євангеліях суперечки з приводу суботи стосуються тільки того, *як* потрібно дотримуватися суботи, а не *коли*. Життя і вчення Ісуса не залишають сумнівів, що сьомий день, субота, продовжує залишатися Божим святим днем навіть після Його смерті та воскресіння.

Протягом тижня ми будемо роздумувати про Христа як про Творця і Володаря суботи. Ми досліджуватимемо вчення Ісуса щодо дотримання суботи і побачимо Його особистий приклад у цьому. А також подивимося, що Ісус говорив про суботу та який приклад показали апостоли після Його воскресіння.

ХРИСТОС – ТВОРЕЦЬ СУБОТИ

Що повідомляють наведені тексти про роль Ісуса у творінні? Чому це важливо, особливо коли йдеться про походження суботи? Івана 1:1-3; Колос. 1:16; Євр. 1:1, 2.

Іван починає своє Євангеліє відомим висловом: «На початку було Слово... Все через Нього постало, і без Нього не постало нічого з того, що постало » (Івана 1:1-3). Іван і Павло не залишають сумнівів щодо ролі Христа у творінні. Бог Син, Ісус Христос, створив усе: «В Ньому створене все, що на небі й на землі, – видиме й невидиме... все через Нього і для Нього створене» (Колос. 1:16). Через Христа Бог створив Усесвіт, зокрема нашу Сонячну систему, Землю і все, що на ній, живе й неживе.

Христос, Якому належало стати Викупителем людини, був також її Творцем. Наприкінці тижня творіння Господь подарував нам день спокою. «Оскільки субота була встановлена для людини, вона є днем Господнім... Христос створив усе... Він створив і суботу. Він відзначив її як пам'ятник творіння» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 288).

Той Самий Бог, Котрий створив людину такою, що потребує відпочинку, подбав про відповідну можливість, передбачивши день тижня, коли люди повинні відкласти свою щотижневу працю й турботи і знайти спокій у своєму Творці. Він Сам спочивав сьомого дня після закінчення творіння, але не з причини втоми, а з метою благословити, освятити суботу і залишити нам приклад для наслідування. Завершивши наше викуплення на хресті, Господь також спочивав у суботу, щоб (крім усього іншого) утвердити неминущу цінність суботи. Христос закликає занепокоєне людство заспокоїтися в Ньому (Матв. 11:28, 29), запрошуючи нас особливим чином відпочивати раз на тиждень, шосуботи.

Дотримання суботи пов'язує нас із початком творіння Землі, із самою основою нашого існування. Чи може бути кращий час для роздумів над важливим питанням про те, що я роблю з дарованим мені Богом життям?

Понеділок

8 вересня

ХРИСТОС – ВОЛОДАР СУБОТИ

Прочитайте Матв. 12:1, 2. Про що повідомляють тексти? Чому фарисеї вважали дії учнів Ісуса протизаконними?

У тексті П. Зак. 23:26 сказано: «Коли ти ввійдеш на дозріле збіжжя свого ближнього, то будеш рвати колоски рукою своєю, а серпом не будеш жати на дозрілім збіжжі свого ближнього». Отже, проблема полягала не в самих діях, а в який день це відбувалося. Безперечно, такі види робіт у суботу, як збір урожаю, молотьба та віяння, неприпустимі. Однак, на думку фарисеїв, зриваючи колосся, розтираючи їх та очищаючи зерна від лушпиння, учні здійснювали всі перераховані вище роботи.

Чому, відповідаючи фарисеям, Ісус використав два приклади? Матв. 12:3-5.

Наводячи перший приклад (1 Сам. 21:1-6), Христос показав: хоч за звичайних обставин Давид і його люди не мали права їсти хліб, що призначався для священиків (Левит 24:9), проте, враховуючи особливу ситуацію, дії Давида та його людей можна розглядати як допустиме порушення церемоніального правила, оскільки їхнє життя перебувало в небезпеці. Другий згаданий Ісусом приклад (Матв. 12:5) стосувався служіння, здійснюваного в суботу в храмі. Цього особливого дня ізраїльтяни приносили вдвічі більше жертв і дарів, ніж будь-якого іншого дня (Чис. 28:9, 10). Самі юдеї визнавали, що служіння в храмі було важливішим за дотримання суботи.

Навівши ці приклади, Ісус робить дві заяви, які утверджують Його право скасувати встановлений фарисеями тягар щодо дотримання суботи: (1) «Суботу встановлено для людини, а не людину для суботи» (Марка 2:27). Ісус повертається до Едемського призначення суботи та правильно розставляє пріоритети щодо людини й суботи: субота була створена для добра людини і продовжує залишатися Божим даром, служачи людству, а не людство має служити суботі. (2) Сказавши: «Син Людський є Володарем і суботи» (Марка 2:28), Христос утвердив Свій статус Творця і Законодавця суботи. Саме тому Він мав владу звільнити суботу від вигаданих людьми законів.

Духовні вожді Божого народу звинувачували Володаря суботи в порушенні дня, який Він Сам створив та освятив. Що це говорить усім нам про небезпеку духовної сліпоти серед тих, кому слід краще знати такі істини?

Вівторок

9 вересня

ПРИКЛАД ІСУСА

Що повідомляє текст Луки 4:16 про ставлення Ісуса до суботи? Чому це важливо для нас сьогодні? Івана 14:15; 1 Петра 2:21.

Слово «звичкою», використане Лукою в 16-му вірші, походить від грецького слова, що вказує на усталену звичку. Тобто Ісус відвідував синагогу щосуботи, коли тільки мав таку можливість. Більше того, це настільки важливо, що Лука у своєму Євангелії чотири рази згадує про те, що в суботу Ісус відвідував синагогу (Луки 4:16; 4:31; 6:6; 13:10). Також Лука особливо вказує на суботу як сьомий день тижня (Луки 23:54-24:1). Факт, що під час Свого земного служіння Ісус Христос разом з юдеями дотримувався сьомого дня, суботи, указує на те, що тижневий цикл не був втрачений з часу отримання Закону на Синаї і навіть від часу творіння. Його приклад дотримання суботи є зразком, який повинні наслідувати християни, звертаючи увагу як на час, так і на стиль дотримання суботи.

Що Ісус читав у синагозі? Чому це важливо? Луки 4:16–21.

Це був не перший раз, коли Ісус читав і говорив у синагозі. Уже минуло більше року з часу Його хрещення в Йордані. Але це було Його перше відвідання Назарета, відколи Він покинув теслярську майстерню, де провів 30 років свого життя і де відвідував місцеву синагогу. Коли Він був Юнаком, «не раз у суботу в синагозі Його просили прочитати повчання із пророцтв; серця слухачів раділи, слухаючи знайомі слова зі Святого Письма, що звучали по-новому» (Е. Уайт. Христос — надія світу, с. 74).

Проте цього разу все було по-іншому. Ісус вибрав певний уривок — Ісаї 61:1, 2. Тексти описували справу Месії на Землі, коли Він прийде «звіщати рік Господнього помилування» (Луки 4:19). Згідно з пророцтвом, це буде суботній або ювілейний рік, час відпочинку. Тому Ісус обрав день спокою, суботу, щоб повідомити про Своє служіння викуплення, звільнення та зцілення. Справді, шосуботи ми знаходимо спокій в Ісусі, реальний відпочинок.

Середа

10 вересня

ЧУДЕСА В СУБОТУ

Євангелія розповідають про низку чудових зцілень, які Ісус здійснив у суботу. Цікаво зауважити, що в більшості випадків зцілення відбувалися з ініціативи Ісуса, ніби Він цілеспрямовано прагнув зцілювати в суботу, хоч міг робити це в будь-який інший день. Ісус намагався показати: зцілення в суботу не є порушенням Закону. Навпаки, це було більш законно, ніж вчинки, якими звикли займатися по суботах фарисеї та релігійні вожді.

Які аргументи на користь здійснених Ісусом зцілень у суботу наведені в текстах? Матв. 12:10–12; Луки 13:15, 16; Івана 5:16, 17.

Згідно з Божим повелінням, у суботу ми повинні відкласти будь-яку роботу й особисті інтереси (див. Вих. 20:9; Ісаї 58:13), проте суботу в жодному разі не можна сприймати як марний, бездіяльний час. Дискутуючи з фарисеями, Христос чітко дав зрозуміти: «Годиться і в суботу робити добро» (Матв. 12:12). Згідно з традиціями рабинів, у суботу можна було лікувати хвору людину тільки тоді, коли недуга загрожувала її життю. Також якщо вівця або віл упаде в яму, дозволялося дістати тварину в суботу, аби врятувати її життя. Але хіба життя людини не являє собою більшу цінність, ніж життя тварини? На жаль, критики Христа виявляли більше співчуття до своєї худоби, ніж до знедолених людей. Вони поїли свою худобу, однак забороняли відновлювати здоров'я людини.

Ісус також стверджував: «Мій Отець працює дотепер, – працюю і Я» (Івана 5:17), маючи на думці діяння Бога на благо Свого творіння. Навіть у суботу Бог продовжує дарувати життя й підтримувати Всесвіт (Євр. 1:2, 3).

Ісус навчав, що ми не повинні підходити до дотримання суботи з позиції законників. Дотримуватися суботи – значить «відпочити» від своїх діл (Євр. 4:10) і, що ще важливіше, перестати намагатися заробити собі спасіння, оскільки в будь-якому разі це неможливо. Сатана прагне переконати нас дотримуватися суботи з егоїстичних спонукань. Якщо він не може налаштувати нас проти суботи, то намагатиметься штовхнути нас в іншу крайність – законництво.

У питанні дотримання суботи можна впасти в одну з двох крайностей: або в законництво, або у вседозволеність. Як зберігати правильний баланс? Чому нам слід бути обережними, оцінюючи, як дотримуються суботи інші люди (пам'ятайте: фарисеї також оцінювали, як дотримувався суботи Христос)?

Четвер

11 вересня

СУБОТА ПІСЛЯ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА

Чимало християн замість суботи дотримуються неділі, наводячи деякі докази, основним з яких є воскресіння Христа. Однак

у всьому Новому Завіті, включаючи й уривки про воскресіння Христа, немає жодного тексту щодо зміни суботи на неділю. Крім того, Новий Завіт ясно показує: Христос бажав, щоб Його діти дотримувалися суботи навіть після Його воскресіння.

Що сказав Христос про ставлення до суботи після Його воскресіння? Матв. 24:20. _____

Слова Христа в Матв. 24:20 показують, що і в 70-му році нашої ери (приблизно через 40 років після Його смерті) субота залишатиметься святим днем, як було завжди. Метушня, хвилювання, страх, втеча з Єрусалима – усе це не відповідало б святості суботнього дня.

Які ще свідчення ми знаходимо в Новому Завіті про те, що й після воскресіння Христа сьомий день, субота, залишався священним днем? Дії 13:14, 42; 14:1; 17:1, 2; 18:4.

Для апостолів відвідування синагоги було тим, чим має бути для нас сьогодні відвідування церкви, – одним з найкращих способів дотримання суботи. Це особливо помітно в житті апостола Павла, котрий регулярно відвідував суботні богослужіння в синагозі. Наслідувати приклад Ісуса було його звичаєм (Дії 17:2). Хоч Павло був апостолом язичників, борцем за істину виправдання через віру, він зазвичай ходив по суботах в синагогу не тільки проповідувати юдеям, а й дотримуватися святого суботнього дня.

В одну суботу, після закінчення служіння в синагозі, язичники просили Павла проповідувати їм Євангеліє і наступної суботи. Апостол міг би запросити їх послухати його в неділю, але він чекав цілий тиждень. «А наступної суботи майже все місто зібралося, щоб послухати Господнє Слово» (Дії 13:44). Ці тексти – могутнє свідчення про те, що рання Церква продовжувала святити суботу.

Ми знаємо, що маємо рацію, вважаючи суботу святим днем. Це, безумовно, важливо. Але як дотримання суботи може зробити нас більш співчутливими, люблячими, дбайливими християнами?

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ВИВЧЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Христос – надія світу» розділ «Субота» (с. 281-289).

«А тому-то Син Людський – Господь і суботи». Ці слова сповнені повчання й утіхи... Субота вказує на Нього як на Творця, Котрий освятив її. Вона проголошує: Той, Хто створив усе на небі й землі і Хто утримує все, є Головою Церкви, і Його силою ми примирені з Богом. Він сказав про Ізраїль: “І також Я дав їм Свої суботи, щоб були вони ознакою поміж Мною та між ними, щоб пізнати, що Я Господь, що освячує їх” (Єзек. 20:12). Отже, субота – символ Христової сили, яка освячує нас. І вона дана всім, кого освячує Христос. Як знак Його освячувальної сили, субота дана всім тим, хто через Христа став частиною Божого Ізраїлю» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 288).

Питання для обговорення:

1. Ми належимо Христу по праву творіння та викуплення. Як субота особливим чином нагадує нам ці найважливіші істини?

2. У чому полягає проблема законницького підходу до дотримання четвертої заповіді? З іншого боку, хіба тільки в питанні суботи може виникнути проблема законництва? Який ключовий елемент робить дотримання Божого Закону, зокрема і заповіді про суботу, справжнім благословенням?

3. Чому субота і можливість відпочити в цей день повинні слугувати особливим нагадуванням про те, що ми спасаємося не власними ділами, а заслугами Христа, Його подвигом заради нас?

4. Яким чином ми можемо навчитися переживати більш глибокий, багатий досвід спілкування з Господом у суботу?

5. Які уроки щодо дотримання суботи ми можемо почерпнути з прикладу Христа, особливо з Його «суботніх» зцілень? Як ці зцілення допомагають нам краще розуміти призначення суботи?

6. Нам заповідано «святити» суботу. Подумайте про те, чим ви займаєтеся в суботу. Наскільки це відповідає Божому повелінню?

НОВА ШКОЛА МУХАММЕДА

Мухаммед дивився на старий будинок школи і запитував себе, чому батьки так повелися з ним. Мухаммед та його батьки живуть у місті Замбоанга, на півдні Філіппін.

Друг батьків Мухаммеда розповів їм про школу адвентистів сьомого дня, і вони прийшли подивитися на неї. Вони побачили, що школа потребує капітального ремонту, але директор школи запевнив їх, що найближчим часом тут стоятиме новий будинок. Проте батьки Мухаммеда бачили не дірявий металевий дах і пошкоджені москітні сітки, а щасливих дітей, які люблять своїх учителів, а також вчителів, котрі піклуються про дітей. Вони вирішили віддати Мухаммеда в цю школу.

З небажанням Мухаммед увійшов до класу, запитуючи себе, чи знайде він тут собі друзів. Але ще до початку занять кілька дітей познайомилися з ним. Під час обідньої перерви хлопчики запросили Мухаммеда поїсти з ними і пограти на перерві. Можливо, ця школа не така вже й погана? Хлопчик дізнався про клуб «Слідопитів», йому сподобався табір, і він навчився в'язати вузли.

Ближче до кінця навчального року вчитель Мухаммеда оголосив: коли вони повернуться з літніх канікул, у них буде нова школа. Перед канікулами діти із задоволенням допомогли вчителеві скласти підручники, прибрати кабінети та звільнити полиці. Пізніше, у перший день канікул, учні стояли здалеку і спостерігали, як зносять їхню стару школу.

Коли Мухаммед повернувся після канікул і побачив нову школу, він здивувався. Учні із задоволенням допомогли вчителям розпакувати книги й поставити нові парти. Мухаммедові подобається нова школа, але тепер він знає, що будівля не настільки важлива, як атмосфера в класі.

— У цій школі я по-новому навчився любити Ісуса, — говорить хлопчик. — Батьки радіють разом зі мною.

Проте один момент засмучує Мухаммеда. Він скоро повинен перейти до старших класів, а адвентистська школа для старшокласників ще не побудована.

— Я втрачу зв'язок з друзями, яких знайшов тут, — каже Мухаммед, — і не зможу молитися з ними.

Частина приношень тринадцятої суботи піде на будівництво Адвентистської школи для старшокласників у Замбоанзі. Можливо, Мухаммед навчатиметься вже в новій школі.

СМЕРТЬ І ВОСКРЕСІННЯ

Біблійні тексти для дослідження: Івана 11:11; Івана 1:1-4; Луки 8:54, 55; Івана 5:28, 29; Матв. 5:22, 29; Івана 11:38-44.

Пам'ятний вірш: *«Сказав їй Ісус: Я є воскресіння і життя; хто вірить у Мене, – хоч і помре, буде жити» (Івана 11:25).*

Люди володіють природним неприйняттям смерті, оскільки були створені для вічного життя. Смерть – непрохана гостя, її не мало бути.

Тому під час Свого земного служіння Ісус з особливою увагою ставився до людей, котрі втратили близьких. Побачивши вдову з Наїна, яка ховала свого єдиного сина, «Господь змилосердився над нею і сказав їй: Не плач!» (Луки 7:13). Христос потішив убитого горем батька, у якого щойно померла дванадцятирічна дочка, сказавши: «Не бійся, тільки вір!» (Марка 5:36). Щоразу, коли смерть забирає наших близьких, наше горе хвилює й Ісуса. Його співчутливе серце ридає разом з нами.

Але Христос може не тільки розділити наш біль. Перемігши смерть власними смертю і воскресінням, Він має ключі смерті й обіцяє воскресити до вічного життя кожного, хто вірить у Нього. Це, безперечно, найбільша обітниця, дарована нам у Божому Слові, адже якби останнє слово залишалося за смертю, усе наше життя і всі досягнення втратили б будь-який сенс!

СТАН ПОМЕРЛИХ

Усі письменники Старого Завіту вважали людину неподільною істотою. Різні єврейські терміни, зазвичай перекладені як «тіло», «душа» і «дух», являють собою альтернативні способи опису цілісності людської особистості з різних точок зору. Відповідно до цієї перспективи, Писання використовує різні метафори для опису смерті. Серед них виділяється метафора «сон» як відповідний символ, що відображає біблійне розуміння стану мертвих (див. Йова 3:11-13; 14:12; Псал. 13:4; Єрем. 51:39; Дан. 12:2). Смерть – це закінчення життя. Смерть – несвідомий стан, у якому немає думок, емоцій, праці або будь-яких взаємовідносин (Екл. 9:5, 6, 10; Псал. 114:25; 146:4).

Однак за часів Ісуса такий погляд на людину й особливо на смерть заперечувала поширена язичницька дуалістична концепція безсмертя душі.

Як Ісус описав смерть Свого друга Лазаря? Івана 11:11.

Всупереч цьому та іншим текстам, чимало християн стверджують, що Ісус вірив у безсмертя душі, оскільки сказав розбійникові на хресті: «Запевняю тебе: сьогодні ти будеш зі Мною в раю!» (Луки 23:43). Значення цього тексту докорінно змінюється залежно від того, де поставлені розділові знаки. (У найдавніших грецьких манускриптах Нового Завіту немає розділових знаків). Якщо двокрапку (або кому) поставити після слова «тебе», як це зроблено в більшості перекладів Біблії, це означає, що Ісус і розбійник опинилися в раю того самого дня. Якщо розділовий знак поставити після слова «сьогодні», значення змінюється і стає очевидно, що Ісус запевняє розбійника в майбутньому звільненні. Фактично Ісус робить акцент на впевненості в спасінні, а не на часі вознесіння розбійника на Небеса. Це підтверджує контекст. По-перше, розбійник не просив про негайне переселення на Небеса після смерті. Він

просив Господа згадати про нього, коли прийде у Своє Царство. Більше того, через три дні Ісус Сам стверджував, що ще не зійшов на Небо (Івана 20:17). Тому цей текст не навчає, що душі померлих після смерті вирушають на Небеса.

Хоч ми розуміємо, що смерть – це несвідомий сон, чому вчення про воскресіння має для нас таке велике значення?

Понеділок

15 вересня

НАДІЯ ВОСКРЕСІННЯ

Біблія повідомляє: «І створив Господь Бог людину з пороку земного. І дихання життя вдихнув у ніздрі її, — і стала людина живою душею» (Бут. 2:7). Доки Бог підтримує дихання життя в живих істотах, вони живі. А коли Він забирає їхнє дихання, вони помирають і повертаються в порошок (Псал. 104:29; Екл. 12:7). Це не свавільне Боже рішення, а неминучий наслідок гріха. Але добра вістка полягає в тому, що завдяки Христу ми маємо надію.

Прочитайте Івана 1:1–4. Що в цих текстах свідчить про силу Ісуса воскрешати мертвих?

Христос має життя в Самому Собі, бо Він Сам є життя (Івана 14:6). Він створив усе і має владу давати життя, кому забажає (Івана 5:21). Тому Він може воскрешати мертвих.

Як відбувається воскресіння? Луки 8:54, 55.

Згідно з Біблією, воскресіння — це повернення до життя. Смерть відступає, коли Бог знову дає дихання життя. Саме так Лука описав воскресіння дочки Яіра. Дізнавшись про те, що дванадцятирічна дівчинка померла, Ісус прийшов до дому Яіра і сказав присутнім, що вона спить. Потім Він, «взявши її за руку, сказав: Дівчино, встань! І повернувся до неї дух [пнеума], і вона вмить воскресла» (Луки 8:54, 55). За Божествен-

ним повелінням Ісуса життя, дароване Богом, повернулося до дівчинки. Грецький термін, який використовує Лука (*пнеума*), означає «вітер», «дихання» або «дух». Коли Біблія застосовує це слово до людей, воно ніколи не означає свідоме буття окремо від тіла. У наведеному тексті воно ясно вказує на подих життя.

Смерть — настільки часте явище, що ми сприймаємо її як належне. Але як нам навчитися покладатися на Божі обітниці про вічне життя, хоч зараз може здаватися, що смерть перемагає?

Вівторок

16 вересня

ВОСКРЕСІННЯ І СУД

Розглянуті нами досі істини можуть привести до думки, що лише декотрі воскреснуть. Але Ісус стверджує: прийде час, коли «всі, що в могилах, почують Його голос; і вийдуть» (Івана 5:28, 29). Віруючі й невіруючі, спасенні і загиблі — усі воскреснуть. Як заявляє Павло: «Має бути воскресіння *мертвих* — праведних і неправедних» (Дії 24:15).

Хоч зрештою всі воскреснуть, однак не всі отримають вічне життя. Шляхи людей розійдуться. Кожного спіткає своя доля. Про які два шляхи повідомляє Євангеліє? Івана 5:28, 29.

Спільність воскресіння не означає, що в останній день усі успадковують блаженне радісне вічне життя. «І багато хто з тих, що сплять у земному поросі, збудяться, одні на вічне життя, а одні на наруги, на вічну гидоту» (Дан. 12:2).

Біблія навчає, що Бог розглядатиме життя людини, вирішуючи вічну долю кожного, хто будь-коли жив на Землі (Екл. 12:14; Римл. 2:1-11). Але виконання Божественного вироку відбувається не після смерті людини, а після її воскресіння. До цього моменту як спасенні, так і загиблі несвідомо сплять у поросі. Фактично воскресіння не є ані нагородою, ані покаранням. Це попередня умова отримання вічного життя або вічного осуду.

Говорячи про два воскресіння, Ісус наголошував, що наша доля буде вирішена на підставі моральної цінності наших діл (хороших чи поганих). Проте цей факт не означає, що нас спасають діла. Навпаки, Ісус ясно сказав, що наше спасіння залежить винятково від нашої віри в Спасителя (Івана 3:16). Чому ж вчинки будуть прийняті до уваги? Тому що вони свідчать про істинність нашої віри в Христа і нашого посвячення Йому (Якова 2:18). Наші вчинки показують, чи ми залишаємося мертвими через «переступи й гріхи» (Ефес. 2:1), чи є «мертвими для гріха і живими для Бога в нашій Господі Ісусі Христі» (Римл. 6:11).

Подумайте про остаточну долю кожного з нас. Якщо щось стоїть між вами і вічним життям, чому б просто зараз не прийняти рішення звільнитися від цього? Зрештою, чи щось варте того, аби втратити вічне життя ?

Середа

17 вересня

ЩО ІСУС ГОВОРИВ ПРО ПЕКЛО

Говорячи про смерть і покарання нечестивих, Ісус використовував два грецьких слова: «пекло» і «геєна». Враховуючи сучасне значення слова «пекло», ми повинні приділити йому особливу увагу.

«Пекло» – еквівалент єврейського слова «шеол», поширений старозавітний термін, що позначає царство мертвих. Ці слова просто позначають могилу або місце, куди вирушають усі померлі, не передаючи значення покарання чи нагороди. Однак є один текст, у якому пекло наче пов'язане з покаранням. Це притча про багача і Лазаря.

Прочитайте Луки 16:19–31. Який основний урок міститься в притчі (зверніть увагу на вірші 27–31)? Чому на підставі цієї притчі не можна стверджувати, що люди відразу після смерті вирушають у рай чи пекло? _____

Наведена притча не про стан мертвої людини. Фоном для притчі послужив популярний, але не біблійний погляд, який

поділяло багато сучасників Ісуса. У цій притчі викладено важливий урок: нашу майбутню долю визначають рішення, які ми приймаємо сьогодні. Якщо за життя ми відкидаємо дароване нам Богом світло, то після смерті вже не матимемо можливості його прийняти. Будь-яка спроба буквально витлумачити цю притчу веде до багатьох нерозв'язних проблем. Деталі картини спеціально представлені незвично, аби показати: Ісус не хотів, щоб Його слова були сприйняті буквально.

Які застереження про пекло проголосив Ісус? Матв. 5:22, 29, 30; 23:33.

У багатьох перекладах Біблії слово «пекло» 11 разів звучить з уст Ісуса. Він використовував грецьке слово «геенна» (геена) від єврейської назви «Ге Хінном» (Долина Бен Гіннома). Згідно зі Старим Завітом, у цій ущелині, розташованій на південь від Єрусалима, царі Ахаз та Манасія здійснювали жадливі язичницькі ритуали, приносячи своїх дітей у жертву Молоху (2 Хронік 28:3; 33:6). Але благочестивий цар Йосія припинив цю практику (2 Цар. 23:10). Єремія пророкував, що за скоєні там гріхи Бог зробить це місце «Долиною вбивства» (Єрем. 7:32, 33; 19:6). Згодом ця долина стала символом останнього суду та покарання нерозкаяних. Ісус використовував слово «геена», не пояснюючи деталей щодо часу й місця покарання, які ми знаходимо в інших біблійних уривках. З усього видно, що пекло — це не місце вічного покарання.

Четвер

18 вересня

ІСУС ПЕРЕМІГ СМЕРТЬ

Чому воскресіння Лазаря було кульмінаційним чудом земного служіння Христа? Івана 11:38-44.

Хоч до цього Ісус уже воскресив двох людей, жодне з тих воскресінь не було настільки драматичним, як це. Лазар уже чотири дні був мертвий – цей факт Марта підтвердила біля його могили. Ісус здійснив це чудо при світлі дня, перед натовпом шановних свідків з Єрусалима. Таке свідчення неможливо було відкинути.

Однак ще більш важливим воскресінням було воскресіння Самого Ісуса. Оскільки Христос має життя в Самому Собі, Він не тільки володіє силою воскрешати мертвих і давати життя, кому хоче (Івана 5:21, 26), але також має владу віддати власне життя і знову прийняти його (Івана 10:17, 18). Його воскресіння переконливо свідчить про це.

Який взаємозв'язок між воскресінням Христа і нашим воскресінням? Чому Його воскресіння таке важливе для нашого спасіння? 1 Кор. 15:17–20. _____

_____

_____

_____

Влада Христа розривати кайдани смерті незаперечна. Він повстав з могили як Первісток із мертвих, котрі спочивають у Ньому. Його воскресіння є гарантією воскресіння кожного віруючого, бо Він тримає ключі смерті (Об'явл. 1:17, 18).

«Для віруючих Христос – воскресіння і життя. У нашому Спасителеві життя, яке було втрачене внаслідок гріха, знову відновлене, оскільки Він має життя в Самому Собі, щоб оживляти всіх, кого захоче. Ісус наділений правом дарувати людям безсмертя. Життя, віддане за людство, Він знову приймає і дає людству» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 787).

Деякі багаті люди перед смертю заповідають, щоб їхні тіла були заморожені та зберігалися в спеціальних умовах до часу, коли наука дозволить їм повернутися до життя. Але досі шансів на це немає. Смерть настільки сильна, що тільки Творець життя може відновити його. Що ця істина говорить нам про те, чому нам слід довіряти тільки Ісусові, Котрий може воскресити нас і обов'язково здійснить це за Своєю обітницею?

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ВИВЧЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Христос – надія світу» розділи «Лазарю, вийди сюди» (с. 524-536) та «Господь воскрес» (с. 779-787).

«Серед спалахів блискавиць, гуркоту громів та хитання землі голос Сина Божого викликає святих, що сплять у поросі земному. Він дивиться на могили праведних і, звівши руки, гучним голосом промовляє: «Прокидайтеся, прокидайтеся, пробудіться. Ви, що спите в поросі, вставайте!» На всіх широтах Землі мертві почують Його голос і, почувши, оживуть... Вони виходять з полону смерті, зодягнені в безсмертну славу, з вигуками: «Смерте, де в тебе жало? Могило, де в тебе перемога?» (1 Кор. 15:55). Голоси живих праведників і воскреслих святих зливаються в тривалих, радісних і переможних вигуках» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 644).

Питання для обговорення:

1. Усі ми боремося з реальністю смерті, з її уявною остаточністю і безглуздя. Якщо, як вважає багато людей, немає Бога, немає надії на вічне життя і немає воскресіння, тоді в чому сенс людського життя? Яке воно має значення, якщо рано чи пізно помирає кожний, хто будь-коли жив, і пам'ять про них зникає навіки? Яким чином наше розуміння воскресіння відповідає на цю, здавалося б, нерозв'язну проблему?

2. Які небезпеки криються в ідеї про безсмертя душі? Чому сатана зацікавлений у поширенні цього небіблійного погляду? Яку роль дана концепція відіграє в релігійному сценарії останнього часу? Подумайте про всі омани цього вчення, від яких захищені люди, котрі вважають смерть сном до воскресіння.

ПРИЙМАЮЧИ БОГА ЗА ЙОГО СЛОВОМ

Батьки Остіна багато працювали, але фінансове становище їхньої сім'ї залишалося важким. У них були й інші проблеми, тому в їхньому домі не було миру. Потім вони зустріли місіонера з Глобальної місії, котрий дав їм Біблію. Хоч ця сім'я вже багато років вважала себе віруючою, місіонер розповів їм істини, про які вони раніше навіть не чули. Він приходив до них та вивчав Біблію з матір'ю Остіна. Після його відвідин вона читала Біблію самостійно, аби переконатися, що місіонер говорить правду. За кілька місяців вона так і не знайшла жодної суперечності в його вченні. Утвердившись в істині, вона прийняла хрещення в Церкві адвентистів сьомого дня. А через рік і батько Остіна став адвентистом.

— Наші фінансові проблеми, як і раніше, гострі, — розповідає Остін, — але ми здобули мир, про який не знали раніше. Ми знаємо: які б проблеми не зустрілися на нашому шляху, Бог проведе нас через них.

Сім'я переїхала до міста Мумбай на заході Індії. Батько Остіна багато працював, щоб забезпечити сім'ю. Мама почала викладати сусідським дітям, щоб заробити додаткові гроші. Вона з радістю віддавала десятину зі своєї мізерної зарплати. Батько дуже переживав, що родині не вистачить грошей для задоволення найбільш насущних потреб, якщо мама повертатиме десятину, але Бог благословив її віру і все більше учнів стало ходити до неї на заняття. Сьогодні в неї більше сотні учнів і батько теж почав займатися репетиторством. Тепер він сам з радістю повертає десятину та приношення.

Коли люди запитують батьків Остіна, чому вони не викладають у суботу, батьки розповідають їм про святість суботи. Там, де вони живуть, немає адвентистської церкви, тому вони з радістю приймають у себе вдома людей, котрі бажають поклонитися Богові. Близько п'ятнадцяти осіб регулярно відвідують суботні богослужіння, і десять із них уже прийняли хрещення.

Сім'я Остіна подає хороший приклад, розповідаючи іншим про Божу любов. Його мати завжди із задоволенням відвідує тих, хто готовий слухати істину, і розповідає їм про Ісуса. Завдяки її служінню багато людей дізналися про Бога. Остін з братом розповідають про Христа своїм учителям та однокласникам, запрошують їх на служіння до свого дому.

— Це велика перевага — поширювати вічне Євангеліє, — говорить Остін. — Я вдячний Богові за те, що Він послав місіонера з Глобальної місії, котрий розповів батькам істину. Це назавжди змінило наше життя.

Наші місіонерські приношення підтримують роботу Глобальної місії в тих місцях світу, де люди найбільше потребують Бога. Дякуємо за жертвність, завдяки вам такі сім'ї, як сім'я Остіна, можуть відгукнутися на Божий заклик.

Остін Навис та його батьки служать Ісусові в Мумбаї, Індія.

ДРУГИЙ ПРИХІД ІСУСА

Біблійні тексти для дослідження: Івана 14:1-3; Матв. 16:27; 1 Сол. 4:13-18; Матв. 24:3-14; 24:42, 44.

Пам'ятний вірш: *«Хай не тривожиться ваше серце: вірте в Бога і в Мене вірте. В домі Мого Отця багато осель. А якби не так, то Я сказав би вам, оскільки йду приготувати вам місце. І коли піду та приготую вам місце, то Я знову прийду і візьму вас до Себе, щоб де Я, там і ви були» (Івана 14:1-3).*

Другий прихід Ісуса понад 300 разів згадується в Новому Завіті і по праву є наріжним каменем нашого вчення. Дана доктрина має велике значення для нашої ідентичності як християн адвентистів сьомого дня. Ця блаженна надія відображена в назві нашої Церкви, їй відведена ключова роль в Євангелії, яке ми покликані проголошувати. Без обітниці про Прихід Христа наша віра була б даремною. Ця славна істина допомагає нам передчувати наше прекрасне майбутнє та мотивує наше місіонерське служіння.

Хтось може подумати, що за такий тривалий час очікування віра в обітницю про повернення Ісуса вже втрачена. Але це не так. Сьогодні багато віруючих ще з більшим бажанням очікують повернення Христа.

Протягом тижня ми досліджуватимемо, що Ісус говорив про блаженну надію та з'явлення «слави великого Бога і Спасителя нашого Ісуса Христа» (Тита 2:13).

ОБІТНИЦЯ

Після Таємної вечері Ісус сказав учням, що йде туди, куди вони (принаймні поки що) піти не можуть (Івана 13:33). Думка про розлуку з Учителем наповнила їхні серця сумом і страхом. Петро запитав: «Господи, куди Ти йдеш?.. Чому я не можу нині піти за Тобою?» (Івана 13:36, 37). Христос знав про їхнє бажання і запевнив учнів, що розлука буде тимчасовою.

Прочитайте в Івана 14:1-3 дані нам Христом обітниці. Застосуйте ці слова до себе. Чому вони повинні мати для нас велике значення? _____

Обітниця нашого Господа не могла бути більш виразною. Грецькою мовою обітниця «Я знову прийду» використовується в теперішньому часі, підкреслюючи впевненість і визначеність. Буквально цю фразу можна було б перекласти: «Я приходжу знову».

Ісус запевнив нас у Своєму Другому приході. Він не сказав: «Можливо, Я прийду знову». Він проголосив: «Я знову прийду». Щоразу, згадуючи про Своє повернення, Христос говорив точно і виразно.

Часом ми даємо обіцянки, які потім не можемо виконати, незважаючи на наші найактивніші зусилля й рішучість. Але обіцянки Христа не такі. Багато разів Він безпомилково доводив надійність Свого слова.

Щодо Свого втілення Господь пророкував через Давида: «Ось Я приходжу» (Псал. 40:8 — *переклад І. Хоменка*). І Він прийшов (Євр. 10:5-7). Реальність Його Першого приходу гарантує незаперечність і Другого.

Під час Свого земного служіння Ісус пообіцяв зневіреному батькові: «Не бійся, тільки віруй, і вона буде здорова!» (Луки 8:50). І померла дочка Яіра справді повернулася до життя. Христос запевнив, що через три дні після Своєї смерті Він повстане з могили, — так і сталося. Він пообіцяв учням послати Святого Духа й у визначений час дарував Його їм. Якщо наш

Господь виконав усі Свої обіцянки в минулому, навіть ті, які, з людської точки зору, здавалися неможливими, ми можемо бути впевненими: Він дотримає Свою обітницю про Другий прихід.

Як ви можете підтримувати у своєму серці вогонь віри й надії, очікуючи Другого приходу Ісуса?

Понеділок

22 вересня

МЕТА ДРУГОГО ПРИХОДУ ІСУСА

Другий прихід стане кульмінацією великого Плану викуплення. Без повернення Христа на Землю Його втілення, смерть і воскресіння ніяк не позначилися б на нашому спасінні.

Яка основна причина Другого приходу Ісуса? Матв. 16:27.

Життя не завжди справедливе, а точніше — переважно воно несправедливе. Не завжди ми бачимо справедливість у своєму суспільстві. Невинні люди страждають, у той час як злі, здається, розкошують. Багато хто не отримує того, чого заслуговує. Проте зло і гріх пануватимуть не завжди. Ісус прийде, «щоб віддати кожному за його вчинками» (Об'явл. 22:12).

Це твердження свідчить про те, що поверненню Христа передуватиме суд. Коли Ісус прийде, доля кожної людини вже буде вирішена. Ісус ясно вказав на цей слідчий суд у притчі про шлюбний бенкет (Матв. 22:11-13). Факт, що ми будемо судимі по ділах, не означає, ніби спасіння можна здобути ділами або завдяки своїм заслугам. Спасіння дарує Божа благодать, і ми отримуємо його вірою в Ісуса (Марка 16:16; Івана 1:12), яку виявляємо у своїх ділах.

У Матв. 16:27 дано обітницю і про те, що справедливість буде відновлена. Нам потрібно тільки дочекатися цього.

Також при Другому приході люди, котрі спочивають у Христі, воскреснуть для вічного життя. Це має для нас особливе значення, оскільки нам відомо, що мертві сплять у могилах.

«Серед спалахів блискавиць, гуркоту громів та хитання землі голос Сина Божого викликає святих, що сплять у поросі

земному. Він дивиться на могили праведних і, звівши руки, гучним голосом промовляє: «Прокидайтеся, прокидайтеся, пробудіться. Ви, що спите в поросі, вставайте!» На всіх широтах Землі мертві почують Його голос і, почувши, оживуть... Вони виходять з полону смерті, зодягнені в безсмертну славу, з вигуками: «Смерте, де в тебе жало? Могило, де в тебе перемога?» (1 Кор. 15:55). Голоси живих праведників і воскреслих святих зливаються в тривалих радісних, переможних вигуках» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 644).

Вівторок

23 вересня

ЯК ПРИЙДЕ ІСУС?

У Своїй пророчій проповіді Христос висловив попередження щодо фальшивих учень про Його Другий прихід та застеріг учнів від людей, які прийдуть під Його ім'ям, «кажучи: Я Христос!» (Матв. 24:5; див. також вірші 23-26). Ісус не хотів, щоб Його послідовники були обмануті, тому пояснив, як саме прийде.

Що текст Матв. 24:27 повідомляє нам про те, як повернуться Ісус? _____

Блискавку неможливо підробити або приховати. Вона спаляє й виблискує, розсікаючи небо. Її видно кожному. Таким буде і Другий прихід Ісуса. Не буде потреби в рекламі, аби привернути увагу людей до цієї події. Кожна людина, добра і зла, спасенна і загибла, навіть «ті, що Його прокололи» (Об'явл. 1:7), побачать Прихід Христа (Матв. 26:64).

Як уривок 1 Сол. 4:13-18 допомагає нам зрозуміти, яким буде Другий прихід? _____

При Другому приході Христос постане в усій Своїй Божественній славі, як «Цар над царями і Господь над господарями» (Об'явл. 19:16). При втіленні Син Божий прийшов скромно, без будь-якого видимого блиску, у Нього «краси не було, щоб Його пожадати!» (Ісаї 53:2). Але цього разу Він з'явиться в усій Своїй

величі й пишності, оточений усіма святими ангелами (Матв. 25:31), «із гучною сурмою» (Матв. 24:31). Крім того, під час Другого приходу померлі в Христі воскреснуть для безсмертя.

Якщо ми довіряємо Господу в питанні настільки неймовірної події, як Другий прихід, чому б нам не довірити Йому кожний аспект нашого життя?

Середа

24 вересня

КОЛИ ПРИЙДЕ ІСУС?

Коли, говорячи про храм, Ісус сказав: «Не залишиться тут каменя на камені, який не буде зруйнований» (Матв. 24:2), учні були приголомшені. «Скажи нам, коли це буде і яка ознака Твого приходу та кінця віку?» (вірш 3) – запитували вони. У їхній свідомості зруйнування храму було пов'язане із закінченням історії Землі при поверненні Христа.

У Своїй відповіді Ісус уміло поєднав ознаки обох подій: зруйнування Єрусалиму в 70 р. н. е. та Свій Другий прихід, оскільки учні не могли розділити ці події.

Для нас важливо розуміти природу і мету цих ознак. Вони були дані нам не для того, щоб встановлювати дату повернення Ісуса, бо «про той же день і годину не знає ніхто: ані небесні ангели, ані Син, а тільки один Отець» (Матв. 24:36). Натомість ці ознаки показують історичну тенденцію подій, нагадуючи нам, що Його Прихід близько, біля дверей. Хоч ми не повинні встановлювати дати, проте також не можемо ігнорувати навколишні події.

Прочитайте Матв. 24:3-14, 21-26, 29, 37-39 (див. також Марка 13; Луки 21). Яку картину світу змальовує Ісус? У чому вона відповідає світові, в якому ми зараз живемо?

Найважливіша істина, яку Ісус бажав закарбувати у свідомості учнів, полягала в тому, що Його Прихід близько. Справді, уся Його пророча проповідь була звернена до апостолів так, ніби вони будуть живі, коли Він повернеться (див. Матв. 24:32, 33, 42).

Фактично для кожного з нас Другий прихід є від нас не далі моменту нашої смерті. Смерть – це глибокий несвідомий сон. Помираючи, ми закриваємо очі, і, незалежно від того, скільки минуло часу, рік чи тисяча років, наступне, що побачимо, буде Другий прихід Ісуса. Тому ідея близькості Приходу Христа, яку також поділяли Павло, Петро та Яків, розумна і зрозуміла. Ще раз наголосимо: особисто для кожного з нас Його Прихід є не далі моменту нашої смерті.

Як ця концепція допомагає нам усвідомлювати близькість Другого приходу Христа?

Четвер

25 вересня

ПИЛЬНУЙТЕ І БУДЬТЕ ГОТОВІ

Чому для нас важливо завжди пильнувати і бути готовими до Приходу Ісуса? Матв. 24:42, 44.

Основний лейтмотив пророчої проповіді Ісуса полягає в повелінні пильнувати, бути уважними. Тут не йдеться про бездіяльне очікування. Ми повинні виявляти активну пильність, як господар, котрий завжди уважний, бажаючи захистити свій дім від будь-якого потенційного злодія (Матв. 24:43). Під час пильного очікування ми маємо працювати, як вірний слуга, що виконує доручену паном справу під час його відсутності (Матв. 24:45; Марка 13:34-37).

Яка позиція може виявитися фатальною для нас, людей, котрі стверджують, що вірять у Другий прихід Ісуса? Матв. 24:48-51; Луки 21:34, 35. Як ми можемо уникнути такої помилки? Чому, не виявляючи пильності, можна легко припуститися помилки? _____

Притча про злого раба містить сильне застереження, особливо для нас як адвентистів сьомого дня. Раб уособлює тих, котрі заявляють про свою віру в Другий прихід Христа, але

переконані, що він відбудеться нескоро. Такі люди вважають: Господь затримується, тому ще можна жити егоїстично й насолоджуватися гріховними задоволеннями. Вони впевнені, що мають достатньо часу для підготовки до Другого приходу. На жаль, це смертельна пастка, оскільки ніхто не знає часу повернення Ісуса. Більше того, навіть якщо Христос ще не прийде, кожний з нас може несподівано померти і тоді раптово обірветься будь-яка можливість примиритися з Богом. Крім того, потурання гріху поступово робить совість черстою і нечутливою, тому покаятися стає все важче. Диявола не хвилює, що ми теоретично віримо в Другий прихід Ісуса, поки відкладаємо приготування до цієї події.

Як ми можемо бути готовими сьогодні? Покаявшись, визнавши перед Ісусом невизнаний гріх, відновивши свою віру в Його викупну смерть на хресті заради нас та повністю підпорядкувавши Йому свої бажання. Живучи в спілкуванні з Ним, ми можемо насолоджуватися глибоким миром, будучи одягненими в шати Його праведності.

Чи багато ви роздумуєте про Другий прихід? Наскільки реальність цієї події впливає на ваше життя? Як ви підтримуєте правильний баланс, здійснюючи свою повсякденну роботу і водночас живучи в передчутті повернення Христа?

П'ятниця

26 вересня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ВИВЧЕННЯ:

Прочитайте з книги Е. Уайт «Христос – надія світу» розділ «На Оливній горі» (с. 627-636); із книги «Велика боротьба» розділ «Вісники світанку» (с. 299-316).

«Незабаром на сході з'являється невеличка темна хмаринка, величиною в половину людської долоні. Вона оточує Спасителя і на відстані здається темною. Народ Божий знає, що це ознака появи Сина Людського. В урочистій тиші вони уважно спостерігають за тим, як вона наближається до землі, роблячись світлішою і прекраснішою, поки нарешті не перетвориться на велику білу хмару, в основі якої – слава, подібна до вогню, і над нею – райдуга заповіту. Ісус гряде як могутній

Переможець. Тепер Він прийде не як Страдник, щоб випити гірку чашу ганьби і страждання, але як Переможець... Його супроводжує сила-силенна святих ангелів, які співають небесні гімни. Здається, усе небо заповнене сяючими істотами – *«десятки тисяч і тисячі тисяч»*. Людське перо не в змозі описати цю сцену; розум смертної людини не може збагнути цієї величі та краси» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 640, 641).

Питання для обговорення:

1. Хоч ми маємо вірити в близькість повернення Христа, проте як можемо уникнути небезпек фанатизму? Це не завжди просто. Зрештою, чи багато хто з фанатиків уважають себе фанатиками?

2. Поміркуйте про те, що Другий прихід, якщо розглядати його на особистісному, індивідуальному рівні, є від нас не далі моменту нашої смерті, незалежно від того, як довго ми живемо. Що ця ідея говорить нам про те, наскільки справді близький Другий прихід до кожного з нас?

3. Що ви відповісте тим, хто висміює ідею Другого приходу? Перш ніж щось відповідати, спробуйте поставити себе на їхнє місце, подивитися на речі з їхньої точки зору. Зробивши це та розглянувши їхні аргументи, подумайте, як можна їм відповісти.

4. Як ви ставитеся до ідеї про те, що ми, як народ, можемо або прискорити, або уповільнити Другий прихід? Які аргументи можна навести за чи проти?

5. Якби ви знали, що Ісус прийде наступного тижня, що змінили б у своєму житті?

МІСЦЕ ДЛЯ ПРОПОВІДІ ЄВАНГЕЛІЯ

Коли в данській державній школі життя Стефанії ускладнилося, батьки перевели її в місцеву адвентистську школу. Родина не належала до Церкви адвентистів, але Стефанія швидко знайшла собі друзів і їй сподобалося в новій школі.

Уроки, пов'язані з релігією, здавалися їй дивними, проте нові друзі розповіли Стефанії про свою віру, і вона почала розуміти, що адвентистська Церква в усьому дотримується Біблії. Друзі запросили її в Субботню школу і запропонували разом провести весь суботній день.

Богослужіння здалося Стефанії живим і цікавим. У віці дванадцяти років вона присвятила своє життя Богові. Але коли дівчинка вирішила прийняти хрещення, батьки не погодилися на це. Вони хотіли, щоб їхня дочка належала до традиційної церкви. З небажанням дівчинка відвідувала з батьками їхню церкву та клас катехізису, але серцем вона була не там.

Стефанія зраділа, коли батьки дозволили їй навчатися в Адвентистській школі-пансіонаті, де учні живуть увесь тиждень, а додому приїжджають тільки на вихідні або на канікули. У школі була хороша атмосфера, учителі і друзі стали для неї справжньою сім'єю. Нарешті, коли їй виповнилося сімнадцять років, вона переконала матір дозволити їй прийняти хрещення.

— Мої друзі і вчителі зміцнюють мою віру, допомагаючи мені стати сильною, — усміхається вона.

Зараз Стефанія навчається в університеті. Вона приєдналася до адвентистської громади-кафе, яка зосереджена на служінні для молоді. Служіння громади-кафе проходять увечері в цокольному приміщенні того ж будинку, що й служіння основної церкви. Щотижня близько тридцяти молодих людей відвідують ці зустрічі. У громаді-кафе є малі групи, члени яких зустрічаються для вивчення Біблії й молитви. Також молодь проводить тут спеціальні зустрічі

для своїх невіруючих друзів, де пропонують корисні напої та їжу. Вони запрошують кожного.

Під час щорічного міського фестивалю громада-кафе проводить заходи, щоб розповісти молоді про себе.

— Ми приносимо домашнє печиво, ставимо батут, щоб було весело, а під час перерви включаємо пісні і запрошуємо всіх відвідати наше кафе. У нас багато цікавого, — додає Стефанія.

У той час як у постмодерністській секулярній Данії зацікавлення релігією знижується, такі програми, як громада-кафе й організація міжнародних церков, приваблюють людей, котрі шукають Бога.

Наші місіонерські дари допомагають відкривати адвентистські школи, в одній з яких навчалася Стефанія, де вона й зустріла свого Спасителя. Нещодавно частина приношень тринадцятої суботи була використана для створення таких нетрадиційних програм, як громада-кафе для молоді та міжнародна церква для іноземних робітників і студентів, котрі приїжджають до країни в пошуках кращого життя. Дякуємо за допомогу, яка відроджує адвентистську Церкву в Данії.

Посібник з вивчення Біблії в Суботній школі

III квартал

Карлос Е. Стеджер

Вчення Ісуса

Директор видавництва **Василь Джулай**

Головний редактор **Лариса Качмар**

Переклад **Надії Качмар**

Коректори: **Юлія Вальчук, Інна Джердж**

Комп'ютерна верстка **Віри Кузьменко**

Дизайнер обкладинки **Тетяна Романко**

Відповідальна за друк **Тамара Гришок**

Папір газетний. Офсетний друк. Підписано до друку 24.04.2014 р. Гарнітура Ньютон.
Наклад 7600 примірників.

Видавництво «Джерело життя», 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

тел. (044) 425-69-06, факс 467-50-64, E-mail: dzherelo@ukr.net

www.adventist.org.ua